ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΡΙΘ. 25.145.

1929

ΝΕΑ ΩΜΟΡΦΙΑ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ

Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐπικαθισμάτων

Θέλετε νὰ ἔχητε λευκοτέρους, ὡραιοτέρους ὀδόντας; Ἰδοὺ μία νέα μέθοδος ὅπως τὸ ἐπιτύχητε.

Ἐὰν ζητῆτε νέαν ὁμορφιὰ καὶ νέα θέλγητρα, δοκιμάσατε τὸν νέον τοῦτον τρόπον.

Ψαύσατε τοὺς ὀδόντας σας διὰ τῆς γλώσσης, καὶ θὰ αἰσθανθῆτε τὴν παρουσίαν ἐπικαθίσματος· ἓν εἶδος ὀλισθηροῦ ἐπιχρώματος.

Ἐφ' ὅσον τὰ ἐπικαθίσματα διατηροῦνται ἐπὶ τῶν ὀδόντων, τὸ μεῖδίαμά σας εἶνε ἐστερημένον πάσης χάριτος.

Σήμερον ἐφευρέθη ἡ Πέψοντεντ νέον εἶδος ὀδοντόπαστας. Ἀποσυνθέτει τὰ ἐπικαθίσματα. Διατηρεῖ τοὺς ὀδόντας στιλπνοτάτους.

Δοκιμάσατε τὴν Πέψοντεντ. Ἰδέτε πόσον καθαροὶ φαίνονται οἱ ὀδόντες σας κατόπιν χρήσεως. Ὀλίγων ἡμερῶν χρῆσις τῆς ὀδοντόπαστας ταύτης θὰ σᾶς κατα-πείσῃ καθ' ὁλοκληρίαν περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητός της.

Ἀγοράσατε σήμερον τὴν ὀδοντόπαστα ταύτην.

ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Pepsodent

ΣΗΜΑ 1319

ΠΕΨΟΝΤΕΝΤ ἡ νέα Ἀμερικανικὴ ὀδοντόπαστα

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεῖα Ὁμονοίας 3—Ἀθῆναι

ΑΝΘΙΔΡΩΤΙΚΟΝ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗΣ ΕΦΙΔΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ

Ἀποτελεσματικὸν καὶ ἀβλαβὲς

Ἐγκεκριμένον καὶ παρὰ τοῦ Ὑγειον. Συμβουλίου

ΠΑΡΚΗ (Ἀθῆναι : Στοὰ Πεσματζόγλου / Θεσ)νίκη : Τσιμισκῆ 26

"ΒΟΤΡΥΣ"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀποθεματικὸν Δραχ. 111.000.000

Κεντρικὸν Πρατήριον ὁδ. Ἀθηνᾶς 53

Οἶνοι χυμα : (λευκοί, ἐρυθροί, γλυκεῖς, μοσχάτοι.

Οἶνοι εἰς φιάλας : (Ἐπιτραπέζιοι, ἐμπιδόρπιοι, ὀρεκτικοί, τονωτικοί.

Βέρμουθ ἐκ παλαιοῦ Μοσχάτου οἴνου

Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος

Παλαιὸν ἀπόσταγμα οἴνου

«ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα καταναλώσεως

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ

1500 μηνιαίως, τροφή, ὕπνον, πλυστικά, Ἀχαρνῶν 48.

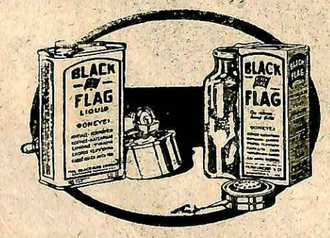
ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας 30.

Ὥραι 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ. Ἀριθ. Τηλ. 7—62 (Παλαιόν).

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

Ἀπὸ 1 Μαΐου—1 Νοεμβρίου 4ον πάτωμα ἐπιπλωμένον ἐκ τριῶν δωματίων καὶ κουζίνας, ἠλεκτρικοῦ, γκάζ, ὕδωρ ἄφθονον, 9 μέτρα μπαλκόνι. Παρὰ τὴν ὁδὸν Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ Καλλιδρομείου. Ἀντὶ δραχ. 3 1)2 χιλ. μηνιαίως. Πληροφορίαι τυπογραφείων Στράγγαλου, ὁδὸς Λέκα 7.

ΑΠΕΙΡΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΑΡΑΦΥΛΑΣΣΟΥΝ ! !

ὑπὸ μορφὴν μικροσκοπικῶν ἐντόμων.

Ἀποφεύγετε τούτους καταστρέφοντες συστηματικῶς : Στεγόμυιγες, Κουνούπια, Σκνίπαις, Κατσαρίδαις κ.λ.π.

το **BLACK FLAG**

ἐξολοθρεύει τὰ ἔντομα εὔκολα καὶ μέχρις ἑνὸς ἐξασφαλίζον τὴν οἰκιακὴν γαλήνην καὶ ὑγείαν.

Τὰ δοχεῖα μὲ τὴν **Μαύρην Σημαίαν** ἐπάνω σὲ **Κόκκινο φόντο** πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα, Ἐδωδιμοπωλεῖα, Σιδηροπωλεῖα κ.λ.π.

Γεν. Ἀντιπρ. Κουρκουμέλης, Φωκᾶς καὶ Σία

Ἠπείρου 45—Τηλέφ. 11-71

ΕΤΟΣ Γ'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 25 /145 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 5
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ . . . . ΣΕΛΙΝΙΑ 24
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ » » 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52 - 03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Ἐν Ἀμερικῇ M. D. STROYMBOS 261 w. 85th Str New-York U.S.A., ἐν Αἰγύπτῳ Σουδὰν ὁ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Γενικοὶ Πράκτορες ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» NEW YORK NEWS AGENCY General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

"Ὁ,του δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ἀπὸ Ὅτι Βλέπω Καὶ Ἀκούω

ΠΩΣ ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ !...

Ἡ Ἀστυνομία Πέλεων, διὰ νὰ διευκολύνῃ τοὺς ξένους ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν πρωτεύουσα, ἔχει τοποθετήσει εἰς τὴν Ὁμόνοιαν μερικοὺς Γαλλομαθεῖς πόλισμεν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μάλιστα καὶ περιβραχιόνιον μὲ τὴν φράσιν «On Parle Français», προδίδον τὴν γαλλομάθειάν των. Περὶ τοῦ πῶς τώρα ὁμιλοῦν τὰ γαλλικὰ οἱ πόλισμεν, θ' ἀντιληφθῆτε ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιον. Ἡ σκηνὴ πρὸ τοῦ Σταθμοῦ τῆς Ὁμονοίας. Μερικὰ αὐτοκίνητα περιμένουν ἐπιβάτας καὶ παρεμποδίζουν τὴν κυκλοφορίαν. Ἔξαφνα καταφθάνει ὁ πόλισμεν, ξυρισμένος γαλλομαθής, σωστὸς τζέντλεμαν. Βλέπει τ' αὐτοκίνητα καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς σωφέρ, ἐκσπὰ εἰς ἀγρίας κραυγάς.

— Ρὲ σεῖς, τοὺς φωνάζει, θὰ φύγετε ἀπὸ δῶ ποὺ νὰ σᾶς πάρῃ ὁ Διάβολος !...

Ἀσφαλῶς οὔτε ὁ παλαιὸς Κορνήλιος, οὔτε ὁ σύγχρονος Πὼλ Βαλερὺ θὰ ἐφαντάσθησαν ποτὲ ποίαν ἐξέλιξιν θὰ ἔπαιρνε ἡ κομψὴ γλῶσσα των εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀστυνομίαν τῶν Πόλεων. Ἀσφαλῶς ἔτσι θὰ ὡμίλουν τὰ γαλλικὰ καὶ οἱ χωροφύλακες ποὺ κατεδίωκαν τὸν Παπακυριτσόπουλο !

.....

Ο ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ Η ΚΑΜΗΛΟΣ

Τὰ πέριξ τῆς Ἀγορᾶς τοῦ Πειραιῶς, καὶ πρὸ τῆς Πειραϊκῆς Τραπέζης ἀκριβῶς, ἔχουν κατανυθῆ τελευταῖα ἀδιάβατα. Σκουπίδια... Σκουπίδια... Σκουπίδια... Βρῶμα καὶ δυσωδία, ὀσμαὶ πυρεταὶ καὶ δηλητηριάδες, ἀηδία, ἔμετος, χολέρα, θάνατος !...

Ἐντὸς μεταξὺ Ἀστυνομία φροντίζει γιὰ τὸ ἀπρεπὲς τῶν ρείθρων —μὲ γκλάκτωμα ἀσβέστου, παρακαλοῦμεν— καὶ ὁ δῆμος στέλνει σὲ σπίτια ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι εἰσχωροῦν δρομεὶ τινα φανικοῦ εἴδους ὀχετούς. Διϋλίζουμε, μ' ἄλλους λόγους, τὸν κώνωπα καὶ καταπίνομεν καὶ παρακαταπίνομεν τὴν κάμηλον !...

.....

ΑΞΙΟΙ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ

Κατὰ τὴν πρὸ ἡμερῶν συμβᾶσαν πυρκαϊὰν ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Μοναστηρακίου, οἱ ἀστυφύλακες ἔδειξαν ἐξαιρετικὴν καὶ ἀξιέπαινον δραστηριότητα. Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς των ἀνῆλθον ἐπὶ τῶν στεγῶν, τῶν ἐγγύτατα τῶν καιομένων καταστημάτων εὑρισκομένων, καὶ ἔσωσαν ἐγκαίρως τὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα τῶν τραμ, προλαμβάνοντας ἔτσι ἐνδεχόμενα δυστυχήματα ἐκ πτώσεως αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν περιέργων. Ἀπευθύνουμε τὰ εἰλικρινῆ μας συγχαρητήρια πρὸς τοὺς ἀστυφύλακας αὐτούς, οἱ ὁποῖοι τιμοῦν ἀναμφιβόλως τὸ σῶμα εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν.

.....

Ο κ. ΜΠΟΥΡΛΟΣ

Αἱ δυσμενεῖς κρίσεις μερικῶν ὑπερβολικὰ αὐστηρῶν καὶ σφόδρα ἀ-

τέγκτων θεατρικῶν κριτικῶν, σχετικῶς μὲ τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ θιάσου τῆς κ. Κυβέλης κ. Μπούρλον, εἶνε νομίζουμε πολὺ ἄδικες, πολὺ βιαστικὲς καὶ πολὺ πρόωρες. Δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπερβολικὲς καὶ ἀνοικονόμητες ἀξιώσεις ἀπὸ ἕνα καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος γιὰ πρώτη σχεδὸν φορὰ ἀνεβαίνει ἐπὶ σκηνῆς πρώτη σχεδὸν φορὰ ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ κοινοῦ. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀπορρίψῃ τὸ μοιραῖον τρὶς τῆς πρώτης ἐμφανίσεως. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κριθῇ ὁ κ. Μπούρλος ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί του καὶ τὸ παίξιμό του κατὰ τὴν πρεμιέρα τῶν παραστάσεων τοῦ θιάσου. Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσουμε ν' ἀνασανπνεύσῃ, νὰ τοῦ περάσῃ ἡ πρώτη ἀγωνία, ἡ πρώτη κρυάδα, τὸ πρῶτο ὀλέθριο ρίγος. Γιατί ὁ κ. Μπούρλος ἔχει ταλέντο ἠθοποιοῦ, ἀποτελεῖ ἄρισον στοιχεῖον γιὰ τὸ θέατρον. Ἀντὶ νὰ τὸν ἀπογοητεύσουμε, ἔπρεπε νὰ τὸν ἐνθαρρύνουμε, ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὴν αὐστηρότητα, παύοντας, πρὸς στιγμήν, νὰ εἴμεθα τόσον συνοφρυωμένοι...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— «Γλῶσσα καὶ Φωτιὰ»

Ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Φαλτάϊτς ἐξεδόθη πρωτότυπος καὶ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος μελέτη ὑπὸ τὸν τίτλον «Γλῶσσα καὶ Φωτιά». Εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν ὑποστηρίζεται μὲ ἀπειρίαν φθογγολογικῶν παραδειγμάτων ὅτι μεγάλον μέρος τοῦ γλωσσικοῦ ὑλικοῦ τῶν γλωσσῶν τῶν Ἀρίων φυλῶν καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπομένως, προέρχεται ἐξ ὀνοματοποιΐας τῶν ἠχων τῆς φωτιᾶς, περὶ τὴν ὁποίαν ἐπολιτεύθη ὁ ἄνθρωπος, δημιουργήσας καὶ τὰς τέχνας καὶ τὴν γλῶσσαν του.

— Ἡ «Ἀναγέννησις»

Ἐξεδόθη τὴν 15ην Ἰουνίου τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Ἀναγέννησις», ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει ὅπως διὰ τῆς ἐκδόσεως της ὑποστηρίξῃ τὰ τοπικὰ συμφέροντα τῆς Ἀ-

ΠΕΝΝΙΕΣ

— Μολονότι εἰσήλθομεν αἰσίως στὸν Ἰούνιον, ἐλάχιστοι εἶνε ἀκόμη οἱ λουόμενοι εἰς τὰ Φάληρα.

— Ἀφορμὴ αὐτοῦ εἶνε τὸ ὅτι ὁ καιρὸς διατηρεῖται ἀρκετὰ ψυχρὸς ἀκόμα καὶ περιμένουν νὰ ζεστάνῃ περισσότερο.

— Μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν περιοδικῶν ποὺ ἐκδίδονται τὸν τελευταῖον καιρόν, περιοδικῶν παντὸς εἴδους καὶ πάσης κατηγορίας, πρόκειται νὰ προστεθῇ κατ' αὐτὰς καὶ ἕνα ἀκόμη, ἀποκτα περίεργο.

— Εἶνε τὰ «Ἐκδρομικά», ἅτινα, ὅπως γράφει ἡ σχετικὴ ἀγγελία, ὄργανον μιᾶς ὁμάδος φιλοτίμων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐκδρομέων.

— Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἐξυπηρέτησις αὐτὴ θὰ γίνεται κατὰ πρακτικὸν μᾶλλον τρόπον, δηλαδὴ μὲ προσφορὰν ἀπὸ μέρους τοῦ περιοδικοῦ κεφτέδων καὶ ἄλλων μεζέδων, καταλλήλων δι' ἐκδρομάς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦ εὐχόμεθα καλὸ προκοπήν.

— Ἡ ἐξαιρετικὴ εὐνοια, τὴν ὁποίαν ἐπεδείξε ἡ τύχη κατὰ τας τελευταίας Ἱπποδρομίας σὲ μερικοὺς ἀδαεῖς καὶ ἀπείρους παίκτας, ἔχει κάνει ὅλους τοὺς συμπολίτας, μικροὺς καὶ μεγάλους, νὰ παίζουν στὶς κούρσες.

— Ἔτσι, ὅπως ἄλλοτε περίμεναν ἀπὸ τὸ Λαχεῖο, σήμερα ὅλοι περιμένουν νὰ γίνουν ἐντὸς ἑνὸς ἀπογεύματος πλούσιοι ἀπὸ τας Ἱπποδρομίας. Ἔτσι, ἐννοεῖται, χάνει ἀρκετὰς κοσμάκης τὰ παραθύρια του.

— Τὸ καλοκαίρι ἔφτασε πειά. Ἐντούτοις δὲν εἴδαμε ἀκόμα κανένα ἀπὸ τοὺς ἀρωμάδιους νὰ χώσῃ τὴ μύτη του στὰ ντεπόζιτα διαφόρων κέντρων, τῶν ὁποίων τὸ νέον πίνει ὁ κοσμάκης μαῦρο μ' ἀκατομμύρια μικρόβιων.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἡ σημειούμενες εἰκόνες τῆς «Πινακοθήκης» τῆς «Οἰκογενείας» εἶνε ἔργα ἢ μέν ὑπ' ἀριθ. 15 τοῦ Φ. Περλεμέγκα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Πυραμίδες τῆς Γκίζεχ», ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ Καρόλου Λεμπέ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Στὴν Ἐξοχή».

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὁ τίτλος τῆς εἰκόνος τοῦ Τόμας ἐτυπώθη ἐσφαλμένως «Ἀναγέννησις», ἐνῶ εἶνε «Ἡ Ἀναγνώσις».

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καὶ σήμερα ἀκόμη ἂν θέλετε κύριε, ἀπήντησε ὁ Ντυμπουὰ μὲ ἐξαιρετικὴ προθυμία. Καὶ σὲ μιὰ ὥρα, καὶ σὲ δυὸ λεπτά, ἂν εἶνε μεγάλη ἀνάγκη.

— Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ γίνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν συντομώτερα.

— Πρὶ ὀλίγου σᾶς εἶπα ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς παρουσιάσω στὸ δοῦκα κα' μετὰ μιὰ ὥρα. Στὸ Παρίσι ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος γιὰ τίποτε. Εἶνε ἐνδεχόμενον ἢ νὰ μὴν ἐπληροφορήθηκε ἀκόμα ὁ δοὺξ τὸν ἐρχομό σας, ἢ νὰ μὴ σᾶς περιμένει, ἢ νὰ μὴν τὸν εὕρω ἐγὼ στὸ σπίτι του...

— Τότε εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένω.

— Ἴσως μάλιστα, ἐξακολούθησε ὁ Ντυμπουά, νὰ μὴ μπορέσω οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ περάσω ἀπὸ δῶ νὰ σᾶς πάρω.

— Γιατί;

— Καὶ ρωτᾶτε γιατί; 'Απ' αὐτὸ καταλαβαίνει κανεὶς ἀμέσως, ἱππότα, ὅτι ἔρχεσθε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι στὸ Παρίσι ὑπάρχουν τρεῖς διαφορετικὲς ἀστυνομίες, ἀνεξάρτητες ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ ὁποῖες ὅμως εἶνε ἕτοιμες νὰ ἑνωθοῦν, προκειμένου νὰ καταδιώξουν ἐντίμους πολίτας, μὴ ἐπιδιώκοντας ἄλλο τίποτε, παρὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος. Πρῶτον ἡ ἀστυνομία τοῦ ἀντιβασιλέως, ἡ ὁποία δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐπίφοβη, δεύτερον ἡ ἀστυνομία τοῦ Βουαγὲ ντ' 'Αρζανσών, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε εἶνε ξύπνιος κι' ἄλλοτε κοιμισμένος, τρίτον ἡ ἀστυνομία τοῦ Ντυμπουά. Ἂν, αὐτὸς ὁ τελευταῖος δὲν χαρίζει κάστανα, ξέρετε...

— Ἂν, τὸν ἄθλιο, τὸν ἐλεεινό, φώναξε μὲ ἀγανάκτησι ὁ Γάστων. Αὐτὸ τὸ ξέρω ἀπὸ καιρό, δὲν τὸ ἀκούω τώρα γιὰ πρώτη φορά.

Ὁ Ντυμπουὰ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κ' ἔνα σατανικὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του.

— Καὶ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀστυνομικούς; ρώτησε ὁ Γάστων.

— 'Αρκεῖ νὰ ἐνεργῇ μὲ μεγάλη φρόνησι.

— Τότε πρέπει νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς ὁδηγίες, λοιπόν, γιατὶ φαίνεσθε πιὸ ἔμπειρος ἀπὸ μένα τὸν ἁπλοϊκὸ ἐπαρχιώτη.

— Πρῶτα-πρῶτα εἶνε ἀπαραίτητο νὰ μὴν κατοικοῦμε κ' οἱ δυὸ στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο.

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε πολὺ δυσάρεστο, εἶπε στενοχωρημένος ὁ Γάστων, γιατὶ θυμήθηκε ὅτι στὴν 'Ελένη εἶχε δώσει τὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Λὰ Ζονκιέρ. Ἔχω λόγους σοβαρούς, συνέχισε, ποὺ δὲν μ' ἀφίνουν νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

— Ἄ, μὴ χολοσκᾶτε γι' αὐτό, ἱππότα. Τὰ πράγματα διορθώνονται εὔκολα, ἂν ἀλλάξω ἐγὼ κατοικία. Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ νὰ διαλέξετε ἀπ' τὰ δυὸ δωμάτιά μου ὁποιο σᾶς ἀρέσει.

— Προτιμῶ αὐτὸ ἐδῶ.

— Πολὺ σωστά, γιατὶ ἐτοῦτο ἔχει παράθυρο πρὸς τὸν ἕνα δρόμο καὶ μυστικὴ πόρτα πρὸς τὸν ἄλλο. Βλέπω ὅτι τὰ καταφέρνετε περίφημα στὴν ἐκλογὴ κι' ἀπ' αὐτὸ καταλαβαίνω ὅτι θὰ μᾶς φανῆτε πολὺ χρήσιμος.

— Ἂς ἐπανέλθουμε τώρα στὸ θέμα τῆς ὁμιλίας μας, εἶπε ὁ ἱππότης.

— Ναί, ναί. Τί λέγαμε λοιπόν;

— Λέγατε ὅτι ἴσως νὰ μὴ μπορέσετε νὰρθῆτε νὰ μὲ πάρετε ἀπὸ δῶ σεῖς ὁ ἴδιος.

— Μάλιστα, ἀλλὰ τότε πρέπει δίχως ἄλλο ν' ἀκολουθήσετε μόνον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ ἐξ ὀνόματός μου νὰ σᾶς παραλάβῃ.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ καταλάβω ἐγὼ αὐτό;

— Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ, πρέπει νὰ σᾶς ἐγχειρίσῃ μιὰ ἐπιστολὴ γραμμένη μὲ τὸ χέρι μου.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα σας.

— Τότε μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω αὐτὸ τὸ δεῖγμα.

Ὁ Ντυμπουὰ κάθισε στὸ τραπέζι κ' ἔγραψε αὐτὴ τὴ σημείωσι:

«Κύριε ἱππότα,

Ἀκολουθήσατε μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης τὸν κομιστὴν τῆς παρούσης μου. Διετάχθη ἐκ μέρους μου νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου σᾶς ἀναμένουν ὁ δοὺξ ντ' Ὀλιβαρὲς καὶ ὁ λοχαγὸς Λὰ Ζονκιέρ».

Κρατῆστε αὐτὸ τὸ σημείωμα, εἶπε ὁ Ντυμπουὰ δίνοντας στὸν ἱππότη τὸ γράμμα. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς πάρῃ ἐκ μέρους μου, πρέπει νὰ σᾶς παρουσιάσῃ ἀπαράλλακτο ἀντίγραφο.

— Ἀρκεῖ αὐτό;

— Ὄχι, ὄχι. Ἐκτὸς τοῦ ἀντιγράφου, θὰ σᾶς δείξῃ καὶ τὸ μισὸ χρυσὸ νόμισμα, κι' ὅταν φτάσετε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, θὰ τοῦ ζητήσετε καὶ τρίτο σημεῖο.

— Τί πρᾶγμα;

— Τὸ γνωστὸ κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ.

— Λαμπρά, εἶπε ὁ Γάστων. Μὲ τέτοιες προφυλάξεις, εἶμαι βέβαιος ὅτι οὔτε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς πιάσῃ. Καὶ τώρα ποιὰ εἶνε ἡ δουλειά μου;

— Πρέπει νὰ περιμένετε. Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ βγῆτε ἔξω σήμερα.

— Ὄχι.

— Καλά. Τότε νὰ μείνετε στὸ ξενοδοχεῖο μου, ὅπου θὰ ἔχετε κάθε περιποίησι. Νὰ σᾶς συστήσω μάλιστα στὸν ξενοδόχο.

Κι' ὁ Ντυμπουά, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, εἶπε στὸν προσποιούμενο τὸν ξενοδόχο Ταπέν:

— Νὰ σᾶς συστήσω ἀπὸ δῶ τὸν ἱππότη ντὲ Σάνλεϋ, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ μείνῃ στὸ δωμάτιό μου. Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ τὸν περιποιηθῆς, σὰν νὰ ἤμουν ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἔπειτα ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του καὶ βγῆκε.

— Αὐτὸς ὁ νέος, κὺρ Ταπέν, πρόσθεσε μὲ χαμηλὴ φωνὴ ὅταν ἔμειναν μόνοι, εἶνε παιδὶ μάλαμα. Πρόσεξε ἀ μὴν τὸν χάσῃς ἀπ' τὰ μάτια σου οὔτε μιὰ στιγμή, γιατὶ κινδυνεύει τὸ κεφάλι σου.

Ὁ Ντυμπουὰ τότε, ἀφίνοντας τὸν Ταπέν, ἔκαμε νεῦμα στὸν Ἄγουπνο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μόλις βγῆκαν ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, ρώτησε τὸν κατάσκοπό του τί ἀπόγινε ὁ Λὰ Ζονκιέρ. Ἐκεῖνος τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι, ἀφοῦ τὸν ἐφίμωσε καὶ τὸν ἔδεσε καλά, τὸν μετέφερε στὸ ἀπάνω πάτωμα τοῦ πύργου Βενσαίν.

Ὁ Ντυμπουά, ἀφοῦ ἔλαβε τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του σκεπτικός, πηγαίνοντας ν' ἀνταμώσῃ τὸν 'Αντιβασιλέα. Ὁ 'Αντιβασιλεὺς βρισκόταν στὸ ἐργαστήριό του, μαζὺ μὲ τὸ χημικὸ Οὐμβέρτο καὶ μ' ἕναν γραμματέα του. Ἔξαφνα ἡ θύρα ἀνοίγτηκε κι' ὁ θυρωρὸς ἀνήγγειλε τὸ ὄνομα τοῦ λοχαγοῦ Λὰ Ζονκιέρ.

— Λὰ Ζονκιέρ! φώναξε ὁ 'Αντιβασιλεὺς γυρίζοντας. Ποιὸς εἶνε αὐτός;

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα μακρουλὸ κεφάλι πρόβαλε ἀπ' τὴ μισανοιγμένη πόρτα. Ὁ 'Αντιβασιλεὺς στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνεγνώρισε τὸν ξένο, ἔπειτα ὅμως, βλέποντας τὴ μεγάλη μύτη τοῦ μεταμφιεσμένου Ντυμπουά, ποὺ κανένας ἄλλος ὑπήκοος τοῦ Κράτους δὲν εἶχε δεύτερη σὰν κι' αὐτή, ξέσπασε σ' ἕνα ἀκράτητο γέλιο.

— Μπᾶ, ἐσὺ εἶσαι ἀδελφέ; φώναξε. Καὶ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ μασκάρεμά σου;

— Σημαίνει, Ὑψηλότατε, ὅτι ἀπὸ ἀλεποῦ ἔγινα λεοντάρι. Καὶ τώρα ὁ κύριος χημικὸς κι' ὁ γραμματεὺς θὰ μοῦ κάμουν τὴ χάρι νὰ περάσουν στὸ ἄλλο δωμάτιο.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησε ὁ 'Αντιβασιλεύς.

— Γιατὶ ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ σπουδαιότατα ζητήματα, Ὑψηλότατε.

— Δὲν πᾶς στὸ διάβολο κ' ἐσὺ καὶ τὰ ζητήματά σου! Ἔλα αὔριο, γιατὶ εἶνε περασμένη πειὰ ἡ ὥρα.

— Μὰ θέλετε νὰ μὲ καταδικάσετε νὰ φορῶ ὥς αὔριο αὐτὰ τὰ ροῦχα; Δὲν βλέπετε πόσο μὲ στενεύουν; Κοντεύω νὰ σκάσω...

— Δὲν ξέρω τί θὰ κάμῃς, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ σ' ἀκούσω. Θέλω νὰ διασκεδάσω.

— Τότε πολὺ ὡραῖα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦρθα κ' ἐγὼ γιὰ νὰ σᾶς διασκεδάσω. Σᾶς προτείνω μάλιστα νὰ μεταμφιεσθῆτε κ' ἐσεῖς.

— Τί λὲς ἐκεῖ, Ντυμπουά; ρώτησε ὁ 'Αντιβασιλεύς.

— Βλέπω ὅτι σᾶς κέντησα τὴν ὄρεξι.

— Περὶ τίνος πρόκειται λοιπόν;

— Πρῶτα-πρῶτα διῶξτε τὸν χημικὸ καὶ τὸ γραμματέα.

— Ἐπιμένεις;

— Καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἂς γίνῃ τὸ χατῆρι σου. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΠΟΜΠΑΔΟΥΡ

Μιὰ μεγάλη συναυλία πρὸς τιμὴν τῆς Πομπαδούρ. Ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ τὰ καπρίτσια τῆς πριμαντόννας. Μιὰ γυναίκα ποὺ περιρρονεῖ τὴν πανίσχυρη εὐνοουμένη. Ἡ πρόκλησις τῆς δεσποινίδος Λεμὼρ. Στὸ παλάτι τῆς Πομπαδούρ. Τὸ ἰδιαίτερο γεῦμα. Ἡ θριαμβευτικὴ διαδρομὴ πρὸς τὸ παλάτι. Τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ παγωμένο σαλόνι. Ματαία ἀναμονὴ μιᾶς ὥρας. «Σᾶς εὔχομαι καλὴ χώνεψι...» κλπ. κλπ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ βασίλευε στὴ Γαλλία ὁ περίφημος γιὰ τὴν ἀκολασία του βασιλεὺς Λουδοβίκος 15ος καὶ μεσουρανοῦσε ἡ πανίσχυρη εὐνοουμένη του μαρκησία Πομπαδούρ, στὴ Γαλλικὴ Ὄπερα θριάμβευε ἡ ὡραία καὶ νεαρὰ πρίμα δεσποινὶς Λεμώρ. Τὸ κοινὸν κάθε βράδυ τὴν ἀπεθέωνε, ἡ Αὐλὴ τὴν ἐκολάκευε καὶ οἱ ἀναρίθμητοι θαυμασταί της τὴν ἔκαναν ὅλα της τὰ καπρίτσια. Ἔτσι ἡ ὡραία πριμαντόννα εἶχε γίνει ἐξαιρετικὰ φίλαυτη καὶ ἰδιότροπη καὶ ἔκανε ὅ,τι τῆς περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό, φέρνοντας πολλὲς φορὲς σὲ ἀπελπισία τοὺς πολυαρίθμους θαυμαστάς της.

Ἡ μαρκησία Πομπαδούρ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὴ μουσικὴ καὶ ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς προσπαθοῦσε νὰ τὴν εὐχαριστῇ μὲ κάθε τρόπο, συνέλαβε τὴν ἰδέα νὰ ὀργανώσῃ κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γεννεθλίων της μιὰ συναυλία πρὸς τιμήν της, στὴν ὁποίαν θὰ λάβαιναν μέρος οἱ μεγαλείτεροι καλλιτέχναι.

Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἐδίδετο ἡ συναυλία, ἐπικρατοῦσε ἐξαιρετικὴ ζωηρότης στὸ σαλόνι τῆς δεσποινίδος Λεμώρ, ἡ ὁποία θὰ λάβαινε μέρος μεταξὺ τῶν πρώτων σ' αὐτή. Οἱ θαυμασταί της συζητοῦσαν, γελοῦσαν καὶ ἐξέφεραν τὶς κρίσεις τους γιὰ τὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας, πολλοὶ δὲ ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγαν τὶς γνῶμες τους γιὰ τοὺς καλλιτέχνες, ποὺ ἤλπιζαν νὰ ἐπισύρουν τὴν εὔνοια τῆς Πομπαδούρ καὶ γιὰ ὅσους ὑπῆρχε φόβος νὰ περιπέσουν στὴ δυσμένειά της.

Ἡ Λεμὼρ ἄκουγε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο τὶς συζητήσεις αὐτές, ποὺ πλήγωναν τὴ γυναικεία της φιλοτιμία.

— Τί λέτε! φώναξε στὸ τέλος περιφρονητικά. Ἡ εὔνοια καὶ ἡ δυσμένεια αὐτῆς τῆς Πομπαδούρ μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδιάφορα. Καί, γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω αὐτό, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ χαλάσω ἀπρόοπτα τὸ πρόγραμμα τῆς σημερινῆς ἑορτῆς, μὴ τραγουδοῦντας τὴ μεγάλη ἄρια ποὺ μοῦ ἔχει ἀνατεθῆ.

Μόλις ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ τῆς δεσποινίδος Λεμώρ, οἱ φίλοι της φοβήθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν ἐξορκίζουν καὶ νὰ τὴν παρακαλοῦν νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃ ἕνα τέτοιο ριψοκίνδυνο τόλμημα. Ὁ τρόμος ὅμως ποὺ ἦταν ζωγραφισμένος στὰ πρόσωπά τους καὶ ἡ παρακλήσεις τους ἐπέφεραν ἐντελῶς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἡ πριμαντόννα ἐπέμενε τώρα περισσότερο στὴν ἀρχική της ἀπόφασι καὶ τοὺς εἶπε γελῶντας:

— Τὸ εἶπα καὶ σᾶς τὸ ξαναλέω!... Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ συμπράξω στὸ σημερινὸ κονσέρτο ποὺ θὰ δοθῇ πρὸς τιμὴν τῆς μαρκησίας. Τὸ κάνω αὐτὸ μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἔτσι μοῦ ἀρέσει. Ὅταν μιὰ γυναίκα ὀνομάζεται Λεμώρ, δὲν φοβᾶται τὴν Πομπαδούρ!...

***

Τὸ βράδυ, ὅταν στὶς μεγαλοπρεπεῖς αἴθουσες τοῦ ἀνακτόρου τῆς Πομπαδούρ ἄρχισαν νὰ συγκεντρώνωνται οἱ προσκεκλημένοι, καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματα τῶν κυριῶν σὺνηγωνίζοντο μὲ τὴν λάμψι τῶν πολυελαίων, δὲν παρετηρήθη ἀμέσως ὅτι ἕνα μόνο πρόσωπο ἀπουσίαζε ἀπὸ τὴν λαμπρὴ ἐκείνη συναναστροφή: ἡ δεσποινὶς Λεμώρ.

Ἡ συναυλία ἄρχισε καὶ προχώρησε κανονικά. Πλησίαζε πειὰ ἡ σειρὰ τοῦ τραγουδιοῦ τῆς δεσποινίδος Λεμώρ, ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς Λεμὼρ δὲν φαινόταν πουθενά! Ὁ δυστυχισμένος ἀρχιμουσικός, ἀπελπισμένος, ἔστελνε τὸν ἕναν ἀπεσταλμένο ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον στὸ σπίτι τῆς ἰδιότροπης πριμαντόννας, μὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ἔτσι στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἀπουσίας τῆς τὸν ἴδιο τὸν βασιλέα.

Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ἔστειλε τὸν ἴδιο τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο του στὴ δεσποινίδα Λεμώρ. Μόλις τὸν εἶδε ἐκείνη, τὸν ρώτησε γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἐλεύσεώς του καὶ ὅταν ἐκείνος τῆς εἶπε ὅτι τὴν περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία στὸ παλάτι, ἡ Λεμὼρ χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ἄ, ξέχασα.... Εἶνε ἡ γιορτὴ γιὰ τὰ γεννέθλια τῆς μαρκησίας. Τὸ ξέχασα ἐντελῶς, σᾶς βεβαιῶ. Ἀπόψε ὅμως δυστυχῶς εἶνε πειὰ πολὺ ἀργά. Ὡστόσο μιὰ ἄλλη μέρα θὰ ἔρθω εὐχαρίστως νὰ δειπνήσω μαζύ μὲ τὴν μαρκησία...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ δεσποινὶς Λεμὼρ ἐξώτιξε τὸν δυστυχισμένο ἀρχιθαλαμηπόλο, ὁ ὁποῖος τρέμοντας ὁλόκληρος, γύρισε ἄπρακτος στὸ παλάτι καὶ ἀνεκοίνωσε στὴ μαρκησία τὴν ἀπάντησι τῆς πριμαντόννας.

Ἡ Πομπαδοὺρ ὅμως ἦταν ἐξαιρετικὰ ἔξυπνη γυναίκα. Ἐδήλωσε στὸν αὐλικὸ ὅτι λυπόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὸν ἄδικο κόπο ποὺ εἶχε κάνει καὶ προσεποιήθη ὅτι δὲν εἶχε δώσει καμμιὰ σημασία στὴν προσβολὴ τῆς Λεμώρ.

Ἔτσι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ πριμαντόννα ἐθριάμβευε καὶ μαζὺ μ' αὐτὴν καὶ τὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν της! Ὁ θριάμβός της μάλιστα ἔγινε ἀκόμη μεγαλείτερος ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἡ δεσποινὶς Λεμὼρ ἔλαβε ἕνα αὐτόγραφο γράμμα τῆς μαρκησίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Πομπαδοὺρ τὴν ἐκαλοῦσε σὲ ἰδιαίτερο γεῦμα στὸ παλάτι της. Ἡ πριμαντόννα ἀμέσως, περήφανη γιὰ τὸ θρίαμβό της, ἔδειξε τὸ κολακευτικὸ γράμμα τῆς μαρκησίας στοὺς θαυμαστάς της, αὐτοὶ δὲ ἐφρόντισαν ὥστε ἡ τιμὴ ποὺ γινόταν στὸ εἰδωλό τους, ποὺ μολαταῦτα εἶχε τολμήσει ν' ἀψηφήσῃ τὴν πανίσχυρη μαρκησία, νὰ γνωσθῇ σ' ὁλόκληρο τὸ Παρίσι. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπουφλέρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ κομψοὺς αὐλικοὺς καὶ τοὺς πιὸ ἐνθουσιώδεις θαυμαστὰς τῆς Λεμὼρ, ἐνθουσιάστηκε τόσο πολύ, ὥστε ἔθεσε στὴ διάθεσι τῆς ὡραίας πριμαντόννας τὸ ἐπίσημο ἁμάξι του καὶ τὰ τέσσερα θαυμάσια ἀλογά του γιὰ νὰ γίνῃ ἀκόμη πιὸ θριαμβευτικὴ ἡ διαδρομὴ τῆς «νικητρίας».

Ἡ Μαρκησία Πομπαδοὺρ

Στολισμένη μὲ τὰ πολυτιμότερα κοσμήματά της καὶ φορῶντας τὴν ὡραιότερη τουαλέττα της, ἡ πριμαντόννα ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι τοῦ μαρκησίου καί, περισσοτερισμένη ἀπὸ πλῆθος Παρισιῶν, ξεκίνησε γιὰ τὸ παλάτι τῆς μαρκησίας.

Κατὰ κακή της τύχη ὅμως τὴν ἀξιομνημόνευτη ἐκείνη ἡμέρα ὁ κιοῦρς ἦταν ἐλεεινός, ἐπειδὴ δὲ ἡ φιλάρεσκη πριμαντόννα δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανέναν τρόπο νὰ τσαλακώσῃ τὴν αἰθερία τουαλέττα της, γι' αὐτὸ εἶχε ἀφήσει τοὺς ὤμους της ἐντελῶς ξεσκέπαστους.

Ἔτσι, κτυποῦσε τὰ δόντια της ἀπὸ τὸ κρύο καθ' ὅλη τὴ διαδρομή!... Ἐπὶ τέλους τὸ ἁμάξι ἔφθασε στὸ ἀνάκτορον τῆς Πομπαδούρ. Ὕστερα ἐπιβλητικὸς θυρωρὸς ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὑποκλινόμενος μὲ βαθὺ σεβασμὸ μπροστὰ στὴν Λεμώρ. Μὲ τὸν ἴδιο σεβασμὸ ὑποκλίθηκαν μπροστά της καὶ οἱ πολυάριθμοι λακέδες, ποὺ μὲ τὶς χρυσοκέντητες στολές τους ἐστέκοντο παραπεταγμένοι κατὰ μῆκος τῆς μεγάλης μαρμαρίνης σκάλας...

Ἡ Λεμὼρ δεχόταν ὅλες αὐτὲς τὶς ἐνδείξεις τοῦ σεβασμοῦ μὲ ὕφος πραγματικῆς Βασιλίσσης. Ἔτσι, μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀγέρωχη μπῆκε στὸ ἐπίσημο σαλόνι, ὅπου τὴν ὑδήγησαν.

Τὸ σαλόνι αὐτό, παρ' ὅλη τὴν ἀφάνταστη μεγαλοπρέπειά του, ἦταν ἐξαιρετικὰ ψυχρό. Στὰ πελώρια μαρμαρόνια τζάκια δὲν ἔκαιγε αὐτὲ ἕνα ξυλάκι, τραπέζι στρωμένο δὲν φαινόταν πουθενά, ἄνθρωπος κανεὶς δὲν βρισκόταν μέσα!... Κανεὶς δὲν παρουσιάσθηκε γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῇ καὶ οἱ πελώριοι βενετσιάνικοι καθρέφτες δὲν ἔδειχναν στὴν πριμαντόννα παρὰ τὴν ἴδια της τὴ μορφή, ποὺ ἦταν πελιδνὴ ἀπὸ τὸ κρύο.

Τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀπὸ κρύο, ἡ δεσποινὶς Λεμὼρ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ, προσπαθώντας μὲ τὴν κίνησι νὰ ζεσταθῇ λιγάκι καὶ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα. Τὰ λεπτὰ τῆς φαινόταν ὁλόκληροι αἰῶνες.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ματαίας ἀναμονῆς, ἡ σχεδὸν ξεπαγιασμένη πριμαντόννα ἔχασε πειὰ τὴν ὑπομονή της. Ἄρχισε νὰ χτυπᾶη δυνατὰ ὅλες τὶς πόρτες καὶ στὸ τέλος ἄρχισε νὰ ζητῇ βοήθεια.

Σὲ λίγο ἀκούστηκαν βιαστικὰ βήματα ἔξω στὸ διάδρομο καὶ μπροστὰ στὴ δυστυχισμένη δεσποινίδα Λεμὼρ παρουσιάστηκε ὁ μαιτρ-ντ'-ὁτὲλ τῆς μαρκησίας Πομπαδούρ, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλο σεβασμὸ τὴ ρώτησε τί ζητεῖ.

Καὶ ὅταν ἡ Λεμὼρ τοῦ ἔκανε γνωστὸν τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς της, ὁ ὑπηρέτης ὑποκλίθηκε βαθειὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, δυστυχῶς ἡ κυρία μαρκησία ἐξέχασε τὴν πρόσκλησι ποὺ σᾶς εἶχε στείλει καὶ ἐπειδὴ γιὰ σήμερα εἶνε πειὰ πολὺ ἀργά, γι' αὐτὸ θὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς τιμήν της νὰ σᾶς καλέσῃ μιὰ ἄλλη φορὰ σὲ γεῦμα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἄνοιξε διάπλατη τὴν πόρτα καὶ, ὑποκλινόμενος καὶ πάλι βαθειὰ μπροστὰ στὴν πριμαντόννα, τῆς εἶπε μὲ τὸν πιὸ μεγάλο σεβασμό:

— Σᾶς εὔχομαι καλὴ χώνεψι!

Ἔξω φρενῶν ἡ πριμαντόννα κατέβηκε τρέχουσα τὶς σκάλες.

— Σᾶς εὔχομαι καλὴ χώνεψι! τῆς φώναξαν ἐν χορῷ καὶ οἱ λακέδες μὲ τὶς χρυσοποίκιλτες λιβρέες ποὺ στέκονταν παραπεταγμένοι κατὰ μῆκος τῆς σκάλας, καὶ ὑποκλίθηκαν βαθειὰ μπροστά της.

Ἔξω στεκόταν ἀκόμη τὸ ἁμάξι καὶ ὁ ἐπιβλητικὸς θυρωρὸς ἔτρεξε πρόθυμος νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα του. Ἀλλὰ κι' αὐτός, τὴν ὥρα ποὺ ἐμπαινε μέσα ἡ Λεμὼρ, τῆς φώναξε κάνοντας τὴν πιὸ βαθειά του ὑπόκλισι:

— Σᾶς εὔχομαι καλὴ χώνεψι!...

Τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ Πομπαδοὺρ εἶχε θριαμβεύσει. Ἡ νίκη της ἦταν περιφανής. Ἡ Λεμὼρ εἶχε γελοιοποιηθῆ. Καὶ ὅταν γινόταν κανεὶς γελοῖος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὸ Παρίσι, ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ στὴν κοινωνία.

Ἔτσι ἡ δεσποινὶς Λεμὼρ ἀναγκάστηκε, θέλοντας καὶ μή, νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ πεδίον τοῦ θριάμβου της, γιατί, ὅπου καὶ ἂν ἐμφανιζόταν, εἴτε στὸ θέατρο, εἴτε στὸ δρόμο, δὲν ἄκουγε παρά:

— Σᾶς εὔχομαι καλὴ χώνεψι!...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι. Οἱ διαθέτοντες τοιαῦτα, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν κατάλογον τῶν πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὁδὸς Λέκα 7.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕΪΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ !...]
(Εὐαγγέλιον)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μιλοῦσε ὁ Φίλιππος. Δὲν εἶχε πεθάνει λοιπόν. Ἡ χαρμόσυνη αὐτὴ εἴδησι μετεδόθη ψιθυριστὰ στὸ διάδρομο, ἀπὸ κεῖ στὴ σκάλα καὶ τέλος ἔφτασε στὸν κῆπο, ὅπου εἶχε μαζευτῆ ἀρκετὸς κόσμος μέσα στὸ σκοτάδι.

Στὴ διπλανὴ κάμαρη ἡ Νάνση ἑτοίμαζε κάτι στὴ σούπα...

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ ἐνὲ ζωντανός, ἐψιθύρισε κάποιος κάνοντας τὸ σταυρό του.

— Τί λέει; ρώτησε ἄλλος.

— Εἶνε ζαλισμένος καὶ παραμιλάει, πρόσθεσε τρίτος.

— Ἔξω ἀπὸ δῶ! Φύγετε ὅλοι! φώναξε ἄξαφνα ὁ Πῆτος.

Κ' ἐκεῖνοι, βλέποντας τὸν Πῆτο κατακόκκινον ἀπ' τὴν ὀργή του, ἀναγκάσθηκαν νὰ βγοῦν ἀπ' τὴν πόρτα ἕνας-ἕνας. Ἔμεινε μόνον ὁ Τζέμης ὁ Λόρδος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε να ἀφήσῃ τὸν κύριό του στὴ διάθεσι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἄστραφταν τὰ μάτια του ἀπ' τὸ θυμό του.

Μόλις ὁ Πῆτος εἶδε πὼς ὁ δικαστὴς ἐξοῦσε, ἐννοιωσε ἀμέσως νὰ τοῦ ξαναρχεται ὅλη ἡ ἀγρία διάθεσι ποὺ τοῦ εἶχε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐξαφανισθῆ. Εἶχε μπροστά του τώρα τὸν χειρότερο ἐχθρό του καὶ τοῦ ἐρχόταν νὰ τὸν πιάσῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ. Σπρωγμένος ἀπ' τὴ μανία του, ἔχωσε τὸ χέρι του στὸ στῆθος τοῦ ἀρρώστου κ' ἔβγαλε μὲς ἀπ' τὸ πουκάμισο κάτι που ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ἦταν μιὰ κοτσίδα ἀπὸ ξανθὰ μαλλιά. Ὁ Φίλιππος κατάλαβε ἀμέσως τίνος ἦσαν τὰ μαλλιὰ αὐτὰ καὶ τὰ πάτησε μὲ τὸ ποδι του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ αἰσάνθηκε δυναπὸτερη τὴν ἐπιθυμία νὰ στρίψῃ τὸ λαρύγγι τοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ κατώρθωσε να συγκρατηθῆ. Ἀμέσως μετανοιωσε γι' αὐτὸ ποὺ πῆγε νὰ κάμῃ κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ σιγανά. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι να κάνῃ κακὸ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε ἡ Καίτη. Δὲν τὸν ἐκύτταζε πειὰ μὲ ἐχθρικὸ βλέμμα. Σκέφθηκε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀλλὰ δὲν ἀποφάιζε να ἀπομακρυνθῆ. Στ' αὐτιά του ἐφταναν ἀσυνάρτητες φράσεις που ἐβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀρρώστου κομματιαστὲς μέσα στὸ παραμιλητό:

— Ἀγαπιόμαστε.... ταιριάζει ὁ Φίλιππος... Ναί, ἀγαπιόμαστε.... Μὰ ἡ ἀγάπη μας μᾶς τάκισε, μᾶς συνέτριψε!... Θελήσαμε νὰ μείνουμε πιστοὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μὰ ἡ συμφορὰ μᾶς χτύπησε ἄγρια. Κι' ὅμως ἀγαπιόμαστε πολύ... Μάλιστα, θεία, διάβασε τὰ γράμματα τοῦ πατέρα...

Ἄξαφνα τὸ παραμιλητὸ ἔπαψε. Μὰ σὲ λίγο ὁ Φίλιππος ξανάρχισε πάλι σὲ χαμηλότερο τόνο:

— Θυμᾶμαι τὰ λόγια της.... Μοῦλεγε... Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ζήσω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Φίλιππε... Οἱ τοῖχοι πέφτουν καὶ μὲ πλακώνουν... Ἡ σκεπὴ μοῦ εἶνε βάρος στὰ στήθεια... Ὁ ἀέρας μὲ πνίγει...

Κ' ἔκλαιγε... πεσμένη σ' ἕναν πάγκο...

Αὐτὰ μοῦλεγε κ' ἔκλαιγε πεσμένη σ'ἕναν πάγκο... Μάλιστα. κύριο στὶς τρεῖς στὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου τῆς Δογῆς... Δὲν εἶμαι κακὴ γυναίκα Φίλιππε.... Ἔχω κάτι ποὺ δὲν τὸ μάντεψες καὶ ποτὲ δὲν σοῦ τὸ φανέρωσα... Γιὰ τὸ παιδὶ θέλεις νὰ μοῦ πῆς; Καίτη; Εἶσαι βέβαιη; Δὲν ἀπατᾶσαι;....

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πάλι ὁ Φίλιππος σώπασε. Ὁ Πῆτος ἄκουγε... ἄκουγε μ' ἀγωνία. Ἔπειτα τὸ παραμιλητὸ ξαναρχισε:

—Τζέμη,πᾶρε τ' ἀμάξι καὶ τράβα μόνος σου... Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ ἀρπάξουν τ' ἄλογα στὸ δρόμο... Σταμάτα ἀνάμεσα στὸ ξωκκλήσι καὶ στὸ σπίτι... Ἀμα ἔρθη ἡ κυρία... Ἔχεις δίκηο Καίτη... Δὲν μπορεῖς νὰ ζήσῃς ἐδῶ περισσότερο... Δὲν ὑποφέρεται πειὰ αὐτὴ ἡ ζωή...

Ὁ Τζέμης, ποὺ τὰ ἄκουγε ἐπίσης ὅλ' αὐτά, ἔρριξε ἕνα ἐντονο βλέμμα στὸν Πῆτο κ' ἄρχισε νὰ στενοχωριέται ποὺ δὲν ἐφάνηκε ἀκόμα ὁ γιατρός.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἄρρωστος ἐξακολουθοῦσε:

—Ὁ κύριος ὁ Πῆτος!... Γράφει γράμματα. Ν'εὐτύκα γράμματα... Τί καλὸς ποὺ εἶνε!... Δὲν θέλει τὸ κακὸ κανενός... Δὲν ὑποπτεύεται ὅτι κάθε λέξι μὲ φλογίζει... Τζέμη, ἀπόψε ἡ ζοντας μὲ μιὰ ἐκστατικὴ κραυγὴ καὶ μπουκάλα εἶνε ἀδειανή, σὺρε νὰ τὴ γεμίσῃς...

Ὁ Πῆτος ἔσκυψε τώρα πάνω στὸ πρόσκεφαλο τοῦ ἀρρώστου, μὰ ἔκαμε ἀμέσως ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω ἀπ' τὴν ἔκπληξή του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε ὅτι ὅλα αὐτὰ τἄλεγε σ' αὐτόν. ἀλλὰ ἔπειτα κατάλαβε πὼς παραμιλοῦσε μέσα στὸν πυρετό του. Ναί, παραμιλοῦσε καὶ τὸ παραμιλητό του ἐξακολουθοῦσε:

— Φτωχὲ Πῆτε! Φτωχὲ Πῆτε!...

Ὁ Πῆτος, ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, αἰσθάνθη κ ε μιὰ ἀμέτρητη συμπόνια γιὰ τὸ Φίλιππο. Ἔβλεπε πὼς ἐκεῖνος δὲν ἔφταιγε καθόλου, πὼς ἦταν ἀγνότερος ἀπ' ὅ,τι τὸν εἶχε φαντασθῆ. Κ'ἔνοιωθε μιὰ λύσσα ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του, ποὺ εἶχε πάρει μιὰ τέτοια τρομερὴ ἀπόφασι πρὸ ὀλίγου... Τὸ παραμιλητὸ συνεχιζόταν:

— Ἔχε γειά. Φίλιππε!... Ἔτσι μοῦπε κ' ἔρυγε. Φτωχὴ μου Καίτη! Ἐγὼ φταιω σ' ὅλα... Κατέστρεψα δυὸ ἀνθρώπους κ' εἶμαι ἀσυγχώρητος... Ἀφίνω αὐτὴν τὴν πλεξοῦδα... Δὲν ἔχω τί ἄλλο ν' ἀφίσω... Ἔχε γειά... Ἔτρεπε νὰ εἶμαι φευγάτη ἀπὸ καιρὸ... Τώρα δὲν θἄχης πειὰ λόγο νὰ μὲ μισῆς...»

Τὰ τελευταῖα λόγια μόλις ἀκούστηκαν, ἐντελῶς πνιγμένα. Ἔπειτα ὁ ἄρρωστος ψιθύρισε γρήγορα. βαστῶντας τὴν ἀναπνοή του:

—Καίτη! Καίτη! Καίτη!

Ἀνέφερε τὸ γλυκὸ αὐτὸ ὄνομα ἀρχίτρομερὴ ἀπόφασι πρὸ ὀλίγου... Τὸ παραμιλητὸ συνεχιζόταν:

—Ἔχε γειά. Φίλιππε!... Ἔτσι μοῦπε κ' ἔρυγε. Φτωχὴ μου Καίτη! Ἐγὼ φταιω σ' ὅλα... Κατέστρεψα δυὸ ἀνθρώπους κ' εἶμαι ἀσυγχώρητος... Ἀφίνω αὐτὴν τὴν πλεξοῦδα... Δὲν ἔχω τί ἄλλο ν' ἀφίσω... Ἔχε γειά... Ἔτρεπε νὰ εἶμαι φευγάτη ἀπὸ καιρὸ... Τώρα δὲν θἄχης πειὰ λόγο νὰ μὲ μισῆς...»

Τὰ τελευταῖα λόγια μόλις ἀκούστηκαν, ἐντελῶς πνιγμένα. Ἔπειτα ὁ ἄρρωστος ψιθύρισε γρήγορα. βαστῶντας τὴν ἀναπνοή του:

—Καίτη! Καίτη! Καίτη!

Ἀνέφερε τὸ γλυκὸ αὐτὸ ὄνομα ἀρχίζοντας μὲ ἱκετευτικὴ κραυγὴ καὶ τελειώνοντας μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό.

Ὁ Τζέμης ὁ Λόρδος ἔφερνε βόλτες στὸ δωμάτιο συμπλέκοντας τὰ χέρια του μὲ ἀπελπισία καὶ παρακαλῶντας μέσα του τὸ Θεὸ νὰ μὴν ξαναφέρῃ τὸ δικαστὴ στὴ ζωή. Εἶχε τὴν πεποίθησι ὅτι τώρα ποὺ τὰ φανέρωσε ὅλα, ὁ Πῆτος δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

— Ὥστε ἐγὼ τοὺς χάλασα τὴ δουλειά, συλλογιζόταν τώρα ὁ Πῆτος. Αὐτὴ δὲν προοριζόταν γιὰ μένα, ἦταν τοῦ Φιλίππου. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὅλους.

Κάθησε μαζεμμένος στὸ σκαμνὶ καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του.

Ὁ Φίλιππος εἶχε ἀνασηκωθῆ κάπως καὶ ἄκουμποῦσε στὸν ἀγκῶνα του. Ἐκύτταζε μπροστά του μὲ μάτια ἀφηρημένα, σὰν νὰ παρατηροῦσε καμμιὰ ἀλλόκοτη εἰκόνα. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μουρμούριζε:

— Ναί, ὄχι... Μὴ μοῦ τὸ λέτε... Αὐτὴ εἶνε ἡ Καίτη; Μὲ τέτοιο χλωμὸ πρόσωπο, τέτοια βαθουλωμένα μάτια;... Μὰ ἡ Καίτη ἔχει πεθάνει πειά... Ἐν τούτοις τὴν ἔχω μπρὸς στὰ μάτια μου... Αὐτὴ κατηγορουμένη κ' ἐγὼ δικαστής!... Ὦ, ἂς μποροῦσα ν' ἀκούσω τὴ φωνή της γιὰ μιὰ στιγμή... Θὰ πέσω. θὰ πέσω... Νά την, εἶνε ἡ Καίτη, ἡ Καίτη!... Ἄχ! Ἄχ!

Ὁ Φίλιππος σώπασε λίγες στιγμές, σὰν νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ κάτι, κ' ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ σωριάστηκε στὸ προσκέφαλο μὲ μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας.

— Ὁ Θεὸς τὸ ἔφερε νὰ τ' ἀκούσω ὅλα αὐτὰ σήμερα, ἔλεγε μέσα του ὁ Πῆτος ἀναστενάζοντας θλιβερά.

Ἐξαφνα ὁ ἄρρωστος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μέσα στὸν παροξυσμό του, κάνοντας τὸν Πῆτο νὰ ὁπισθοχωρήσῃ τρομαγμένος. Ἐβγαζε βαθεῖς ἀναστεναγμοὺς κ' ἔπειτα ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἐνῶ τὸ χεῖλη του ἔτρεμαν ἐλαφρά. Τὸ βλέμμα του ἐπλανήθηκε στὴν ἀρχὴ ἐδῶ κ' ἐκεῖ κ' ὕστερα καρφώθηκε βλοσυρὰ ἀπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Πήτου. Τὰ μάτια τοῦ Πήτου ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα κ' ἡ καρδιὰ του γεμάτη ἀγωνία. Ἄκρα σιωπὴ ἐπικρατοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο. Ἔξαφνα ὁ Φίλιππος ψιθύρισε μ' ἀδύνατη φωνή:

— Ποιὸς εἶνε;... Ὁ Πῆτος εἶνε αὐτός;...

— Ὁ ἴδιος, ὁ ἴδιος! φώναξε ὁ ἄλλος μ' ἀκράτητη χαρά. Δόξα σοι ὁ Θεός!

('Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ H. J. MAGOG

Ο ΦΟΝΗΑΣ

— Πολὺ καλὰ... ἀμέσως... ἔρχομαι, ἀπάντησε ὁ κ. Φλοριὰκ κ' ἐκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

Ἡ φωνή του ἦταν ἀλλοιωμένη. Σηκώθηκε μηχανικά, μὲ τὰ μάτια ἁπλανῆ καὶ μὲ βῆμα ἀσταθὲς βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι του, κι' ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ βροχή, βαθειὰ λυπημένος, τράβηξε γιὰ τὸ θέατρο, ὅπου τὸν περίμεναν ἀπὸ ὥρα πολλή. Ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μία ἀπ' τὶς τελευταῖες δοκιμὲς ἑνὸς νέου ἔργου καὶ ὁ σκηνοθέτης κ. Φλοριάκ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν θεατρική του σταδιοδρομία, εἶχε ἀργήσει τόσο πολὺ νὰ πάῃ. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε ξεχαστῆ ἐντελῶς.

Ἐπὶ τέλους ἤφτασε, πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸν διευθυντὴ χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ στὶς αὐσυηρὲς παρατηρήσεις του, κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ προσκηνίου, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὴν ὁλοσκότεινη πλατεία, κ' ἔδωσε τὸ σύνθημα ν' ἀρχίσῃ ἡ πρόβα.

Ἡ φωνή του ἦταν πολὺ ἀδύνατη, ἄτονη, ὅταν εἶπε:

— Ἐμπρός! Ἀρχίζει ἡ πρόβα...

Ἄνοιξε μπροστά του τὰ χειρόγραφα τοῦ ἔργου καὶ τὰ ἄπλωσε ἐπάνω στὰ γόνατά του, ἀλλὰ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς δοκιμῆς δὲν ἔρριξε οὔτε μιὰ ματιὰ μέσα σ' αὐτό. Εἶνε ἀμφίβολο μάλιστα ἂν ἄκουγε καθόλου τὰ λόγια τῶν ἠθοποιῶν. Φαινόταν τρομερὰ ἀφηρημένος. Τὰ μάτια του ἦσαν διαρκῶς ἁπλανῆ. Κύτταζε τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ ὅμως ὁ νοῦς του ταξείδευε...

Οἱ ἠθοποιοὶ ἀντελήφθησαν τὴν ἀσυνήθιστη καὶ ἀνεξήγητη ἀφηρημάδα τοῦ σκηνοθέτου.

— Κάτι ἔχει σήμερα ὁ μπάρμπα Φλοριάκ, ἐσιγοψιθύριζαν μεταξύ τους. Δὲν εἶνε στὰ καλά του.

Καὶ πραγματικά. Ὁ Φλοριὰκ ποὺ στὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς ἦταν πάντοτε ζωηρός, πάντα κεφάτος, προσεκτικὸς καὶ αὐστηρός, δὲν εἶχε διάθεσι σήμερα. Τὶς ἄλλες ἡμέρες παρακολουθοῦσε μέσ' ἀπ' τὰ ματογυάλια του ὅλους μαζὺ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τὸν καθένα χωριστὰ καὶ στὴν παραμικρὴ παράλειψι, στὸν παραμικρὸ ἀκαιρο μορφασμὸ πεταγόταν ὁλόρθος καὶ διέταζε ἀμείλικτος νὰ ἐπαναληφθῆ ὅλη ἡ σκηνή.

Σήμερα ὅμως δὲν πρόσεχε σὲ τίποτα. Ἡ πρόβα προχωροῦσε μονότονα, χωρὶς ὁ Φλοριὰκ νὰ ἐπεμβαίνῃ, νὰ κάνῃ παρατηρήσεις, νὰ φωνάζῃ ὅπως ἄλλοτε:

— Ὄχι ἔτσι ἄψυχα. παρακαλῶ. Τί εἶν' αὐτά; Ἔντονα, παρακαλῶ ἔντονα, μὲ ζωή.

Καὶ στὴ χθεσινὴ ἀκόμη δοκιμὴ εἶχε κάνει διάφορες παρατηρήσεις καὶ εἶχε ὑποδείξει μορφασμούς, χειρονομίες καὶ ἐκφράσεις, τὶς ὁποῖες κανένας ἀπ' τοὺς ἠθοποιοὺς δὲν ἐπανελάμβανε σήμερα. Καὶ ὅμως ὁ Φλοριὰκ δὲν πρόσεχε. Φαινόταν σὰν νὰ τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα κι' ἄφινε τοὺς ἠθοποιοὺς νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν.

Θρονιασμένος στὴν πολυθρόνα του, μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτὰ ἐπάνω στὸ χειρόγραφο, ἐκύτταζε μπροστά του τὸ κενό. Πόσο εἶχαν δίκηο οἱ ἠθοποιοὶ νὰ λένε ὅτι κάτι εἶχε σήμερα ὁ Φλοριάκ, ὅτι δὲν ἦταν στὰ καλά του.

***

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε ξαφνικὰ κ' ἔπειτα ἕνας δεύτερος. Ὁ Φλοριὰκ τινάχθηκε ξαφνισμένος, μὲ μιὰ ἔκφρασι τρόμου καὶ ἀπορίας, σὰν ἄνθρωπος ποὺ τὸν σήκωσαν ἀπότομα ἀπ' τὸν ὕπνο του.

— Τί εἶνε; τί συμβαίνει; ρώτησε.

Οἱ τρεῖς πρωταγωνισταί, ποὺ βρισκόντουσαν στὴ σκηνὴ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τῆς πρόβας, τὸν κύτταξαν περίεργα. Οἱ δύο ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν σωριασθῆ κάτω, στὴν κλασσικὴ στάσι ποὺ παίρνουν οἱ ἠθοποιοὶ ὅταν παριστάνουν σκοτωμένους. Ἔτσι ἦταν τὸ ἔργο. Τὸν ἐκύτταξαν λοιπὸν ἔκπληκτοι, τὸν μπάρμπα Φλοριάκ, συγκρατῶντας μὲ δυσκολία τὰ εἰρωνικὰ χαμόγελα που ἀνθιζαν στὸ στόμα τους.

— Μά, κύριε Φλοριάκ, εἶπε τέλος ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς, ποὺ ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ ἀπατημένου συζύγου καὶ ποὺ' κρατοῦσε ἀκόμη τὸ περίστροφο στὸ χέρι του, παίζουμε, διάβολε, τὴ σκηνὴ τοῦ π ρ ο ῦ, στὴν ὁποία σκοτώνω τὴ γυναίκα μου καὶ τὸν φίλο της... Ἐγὼ πυροβόλησα... Καταλάβατε;

Ὁ Φλοριὰκ δὲν εἶπε τίποτα. Προχώρησε ζωηρὰ πρὸς τὸ μέσος του καὶ φώναξε:

— Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅλη ἡ σκηνή!

Ξαναπάθησε ὕστερα στὸ καλύσμά του, αὐστηρὸς καὶ προσεκτικός.

Οἱ ἠθοποιοὶ ἐπανέλαβαν τὴ σκηνή. ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνει ὁ σύζυγος καὶ βρίσκει τὴ γυναίκα του μαζὺ μὲ τὸ φίλο της. Ἀλλὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε τὸ τ ρ ί ο εἶδαν ὅτι ὁ κ. Φλοριὰκ δὲν ἦταν εὐχαριστημένος.

— Ἀπορῶ, παιδιά μου, τοὺς φώναξε, πῶς μπορεῖτε νὰ τὴν παίζετε τόσο ἄσχημα, τόσο ἄψυχα, τὴ σκηνὴ αὐτή. Δὲν εἶν' ἔτσι ποὺ τὴν παίζετε.

Σηκώθηκε μὲ τὴν κουραμένη ἐκείνη ἔκφρασι ποὺ ἔπαιρνε ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ αὐτὸς σὲ μιὰ σκηνή, γιὰ νὰ διδάξῃ τοὺς ἠθοποιούς, κ' ἐξακολούθησε:

— Ἀπορῶ πῶς ἐσύ, Σαὶν Γκομπέρ, δὲν καταλαβαίνεις πράγματα τόσο φυσικά. Βρίσκεις ξαφνικὰ τὴν γυναίκα σου μὲ τὸν φίλο της καὶ δὲν ἐκδηλώνεις καμμιὰ συγκίνησι. Τοὺς πυροβολεῖς μὲ μιὰ παθητικὴ στάσι, μὲ μιὰ ἀδιαφορία, σὰν νὰ εἶσαι σκοπευτὴς καὶ νὰ πυροβολῆς στόχους μέσα στὸ σκοπευτήριο. Μὰ πρωταπρώτα, παιδί μου, καὶ λαγοὺς νὰ πυροβολοῦσες, θἄδειχνες περισσότερη συγκίνησι. Ἔπειτα, ὅσο κι' ἂν εἶσαι θυμωμένος, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ διστάσῃς γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ μὴν τρέμῃ τὸ χέρι σου. Ὅταν πυροβολῆς δέ, πυροβολεῖς ἀσυναισθήτως, χωρὶς νὰ προσέχῃς τοὺς στόχους... Τοὺς σκοτώνεις κατὰ τύχην, ὄχι γιατὶ ἐσκόπευσες. Καταλάβες; Νά, κύτταξε ἐμένα. Καθῆστε σεῖς οἱ δύο στὸν καναπέ, στὴ στάσι ποὺ λέει τὸ χειρόγραφο. Ὡραία. Τραβῆξου πέρα ἐσύ, Σαὶν Γκομπέρ. Καὶ τώρα κυττάξτε...

Βγῆκε μιὰ στιγμὴ ἔξω καὶ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ δευτερόλεπτα ξαναγύρισε.

Καταϊτρίνος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὰ πόδια τρεμάμενα, μ' ἕνα δυνατὸ τρεμούλιασμα τοῦ κορμιοῦ καὶ τῶν χεριῶν, κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ κυτάζοντας ἄφωνα τὸ ζευγάρι, χωρὶς νὰ δείχνῃ στὴν ἀρχὴ πὼς πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσῃ περίστροφο. Ἀντιθέτως, ἐξεδηλώνεσ τόσο μίσος, τόσο ἄγριον πόθο ἐκδικήσεως, ὥστε φαίνόταν πὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ τοὺς πνίξῃ μὲ τὰ χέρια, νὰ τοὺς ξεσχίσῃ μὲ τὰ νύχια του.

Βαθειὰ λυπημένος τράβηξε γιὰ τὸ Θέατρο...

Ἔπειτα σιγασιτὰ ἐτράβηξε τὸ περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη, τὸ κύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ πυροβόλησε χωρὶς νὰ φανῇ καθόλου ὅτι σκοπεύει...

Ἀλλὰ τὸ παίξιμό του ἔγινε ἀκόμη συγκινητικώτερο, πιὸ συνταρακτικὸ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ δύο ἠθοποιοὶ σωριάσθηκαν κάτω. Τότε τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ τέτοια ἔκφρασι φρίκης ποὺ ὅλοι ὅσοι παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν ἕναν ψίθυρο θαυμασμοῦ.

Τὴν ἔκφρασι αὐτὴ τῆς φρίκης τὴν διεδέχθη βαθμηδὸν μιὰ τρομερὴ κατάπτωσι. Εἶχε τώρα τὴ στάσι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βρίσκεται μόνος μπρὸς στὸ ἀνεπανόρθωτο, ποὺ ἐκπονοποίησε τὴν ἐκδίκησί του καὶ δὲν ἔχει πειὰ νὰ μισῆσῃ καὶ νοιώθει ἕνα γενικὸ χαλάρωμα τοῦ εἶναι του. Φαινόταν σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο, σὰν νὰ τὸν ἐ'χε πιάσει τρόμος μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ ἔκανε. Τώρα πειὰ φαινόταν σὰν μιὰ μαριονέττα. ποὺ τῆς ἔσπασαν τὰ ἐλατήρια. Ὁ Φλοριὰκ εἶχε τὴν ἔκφρασι ἑνὸς πραγματικοῦ ἀνθρωπίνου ράκους, ἑνὸς ὄντος ἀποβλακωμένου, συντετριμμένου ἀπ' τὶς συνέπειες τῆς πράξεώς του. Ἄφησε τὸ περίστροφο νὰ πέσῃ κάτω καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπομακρύνθηκε.

Ὅταν πῆγε νὰ καθήσῃ στὴ θέσι του, ὅλοι, ἠθοποιοὶ καὶ μηχανικοί, τὸν χειροκρότησαν καὶ τὸν τριγύρισαν ψιθυρίζοντάς του συγχαρητήρια:

— Ἄ, κύριε Φλοριάκ, τοῦ φωναζαν. Εἶσαστε ἄφθαστος! Ἐπαίξατε ζωντανά, πραγματικά.

Ἐκεῖνος μισάνοιξε τὰ μάτια του, ποὺ ἔκλειναν μόνα τους, τοὺς κύτταξε σαστισμένος, σὰν ζαζός, σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους καὶ ψιθύρισε:

— Ἐπαίξα πραγματικά... γιατὶ τὴν σκηνὴ αὐτὴ τὴν ἔπαιξα στὴν πραγματικότητα... πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα... στὸ σπίτι μου... τὴν ὥρα ποὺ μοῦ τηλεφωνούσατε πὼς ἄργησα.... Ναί... σκότωσα τὴ γυναίκα μου καὶ τὸν ἐραστή της!... Τοὺς σκότωσα! Καὶ σωριάσθηκε καταγῆς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκαν στὴ σκηνὴ τρεῖς ἀστυνομικοί, ποὺ τὸν κατεζητοῦσαν γιὰ τὸ συλλάβουν...

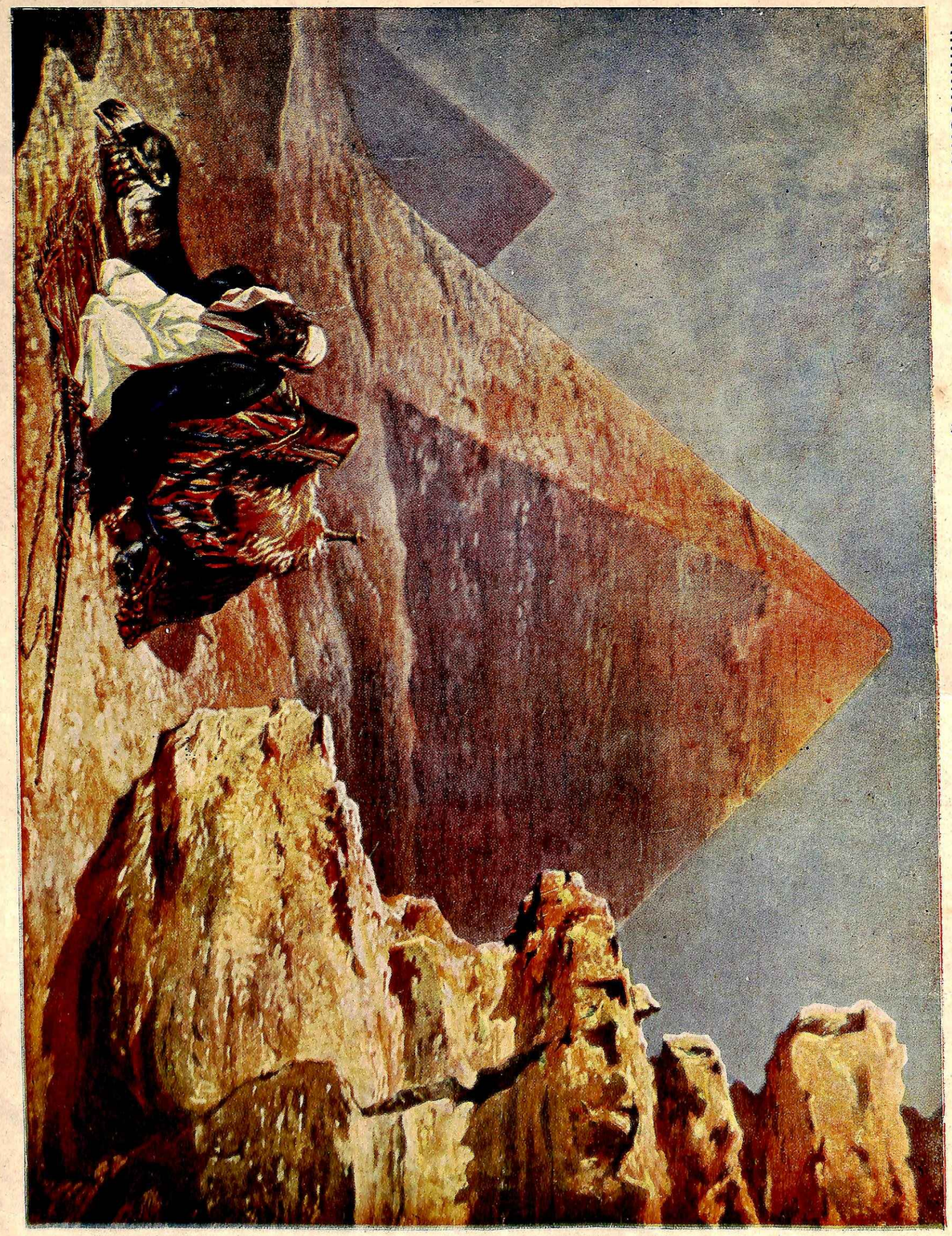
ΕΝΑ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Η ΔΟΞΑ ΚΑΙ Η ΚΑΛΛΟΝΗ

Σὲ τέσσερες Γαλλίδες συγγραφεῖς ἀπηύθυνε ἕνας δημοσιογράφος, πρὸ καιροῦ, μιὰ κάπως ἀδιάκριτη ἐρώτησι. Τὶς ρώτησε δηλαδὴ ἂν προτιμοῦσαν, ἀντὶ γιὰ τὸ συγγραφικόν τους ταλαντον νὰ ἔχουν μεγάλη καλλονή. Ἡ πρώτη ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι: «Δίχως ἄλλο θὰ προτιμοῦσα τὴν καλλονὴ ἀπὸ τὴ φήμη. Μιὰ ὡραία γυναίκα φτάνει μὲ ἕνα μόνον βλέμμα ὁλόκληρο τὸν κόσμο στὰ πόδια της». Ἡ δεύτερη ἀπάντησε ὡς ἑξῆς: «Ἡ ὡμορφιὰ εἶνε τὸ πιὸ ἐπιθυμητὸ πρᾶγμα γιὰ μιὰ γυναίκα. Ἡ καλλονὴ σκεπάζει περισσότερα ἐλαττώματα ἀπὸ κάθε ἄλλο χάρισμα ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ γυναίκα. Σκεπάζει ὄχι μόνον τὰ σαλιαρίσματά της καὶ τὰ ἐλαττώματά της, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὴν κουταμάρα της».

Ἡ τρίτη ἀπάντησε ὅτι θὰ ἀντάλλασσε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὴ φήμη της μὲ τὴν ὡραιότητα, γιατὶ φήμη καὶ πλοῦτο καὶ εὐτυχία καὶ θαυμασμὸ καὶ θέσι στὴν κοινωνία μπορεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ μιὰ γυναίκα εὔκολα, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὡραία.

Καὶ τῆς τεταρτης ἡ ἀπάντησις δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τῶν ἀλλων. Αὐτὴ διατείνεται ὅτι ἡ καλλονὴ εἶνε χρυσάφι γιὰ τὴ γυναίκα. Τὸ ταλέντο ἀναγνωρίζεται **πολὺ ἀργά, ὅ**ταν πειὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ χαρῇ τὴ φήμη του, ἐνῶ ἡ καλλονὴ βρίσκει ἀμέσως τὴν ἀναγνώρισί της. Καὶ οἱ ἐξυπνότεροι ἀκόμη ἄνδρες προτιμοῦν, πολλὲς φορές, νὰ πέσουν στὰ πόδια μιᾶς ὡραίας γυναίκας, παρὰ νὰ θαυμάσουν μιὰ ἐξ ἴσου ὄμορφη μ' αὐτούς, ποὺ δὲν εἶνε ὅμως καλλονή.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", ΑΡΙΘ 15)

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝ. ΤΣΕΧΩΦ

ΣΟΥΤ!...

Ὁ Ἰβὰν Γιεγόροβις Κρασσνουκίν, ἀσήμαντος συνεργάτης μιᾶς ἐφημερίδος, ξαναγύρισε στὸ σπίτι του ἀργὰ τὴ νύχτα, κατσουφιασμένος, σοβαρὸς καὶ βυθισμένος σὲ σκέψεις. Βλέποντάς τον θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ τὸν συλλάβουν γιὰ κανένα ἔγκλημα, ἢ ὅτι σκόπευε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀφοῦ ἔκανε μερικὰ μεγάλα βήματα στὸ δωμάτιό του, στάθηκε, ἀνακάτεψε τὰ μαλλιά του μὲ τὰ χέρια του καὶ εἶπε, μὲ τὸν τόνο ποὺ μιλάει ὁ Λαέρτης στὸν «Ἄμλετ» τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀδελφή του:

—Νὰ εἶσαι ἐκνευρισμένος, νὰ νοιώθῃς τὴν ψυχή σου κουρασμένη, νὰ πιέζῃ τὴν καρδιά σου μιὰ βαρειὰ ἀγωνία καὶ νὰ εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ κάτσῃς τώρα στὸ γραφεῖο σου νὰ γράψῃς!... Αὐτὸ λέγεται ζωή!... Πῶς δὲν ἔχει περιγράψει κανεὶς ἀκόμη τὴ μαφτυρικὴ ζωὴ τῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι, μέσα στὴ θλίψη τους πρέπει νὰ γράψουν γιὰ νὰ γελάσῃ τὸ πλῆθος καὶ ὅταν εἶνε πάλι χαρούμενοι πρέπει νὰ τὸ κάνουν νὰ κλάψῃ;... Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ γράψω εὔθυμα πράγματα, νὰ φανῶ πνευματώδης, νὰ κάνω χιοῦμορ, ἀδιάφορο ἂν ἡ θλίψις μοῦ πιέζῃ τὴν καρδιά, ἀδιάφορο — ἂς τὸ ὑποθέσουμε— ἂν εἶμαι ἄρρωστος, ἂν τὸ παιδί μου πεθάνῃ, ἂν ἡ γυναίκα μου γεννάῃ...

Καθὼς τὰ ἔλεγε ὅλ' αὐτά, κατάφερνε γροθιὲς στὸν ἀέρα καὶ στριφογύριζε ἀδιάκοπα τὰ μάτια του μέσα στὶς κόγχες τους...

Ἔπειτα μπῆκε μέσα στὴν κρεββατοκάμαρη ποὺ ἦταν δίπλα. Ἐκεῖ ξύπνησε τὴ γυναίκα του:

—Ναδία, τῆς εἶπε, θ' ἀρχίσω τώρα νὰ γράφω... Σὲ παρακαλῶ κανεὶς νὰ μὴ μὲ ἀνήσυχήσῃ!... Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ ὅταν ἀκούῃ τὰ παιδιὰ νὰ κλαίνε καὶ τὶς ὑπηρέτριες νὰ ροχαλίζουν... Φρόντισε ἐπίσης νὰ μοῦ ἑτοιμάσῃς τσάϊ καὶ... μπιφτέκι, ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο... Βλέρεις πῶς δὲν μπορῶ νὰ γράψω οὔτε μιὰ γραμμὴ χωρὶς νἄχω τσάϊ... Τὸ τσάϊ εἶνε τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ μὲ τονώνει ὅταν ἐργάζομαι...

Ὅταν ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό του, ὁ δημοσιογράφος ἔβγαλε σιγὰ-σιγὰ τὴ ρεντιγκότα του, τὸ γελέκο του καὶ τὰ μποτίνια του.. Ἔπειτα, παίονοντας ὕφος μάρτυρος δεινοπαθοῦντος ἀδίκως, ἐγκαταστάθηκε στὸ γραφεῖο του...

Κανένα πρᾶγμα ἀπ' ὅσα ἦσαν ἐπάνω στὸ γραφεῖο του, δὲν ἦταν τυχαῖο καὶ... κοινό... Ὅλα, ὡς καὶ τὸ ἐλάχιστο ἀκόμη μπιμπελό, ἦσαν διαλεγμένα καὶ βαλμένα, μὲ σκέψι, γιὰ νὰ κάνουν ἐντύπωσι... Μικρὲς προτομὲς καὶ εἰκόνες μεγάλων συγγραφέων... Ἕνας τόμος τοῦ Μπελίνσκυ, σπιαδεμένος σὲ μιὰ σελίδα του... Ἕνα κόκκαλο ἀπὸ νεκροκεφαλή, ποὺ χρησίμευε γιὰ σταχτοθήκη... Ἕνα ἀπόκομμα ἐφημερίδος, σημαδεμένο μὲ κόκκινο μολύβι, στὸ περιθώριο τοῦ ὁποίου ἦταν γραμμένη μὲ μεγάλα γράμματα ἡ λέξις: «Ἠλίθιος!» Ὑπῆρχε ἐπίσης ἑκατὸ καμμιὰ ντουζίνα μολύβια φρεσκοξυμένα, οὕτως ὥστε νὰ μὴ διακόπτεται ὁ εἱρμὸς τῶν σκέψεων τοῦ συγγραφέως κάθε φορὰ ποὺ τοῦ ἔσπαζε ἡ πέννα ἢ ἡ μύτη τοῦ μολυβιοῦ του...

Ὁ Κρασσνουκὶν τεντώθηκε στὴν πολυθρόνα του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ βυθίστηκε στὴ σκέψι τοῦ θέματος ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀναπτύξῃ. Ἄκουγε τὴ γυναίκα του νὰ περπατάῃ στὸ διπλανὸ δωμάτιο, σούρνοντας τὶς παντοῦφλες της καὶ νὰ κόβῃ δαδὶ γιὰ τὸ σαμοβάρι. Φαίνεται πὼς ἡ δυστυχισμένη δὲν εἶχε ξυπνήσει ὁλότελα. Τὸ μάντευε κανεὶς αὐτὸ γιατὶ τὸ σκέπασμα τοῦ σαμοβαριοῦ καὶ τὸ μεγάλο μαχαίρι τῆς ξέφευγαν ὁλοένα ἀπὸ τὸ χέρι. Σὲ λίγο ἄρχισε ν' ἀκούγεται τὸ βράσιμο τοῦ σαμοβαριοῦ καὶ τὸ τσιτσίρισμα τοῦ κρέατος ποὺ ψηνόταν.

Ἄξαφνα ὁ Κρασσνουκὶν ἀναπήδησε, ἄνοιξε τὰ μάτια του τρομαγμένος καὶ ἄρχισε νὰ μυρίζεται τὸν ἀέρα.

—Θεέ μου! φώναξε ἐνῶ τὰ χαρακτηριστικά του μαζέφτηκαν. Πάλι μυρίζει κάρβουνο!... Αὐτὴ ἡ ἀνυπόφορη ἡ γυναίκα μου βάλθηκε νὰ μὲ δηλητηριάσῃ!... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πέστε μου ἂν μπορῶ νὰ γράψω ὑπὸ παρομοίας συνθήκας.

Σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του κ' ἐπῆγε στὴν κουζίνα, ὅπου ἄρχισε νὰ φωνάζῃ στὴ γυναίκα του σὲ δραματικὸ τόνο. Ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, ἡ γυναίκα του, βαδίζοντας μὲ προσοχὴ στὶς μῦτες τῶν παπουτσιῶν της, ἐμπῆκε στὸ γραφεῖο του, βρισκόταν, ὅπως καὶ προηγουμένως, καθισμένος στὴν πολυθρόνα του, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ βυθισμένος σὲ σκέψι. Δὲν ἐσάλευε καθόλου. Χτυποῦσε μόνο ἐλαφρὰ τὸ μέτωπό του μὲ τὰ δυό του δάχτυλα κ' ἔκανε πὼς δὲν ἀντελήφθη τὴν παρουσία τῆς γυναίκας του. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη πάντοτε ἡ ἔκφρασις τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος μάρτυρος.

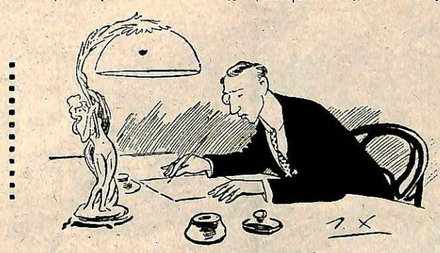
Ὅπως ἕνα κοριτσάκι, στὸ ὁποῖο ἔχουν χαρίσει μιὰ πολύτιμη βεντάλια, ὁ Κρασσνουκίν, ποὺ ἀρχίσῃ νὰ γράφῃ, κοκκετάριζε μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του... Ἔσφιγγε τοὺς κροτάφους του, στράβωνε τὸ στόμα του, ἔσερνε τὰ πόδια του κάτ' ἀπὸ τὸ γραφεῖο του σὰν νὰ τοῦ πονοῦσαν, κι' ἀνοιγόκλεινε μὲ νωχέλεια τὰ μάτια του, σὰν γάτος ξαπλωμένος στὸν καναπέ. Τέλος ἄπλωσε, μὲ χίλιους δισταγμούς, τὸ χέρι του πρὸς τὸ καλαμάρι καί, σὰν νὰ ὑπέγραφε τὴ θανατική του καταδίκη, ἔγραψε τὸν τίτλο τοῦ κομματιοῦ του...

—Μαμά!... ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ φωνὴ τοῦ γυιοῦ του ἀπὸ μέσα. Μαμά, νερό!...

—Σούτ!... ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς μητέρας του. Ὁ πατέρας σου γράφει... Σούτ!...

Καὶ πράγματι ὁ πατέρας του ἔγραφε.

Ἔγραφε γρήγορα, χωρὶς νὰ σβύνῃ τίποτε, χωρὶς νὰ στέκεται πουθενά, μόλις προφτάνοντας νὰ γυρίζῃ τὶς σελίδες του. Ἡ προτομὲς καὶ ἡ εἰκόνες τῶν μεγάλων συγγραφέων κύτταζαν τὴν πέννα του ποὺ ἔτρεχε γρήγορα καὶ φαινόντουσαν, μέσα στὴν ἀκινησία τους, σὰν νὰ συλλογιζόντουσαν: «Ἄχ, ἀγαπητέ μας συνάδελφε, πόσο σπάνιο τάλαντο ἔχεις!...»

Ὁ Κρασσνουκὶν ἔγραφε γρήγορα, χωρὶς νὰ στέκη καθόλου...

Ἡ πέννα, καθὼς ἔτριζε ἀπάνω στὸ χαρτί, φαινόταν κι' αὐτὴ σὰν νὰ ἔλεγε:

—Σούτ!...

Ἔξαφνα ὁ Κρασσνουκίν, παρατῶντας τὴν πέννα του, ἀνασηκώθηκε κι' ἄρχισε ν' ἀφουγκράζεται... Ἄκουγε ἕνα μονότονο καὶ κανονικὸ μουρμούρισμα. Ἦταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὁ νοικάρης του Θωμᾶς Νικολάεβιτς, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὴν προσευχή του.

—Ἄκουσε! τοῦ φώναξε ὁ Κρασνουκίν. Δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τὴν προσευχή σου πιὸ σιγά; Μ' ἐμποδίζεις νὰ γράψω...

—Συγχωρῆς με!... τοῦ ἀπάντησε δειλὰ ἀπὸ δίπλα ὁ νοικάρης του.

—Σούτ, λοιπόν!...

Ἀφοῦ ἔγραψε πέντε σελίδες, ὁ Κρασσνουκὶν ἔβγαλε καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

—Θεέ μου! εἶπε. Τρεῖς ἡ ὥρα κιόλας! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται καὶ μόνος ἐγὼ πρέπει νὰ ἐργάζομαι!...

Τσακισμένος, ἀξιολύπητος, μὲ τὸ κεφάλι γυρτὸ στὸ πλάϊ, ξαναπῆγε τότε στὴν κρεββατοκάμαρη, ὅπου ξαναξύπνησε τὴ γυναίκα του...

Τῆς εἶπε τότε μὲ φωνὴ σβουσμένη:

—Ναδία, φτιάξε μου κι' ἄλλο τσάϊ... Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου πολὺ ἀδύνατο...

Ἔγραψε ὥς τὶς τέσσερες τὸ πρωὶ καὶ θὰ ἔγραφε εὐχαρίστως ὥς τὶς ἕξη, ἂν τὸ θέμα του δὲν ἐξηντλεῖτο... Ἡ κοκκεταρία του, ἡ διάφορες πόζες ποὺ ἔκανε μόνος του μπροστὰ στὰ ἄψυχα ἐκεῖνα ἀντικείμενα, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο μάτι, ὁ δεσποτισμός του κ' ἡ τυραννία του στὴ μικρή τους οἰκογένεια, τὴν ὁποία εἶχε βάλει ἡ μοῖρα ὑπὸ τὴν ἐξουσία του, ἀποτελοῦσαν τὸ ἁλάτι καὶ τὸ μέλι τῆς ζωῆς του. Ἦσαν τὸ μοναδικό της θέλγητρο. Πόσο λίγο ὅμως ὁ Κρασσνουκίν, ὁ ὁποῖος εἶνε δεσπότης ἐδῶ μέσα στὸ σπίτι του, μοιάζει μὲ τὸν ἀσήμαντο καὶ μαζεμένο, χωρὶς κανένα ταλέντο, ἀνθρωπάκο, τὸν ὁποῖο ἔχουμε συνηθίσει νὰ βλέπουμε στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος του!...

—Εἶμαι τόσο κουρασμένος, ὥστε οὔτε θὰ μπορέσω νὰ κλείσω μάτι, εἶπε καθὼς κουκουλωνόταν μὲ τὴν κουβέρτα του. Ἡ δουλειά μας, μιὰ δουλειὰ ποὺ μοιάζει μὲ καταναγκαστικὰ ἔργα, μιὰ δουλειὰ καταραμένη, ἀχάριστη, κουράζει πιὸ λίγο τὸ σῶμα μας ἀπὸ τὴν ψυχή μας... Θὰ ἔπρεπε νὰ πάρω λίγο βερονάλ γιὰ νὰ κοιμηθῶ... Ἄχ, Θεέ μου, ἂν δὲν εἶχα τὴν οἰκογένειά μου, θὰ παρατοῦσα αὐτὴ τὴ δουλειά!... Εἶνε φρικτό, τρομερὸ νὰ γράφῃς κατὰ παραγγελίαν!...

Ὡστόσο κοιμήθηκε περίφημα, βαθύτατα, ὡς τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Ἄχ! πόσες ὧρες θὰ κοιμόταν ἀκόμα, πόσα ὡραῖα ὄνειρα θὰ ἔβλεπε, ἂν ἦταν, ὅπως φιλοδοξοῦσε, συγγραφεὺς διάσημος, διευθυντὴς ἐφημερίδος ἢ ἀκόμα μεγάλος ἐκδότης!...

—Ἔγραφε ὅλη τὴ νύχτα! ψιθύριζε ἡ γυναίκα του τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ στὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας, φέρνοντας τὸ δάχτυλό της στὸ στόμα της. Σούτ!...

Ἔτσ: κανένας δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ μιλήσῃ, οὔτε νὰ περπατήσῃ, οὔτε νὰ χτυπήσῃ. Ὁ ὕπνος του ἦταν ἱερὸ πρᾶγμα κι' ὅποιος τὸν ἐτάραζε θὰ τὸ ἐπλήρωνε ἀκριβά...

—Σούτ!... ψιθύριζαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μέσα στὸ σπίτι. Σούτ!...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΔΗΜΩΔΗ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

Κοιμήσου ἐσύ, πουλάκι μου, τρεῖς
(σκλάβες σοῦ χαρίζουν,
ἡ μιὰ κουνεῖ τὴν κούνια σου κ' ἡ δυὸ
(σὲ νανουρίζουν.

Κοιμήσου ποὺ νὰ σὲ χαρῇ ἡ μάνα
(ποὺ σ' ἐγέννα
κι' ὁ κύρης ποὺ σ' ἀνάθρεψε νὰ ἰδῇ
(καλὸ ἀπὸ σένα.

Κοιμήσου ποὺ νὰ σὲ χαρῇ καὶ νὰ σὲ
(μεγαλώσῃ
καὶ μιὰ κοπέλλα ὠμορφη γυναίκα νὰ
(σοῦ δώσῃ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΑΣΤΡΟΥΣ

Ο ΘΟΔΩΡΗΣ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας γέρος ποὺ εἶχε τρία κορίτσια. Τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ κορίτσια του, ποὺ ἦταν καὶ τὸ πιὸ ὡμορφο, τὸ ἔλεγαν Θοδώρα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔτυχε νὰ γίνῃ πόλεμος καὶ ἐπειδὴ χρειαζόντουσαν μεγάλο στρατό, κάλεσαν καὶ τὸ γέρο νὰ πᾶῃ στρατιώτης.

— Ὤχ, συμφορά μου! εἶπε ὁ γέρος μόλις τὸ ἔμαθε κλαίγοντας, ὡχ, βάσανα ποὺ μὲ βρῆκαν!... Τί θὰ γίνω στὸ στρατὸ γέρος ἄνθρωπος ἐγώ!

Μόλις τὸν εἶδε ἡ μεγάλη του κόρη νὰ κλαίῃ, τὸν ρώτησε:

— Τί ἔχεις, πατέρα μου, καὶ βαρυγγομᾶς;

— Τί νἄχω, παιδάκι μου; τῆς ἀπάντησ' ἐκεῖνος. Μὲ κάλεσαν στρατιώτη κ' εἶμαι γέρος ὁ κακομοίρης καὶ δὲν μπορῶ νὰ πάω.

— Νὰ χαθῇς, γερόστριγγλε! τοῦ φώναξε τότε ἡ κόρη του. Γι' αὐτὸ κάνεις ἔτσι; Κ' ἐγὼ νόμιζα πὼς μᾶς ζήτησε κανένας γαμπρὸς καὶ κλαῖς γιατὶ δὲν ἔχεις προικιὰ νὰ μᾶς δώσῃς.

— Τὴν κατάρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας νἄχῃς κ' ὕστερα τὴ δική μου, ποὺ μὲ βλέπεις γέρον ἄνθρωπο νὰ τραβάω τόσα, καὶ σένα ὁ νοῦς σου βρίσκεται στὴν παντρειά! τῆς εἶπε ὁ γέρος.

Σὲ λίγο πῆγε κ' ἡ δεύτερή του κόρη καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιατί κάνεις ἔτσι, πατέρα μου; Τί σοῦτυχε;

— Αἴντε φῦγε καὶ μὴ μὲ ρωτᾶς, μὴ σὲ καταραστῶ καὶ σένα σὰν τὴν ἀδελφή σου, τῆς ἀπάντησ' ἐκεῖνος.

— Πές μου, πατέρα μου, τί ἔχεις, θέλω νὰ μάθω...

— Σὰν θέλεις καὶ καλὰ νὰ τὸ μάθῃς, μάθε το. Μὲ φώναξαν στρατιώτη καὶ κλαίω γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ πάω, γέρος ἄνθρωπος καθὼς εἶμαι...

— Ὤχ, καϋμένε, καὶ γι' αὐτὸ κλαῖς!... Κ' ἐγὼ νόμιζα πὼς μᾶς ἔτυχε κανένας γαμπρὸς καὶ κλαῖς γιατὶ δὲν ἔχεις προικιὰ νὰ μᾶς δώσῃς.

— Πήγαινε καὶ σὺ στὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, σὰν τὴν ἀδελφή σου, ποὺ τέτοιες ὧρες ἔχετε τὸ νοῦ σας στὴν παντρειά. Πήγαινε στὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δική μου.

Κι' ἀφοῦ καταράστηκε καὶ τὴ δεύτερή του κόρη, κάθησε ὁ γέρος κι' ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ.

— Ὄχ, ὁ καϋμένος! ἔλεγε. Ὤχ, ὁ μαῦρος!... Τί κακὸ ποὺ μὲ βρῆκε!

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα πῆγε καὶ ἡ τρίτη κόρη του καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔπαθες, πατερούλη μου; Τί κακὸ σοῦτυχε καὶ κάνεις ἔτσι;

— Φῦγε ἀπὸ δῶ νὰ μὴ σὲ καταραστῶ σὰν τὶς ἀδελφές σου! τῆς ἀπάντησ' ἐκεῖνος.

— Ἔλα, πατεράκη μου, πές μου τ' ἔχεις, μήπως μπορέσω νὰ σοῦ κάνω τίποτε.

— Στρατιώτη μὲ κάλεσαν, παιδί μου, καὶ δὲν βαστῶ νὰ πάω, γέρος ἄνθρωπος...

— Καὶ γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι; Πάω ἐγὼ ἀντὶ γιὰ σένα, τοῦ εἶπε ἡ κόρη του.

— Τὴν εὐχή μου νἄχῃς, παιδάκι μου. Τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας κ' ὕστερα τὴ δική μου.

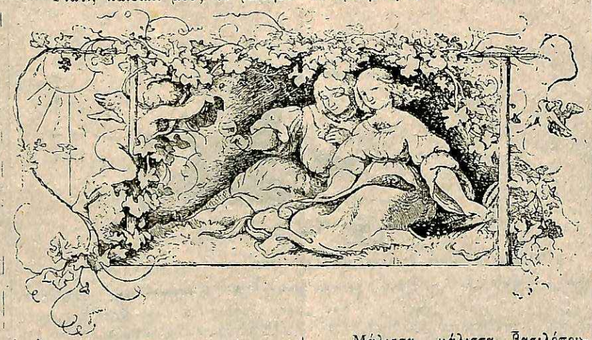
Τότε, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἡ Θοδώρα, φόρεσε ἀντρίκια καὶ πῆγε κ' ἔγινε στρατιώτης μὲ τὸ ὄνομα Θοδωρῆς. Πολέμησε μάλιστα τόσο γενναῖα, ὥστε τὸ βασιλόπουλο τὴν συμπάθησε, τὴν πῆρε κοντά του καὶ δὲν τὴν χωριζόταν πειὰ καθόλου. Ἔτσι, ὅπου ἔβλεπες τὸ βασιλόπουλο, ἔβλεπες καὶ τὸν Θοδωρῆ δίπλα του.

Μιὰ μέρα ὁ Θοδωρῆς καὶ τὸ βασιλόπουλο ἐπῆγαν νὰ ριξουν τὸ λιθάρι. Μὲ τὴ φόρα ὅμως ποὺ ἔβαλε ἡ Θοδώρα γιὰ νὰ πετάξῃ τὸ λιθάρι, ἔσπασαν τὰ θηλυκωτήρια της καὶ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ κόρφος της.

Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ τὸ βασιλόπουλο, ἔτρεξε στὴ μάννα του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄχ, μάνα!... Ἄχ, μάνα!... *Θόδωρος, Θοδώρα μὲ καίει καὶ μὲ μαραίνει καὶ μὲ φυλλοκαρδίζει.*

— Γιατί, παιδάκι μου; τὸ ρώτησε

ἐκείνη.

— Ἄχ, μάνα μου, αὐτὸς ὁ στρατιώτης ποὺ ἔχω μαζύ μου δὲν εἶνε ἄντρας!... Εἶνε κορίτσι.

— Μπᾶ, παιδάκι μου, καὶ πῶς γίνεται αὐτό;

— Σέρω γὼ; Σοῦ λέω μόνο πὼς εἶνε κορίτσι.

— Ἔ, τότε ξέρεις τί νὰ κάνῃς γιὰ νὰ δῇς ἂν σ' ἀλήθεια εἶνε κορίτσι. Νὰ τοῦ πῇς νὰ πάτε νὰ πηδήσετε. Κι' ἂν εἶνε κορίτσι, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πηδήσῃ μακρυὰ καὶ θὰ τὴν καταλάβῃς. Ἂν εἶνε ὅμως ἄντρας, θὰ σὲ παραβγῇ στὸ πήδημα.

Ἀμέσως τὸ βασιλόπουλο πῆγε καὶ βρῆκε τὴ Θοδώρα.

— Θόδωρε, Θόδωρε, τῆς εἶπε, ἔργεσαι νὰ πηδήσουμε;...

— Μάλιστα, μάλιστα, βασιλόπουλό μου.

Πρὶν ὅμως πηδήσῃ ἡ Θοδώρα, εἶπε μέσα της:

— Ἔλα, εὐχὴ τῆς μάνας μου καὶ τοῦ πατέρα μου, βοήθησέ με!...

Καὶ ἀμέσως ἔδωσε μιὰ καὶ πήδησε μακρύτερα ἀπὸ τὸ βασιλόπουλο.

Ἅμα τὸ εἶδε αὐτὸ τὸ βασιλόπουλο, πῆγε στὴ μάνα του καταπικραμένο.

— Ἄχ, μάνα, τῆς εἶπε. *Θόδωρος, Θοδώρα μὲ καίει καὶ μὲ μαραίνει καὶ μὲ φυλλοκαρδίζει...*

Μακρύτερα πήδησε ἀπὸ μένα!..

— Ἀμ' δὲν στῶπα, παιδάκι μου, πὼς εἶνε ἄντρας;

— Ὄχι, μάνα μου, κορίτσι εἶνε, κορίτσι, κορίτσι.

— Τότε, παιδάκι μου, θὰ σοῦ πῶ νὰ κάνῃς κάτι καὶ μ' αὐτὸ θὰ φανῇ χωρὶς ἄλλο ἂν εἶνε ἄντρας ἢ κορίτσι. Νὰ τοῦ πῇς νὰ πᾶτε νὰ κολυμπήσετε στὴ θάλασσα. Ἂν εἶνε κορίτσι, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ κολυμπήσῃ μαζύ του, ἂν εἶνε ὅμως ἄντρας, δὲν θὰ ντραπῇ. Ἐπειδὴ ὅμως ἂν εἶνε κορίτσι θὰ σοῦ φύγῃ, γι' αὐτὸ πᾶρε μαζύ σου τρεῖς σαΐτες ἀσημένιες γιὰ νὰ τὴ σημαδέψῃς...

Πῆγε λοιπὸν τὸ βασιλόπουλο καὶ εἶπε τῆς Θοδώρας:

— Θόδωρε, Θόδωρε, ἔργεσαι νὰ κολυμπήσουμε;

— Μάλιστα, μάλιστα, βασιλόπουλό μου.

Κι' ἀμέσως κατέβηκαν στὸ γιαλὸ νὰ κολυμπήσουν. Ἐκεῖ τὸ βασιλόπουλο εἶπε τῆς Θοδώρας:

— Ἅμπα, Θόδωρε, πέσε στὴ θάλασσα.

— Ὄχι, βασιλόπουλό μου, δὲν κάνει. Πρῶτα νὰ πέσῃς ἐσὺ σὰν βασιλόπουλο ποὺ εἶσαι κ' ἔπειτα ἐγώ.

Ἔτσι τὸ βασιλόπουλο γύρισε πρῶτο καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Τότε ἡ Θοδώρα, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, καβαλλίκεψε τάλογό της κ' ἔφυγε.

— Στάσου, Θόδωρε, κ' ἔχω νὰ σοῦ πῶ, τῆς φώναξε τὸ βασιλόπουλο.

Μὰ τοῦ κάκου. Τότε τὸ βασιλόπουλο βγῆκε ἀπὸ τὴ θάλασσα, πῆρε τὴ σαΐτα του καὶ τὴ σημάδεψε. Καί, καθὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Θοδώρα ἔγερνε γυρισμένο τὸ πρόσωπό της πρὸς αὐτό, ἡ σαΐτα τὴν πέτυχε στὸ δόντι.

Ὅταν τὸ βασιλόπουλο γύρισε στὸ σπίτι του, ἔπεσε περίλυπο στὸ κρεββάτι του. Οὔτε νὰ φάῃ ἤθελε, οὔτε νὰ πιῇ καὶ μόνο τὴ Θοδώρα συλλογιζόταν. Στὸ τέλος ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στὸ χωριὸ της, ποὺ τοῦ τὸ εἶχε εἰπωμένο, καὶ νὰ ψάξῃ νὰ τὴ βρῇ.

Καβαλλίκεψε λοιπὸν τὸ ἄλογό του καὶ κίνησε κατὰ τὸ χωριὸ τῆς Θοδώρας. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε, βρῆκε ἕναν ἀδραχτά.

— Μοῦ δίνεις τὰ ροῦχα σου καὶ τὶς πραγματεῖες σου; τοῦ εἶπε, καὶ νὰ σοῦ δώσω τὰ δικά μου καὶ τὸ ἄλογό μου;

— Μετὰ χαρᾶς, τοῦ ἀπάντησ' ἐκεῖνος.

Ἄλλαξαν λοιπὸν τὰ ροῦχα τους κ' ἔβαλε τὸ βασιλόπουλο τὰ ροῦχα τοῦ ἀδραχτᾶ, πῆρε καὶ τ' ἀδράχτια του καὶ ἄρχισε νὰ τὰ πουλάῃ στοὺς δρόμους. Σὰν ἔφτασε στὸ χωριὸ τῆς Θοδώρας, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

Ἀδράχτι καὶ σφοντύλια
γιὰ ἕνα ἀσημοδοντάκι!

Βγῆκε τότε στὸ παράθυρό της ἡ Θοδώρα καί, καθὼς γέλασε, φάνηκε τὸ δόντι της ποὺ τῶχε σημαδεμένο τὸ βασιλόπουλο κ' ἔτσι τὴ γνώρισε στὴ στιγμή.

— Τί πουλᾶς; τὸν ρώτησε.

— Ἀδράχτια, τῆς εἶπε τὸ βασιλόπουλο.

— Ἔρχεσαι μέσα νὰ πάρωμε κανένα; Μόνο δὲν ἔχομε λεπτὰ νὰ σὲ πληρώσωμε καὶ θὰ σοῦ δώσωμε βόρι. (*)

— Καλὸ εἶν' κι' αὐτό.

Μπῆκε τὸ βασιλόπουλο μέσα καὶ τοὐδωσαν μιὰ χοῦφτα βόρι. Ἐκεῖνος ὅμως κρατοῦσε ἀνοιχτὲς τὶς παλάμες του καὶ ὅλο τὸ βόρι χύθηκε κάτω. Ἔσκυψε λοιπὸν καὶ ἄρχισε νὰ τὸ μαζεύῃ.

— Μπᾶ, χριστιανέ μου, τοῦ εἶπαν, στάσου νὰ σοῦ δώσωμε ἄλλο, ποὺ κυθεσαι καὶ μαζεύεις τὸ χυμένο.

— Ἄ, ἀπάντησ' αὐτός, ἐμεῖς στ' χωριὸ μας συνηθίζουμε νὰ παίρνωμε πάντα τὴν πρώτη μας διακονίτσα.

Κάθησε λοιπὸν καὶ μάζεψε ὅλο τὸ βόρι, ὥς ποὺ νύχτωσε. Τότε εἶπε:

— Δὲν ἔχετε νὰ μὲ βάλετε σὲ καμμιὰ γωνίτσα νὰ κοιμηθῶ, γιατὶ βράδυασε καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ νυχτώσω, ξένος ἄνθρωπος;

— Ἐκεῖ εἶνε τὸ παραγῶνι, τοῦ εἶπαν, πλάγιασε.

Ἔπεσε τὸ βασιλόπουλο νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ κύτταζε κίλας ποῦ θὰ πέσῃ ἡ Θοδώρα. Ὁ γέρος λοιπόν, ἐπειδὴ ἡ Θοδώρα εἶχε πάει στὸν πύλεμο γιὰ τὸ χατῆρι του, τὴν ἔβαζε νὰ κοιμᾶται στὴ μέση, κι' αὐτὸς κοιμόταν ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ κ' ἡ ἀδελφές της ἀπ' τὴν ἄλλη.

Ἀφοῦ ἀποκοιμήθηκαν ὅλοι, τότε τὸ βασιλόπουλο σηκώθηκε καὶ πῆγε κι' ἀκούμπησε ἀπάνω στὸν πατέρα καὶ στὶς ἀδελφὲς τῆς Θοδώρας, κοκκαλάκι τοῦ πεθαμένου, ποὺ τὸ εἶχε πάντα ἐπάνω του, γιὰ νὰ μὴν μπορέσουν νὰ ξυπνήσουν. Ὕστερα τὸ ἀκούμπησε καὶ ἀπάνω στὴ Θοδώρα, τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του κ' ἔφυγε. Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες ἔφτασαν μπρὸς στὸ παλάτι τοῦ βασιλόπουλου καί, καθὼς ἦταν ξημερώματα, ἄρχισαν τὰ κοκκόρια νὰ λαλοῦνε. Εἶπε τότε ἡ Θοδώρα στὸν ὕπνο της:

— Πατέρα, σάμπως τοῦ γαϊδάρου τοῦ βασιλῆ τὰ κοκκόρια λαλοῦν.

— Μήπως βρίσκεσαι στὴν ἀγκαλιά του; τῆς ἀπάντησε τὸ βασιλόπουλο.

Σὰν τἄκουσε αὐτὸ ἡ Θοδώρα, ξύπνησε καὶ σὰν εἶδε πὼς ἀληθινὰ βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ βασιλῆ ντροπιάστηκε καὶ δὲν ἄνοιξε πειὰ τ' στόμα της νὰ μιλήσῃ.

— Μίλησε Θοδώρα, καὶ θὰ σὲ στεφανωθῶ ἀμέσως! τῆς εἶπε τὸ βασιλόπουλο.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη κουνῶντας τὸ κεφάλι της χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

— Θὰ πάρω ἄλλη.

— Πᾶρε, εἶπε πάλι ἐκείνη μὲ τ' κεφάλι της.

— Θὰ μὲ στεφανώσῃς ἐσὺ τότε;

— Ναί! εἶπε ἡ Θοδώρα κουνῶντας τὸ κεφάλι.

Ἀρραβωνιάστηκε λοιπὸν τὸ βασιλόπουλο μὲ μι' ἄλλη κ' ἑτοιμάστηκαν ὅλα γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Πῆγαν στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ στεφανωθοῦν καὶ ἡ Θοδώρα ἔκανε τὴν κουμπάρα. Κρατοῦσε ὅμως τὸ κερὶ κοντὰ στὸ δάχτυλό της καὶ καιγόταν. Γι' αὐτὸ ἡ νύφη της εἶπε:

— Βουβή, καίγεται τὸ δαχτυλάκι σου.

Μιλιὰ ἡ Θοδώρα.

— Βουβή, θὰ σοῦ καῇ τὸ χέρι σου.

Μὰ ἡ Θοδώρα ἔκανε σὰν νὰ μὴν τὴν ἄκουγε.

— Βουβή, θὰ καῇ τὸ δάχτυλό σου, τῆς εἶπε γιὰ τρίτη φορὰ ἡ νύφη.

— Μωρή, τῆς ἀπάντησε τότε ἡ Θοδώρα, ποὺ δὲν κρατήθηκε πειά. Οὔτε μπῆκες, οὔτε βγῆκες στ' ἀνδρός μου τὸ σπίτι καὶ μὲ λὲς βουβή; Ἄει φῦγε ἀπὸ δῶ καὶ δὲν εἶνε ἡ θέσι σου!...

Κ' ἔβιωξαν τὴ νύφη καί, καθὼς ἦταν ὅλα ἕτοιμα, ἔβαλαν τὴ Θοδώρα στὴ θέσι της. Ἔτσι παντρεύτηκε μὲ τὸ βασιλόπουλο καὶ ἔζησε καλὰ κ' ἐμεῖς καλύτερα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ
(Ἀπὸ ἀνέκδοτον λαογραφικὴν συλλογήν).

(*) Ὁ σπόρος τῆς σκούπας, ποὺ εἶνε πιὸ ψιλὸς κι' ἅπ' τὸ σουσάμι.

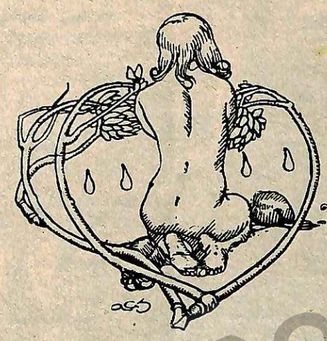

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο χρήσιμα στὸν ἄνθρωπο, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὰ ἐσέβοντο καὶ τὰ ἐκτιμοῦσαν ὑπερβολικά. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὴν δρῦν τὴν εἶχαν ἀφιερώσει στὸν Δία, τὴν ἐλιὰ στὴν Ἀθηνᾶ, τὴ λεύκα στὸν Ἡρακλῆ κλπ.

Οἱ Ρωμαῖοι ἐπίσης ἔτρεφαν μεγάλο σεβασμὸ πρὸς τὰ μακρόβια δένδρα. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι ὁ σύγχρονός του Ὕπατος Πασσιανὸς Κρίσπος, ὁ ὁποῖος ἔγινε περίφημος ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὴν Ἀγριππίνα, τόσο πολὺ ἀγαποῦσε μιὰ φηγὸ ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα δάσος κοντὰ στὸ Τούσκουλο, ὥστε πολλὲς φορὲς τὴν ἀγκάλιαζε, ἔβγαζε κραυγὲς στὶς ρίζες της καὶ κοιμόταν κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο της.

Τὸν παλαιότερο καιρὸ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχαν παρὰ ἀφηρημένη ἰδέα γιὰ τὴν ἡλικία τῶν δένδρων. Ὁ Μονταίνι ὅμως σ' ἕνα βιβλίο, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε μετὰ τὴν περιήγησί του στὴν Ἰταλία, ἀναφέρει ὅτι εἶχε συναντήσει κάποιον ξυλοκόπο, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε κάλλιστα νὰ καθορίσῃ τὴν ἡλικία ἑνὸς δένδρου. Ἔλεγε ὅτι ὅσους δακτυλίους ἔχει ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου τόσα εἶνε καὶ τὰ χρόνια τῆς ἡλικίας του.

Ὑπάρχουν ἰδίως στὰ παρθένα δάση τῆς Ἀμερικῆς γιγαντιαῖα δένδρα, τῶν ὁποίων οἱ εἰδικοὶ ἀναβιβάζουν τὴν ἡλικία σὲ ἀρκετοὺς αἰῶνες. Στὴν Καλλιφορνία διατροῦνται αἰωνόβιοι κέδροι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὕψος 140 μέτρα καὶ περίμετρο 40. Στὸ κοίλωμα τοῦ κορμοῦ αὐτῶν τῶν δένδρων μποροῦν νὰ χωρέσουν δεκαπέντε ἄνθρωποι.

Στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο κάποτε ἐμπῆκαν μέσα στὴν κουφάλα ἑνὸς τέτοιου κέδρου περὶ τὰ εἴκοσι ἄτομα καὶ ἔδωσαν μεγαλοπρεπῆ χορό, ἔχοντας μάλιστα καὶ ἕνα πιάνο. Ἂν ἐξετάσῃ κανεὶς τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τῶν δένδρων καὶ τοὺς ὑπολογίσῃ εἰς ἀντίστοιχα ἔτη, θὰ δῇ ὅτι ἡ ἡλικία τους φθάνει τὶς τρεῖς μὲ τέσσερες χιλιετηρίδες...

Ἀπὸ τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα συναντῶνται στὴν Εὐρώπη, εἶνε βέβαιο ὅτι τὸ πεῦκο κ' ἡ καστανιὰ μποροῦν νὰ ζήσουν τέσσερες καὶ πέντε αἰῶνες. Στὴ νῆσο Τερενὶφ ὑπάρχουν πεῦκα φυτεμένα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πέμπτου αἰῶνος, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται ἀκόμη ἀκμαῖα. Ἐπίσης σὲ μερικὰ μέρη τῆς Γερμανίας βρίσκονται ἐλάτια, τὰ ὁποῖα ἀριθμοῦν ἡλικία ἑπτακοσίων ἐτῶν. Ὁ Πλίνιος ὁ ἱστορικὸς ἐξ ἄλλου ἀναφέρει ὅτι εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὴν περίφημη ἐλιὰ ποὺ εἶχε φυτέψει μὲ τὰ χέρια του ὁ Ἡρακλῆς στὸ Ὀλυμπιακὸ ἄλσος, καθὼς καὶ τὴν ἐλιὰ τὴν ὁποία ἔκαμε νὰ φυτρώσῃ ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ μ' ἕνα χτύπημα τοῦ ἀκοντίου της ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ τὴν ἵδρυσι τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Ἡ μακροβιότης τῶν δρυῶν ὅμως εἶνε καταπληκτική. Στὴ Γαλλία ὑπάρχουν πολλὲς δρῦς μὲ καταπράσινα φύλλα, τῶν ὁποίων ἡ ἡλικία ἀνέρχεται εἰς πολλοὺς αἰῶνας. Ἐπίσης στὴν Ἀγγλία διατροῦνται ἀκόμη σήμερα δρῦς πέντε καὶ ἓξ αἰώνων. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ ἡ περίφημη δρῦς τῆς Κουτχὼρπ στὸ Ὀνέτχερβι, ἡ ὁποία ἔχει περίμετρο δώδεκα μέτρων. Μέσα στὸ κούφωμα τοῦ κορμοῦ της μποροῦν νὰ χωρέσουν πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ τὰ πελώρια κλαδιά της ποὺ γέρνουν ἀπὸ τὸ βάρος ἀμέτρητων χρόνων, στηρίζονται μὲ ὑπερμεγέθεις πασσάλους. Πολλὲς φορὲς μαζεύονται οἱ κάτοικοι τῶν γειτονικῶν χωριῶν καὶ χορεύουν κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο της, ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκαναν καὶ οἱ πρόγονοί των τῆς ἐποχῆς τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Τάκιτος, θεωροῦσαν μερικὰ δένδρα ἀθάνατα, ὅπως φαίνεται ἀπ' τὰ σχετικὰ συγγράμματά τους.

Ὅσο ὑπερβολικὰ ὅμως καὶ ἂν φαίνωνται αὐτά, ἐν τούτοις ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη μὲ τὰς τεραστίας προόδους της ἔρχεται νὰ τὰ ἐπιβεβαιώσῃ σχεδὸν ὅλα. Πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως περίπου αἰῶνος ὁ φυσιοδίφης Ἀδανσων ἀνεκάλυψε στὰς νήσους τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου ἕνα γιγαντιαῖο φυτό, γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα βαοβάδ, στὸν κορμὸ τοῦ ὁποίου βρῆκε μιὰ ἐπιγραφή, τὴν ὁποία εἶχαν χαράξει μερικοὶ Ἄγγλοι πρὸ τοιῶν αἰώνων. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἦταν σκεπασμένη μ' ἕνα παχύτατο στρῶμα ἀπὸ τριακοσίους περίπου δακτυλίους, οἱ ὁποῖοι ξεχωρίζαν εὔκολα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνελπίστης αὐτῆς ἀνακαλύψεως, ὁ ἐν λόγῳ φυσιοδίφης ὑπελόγισε ὅτι πολλὰ δένδρα ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ ἀριθμοῦσαν ἡλικία πέντε περίπου χιλιάδων ἐτῶν. Στὸ Μουσεῖο τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας στὸ Παρίσι φυλάσσεται ἕνα τεμάχιο ἀπὸ κορμὸ φηγοῦ, ἡ ὁποία ἐθρυλήθη στὰ 1805 καὶ φέρει στὸ ἐσωτερικό του κορμοῦ της χρονολογία 1750.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι. Οἱ διαθέτοντες τοιαῦτα παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν κατάλογον τῶν πρὸς πώλησιν βιβλίων. Ὁδὸς Λέκκα 7.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

ΤΟ ΚΕΡΙ ΤΟΥ ΜΟΝΝΙΕ

Ὁ γνωστὸς Γάλλος σχεδιαστὴς καὶ συγγραφεὺς Ἐρρίκος Μοννιέ, τοῦ ὁποίου τὰ σκίτσα θεωροῦνται ὡς τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐποχῆς του, ἦταν ἕνας ἀδιόρθωτος φαφσές. Μιὰ μέρα μπῆκε σ' ἕνα μπακάλικο καὶ ζήτησε ἕνα κερὶ τῆς πεντάρας. Ἀφοῦ τοῦ τὸ ἔδωσαν, παρεκάλεσε μ' ἐξαιρετικὴ εὐγένεια τὸ μπακάλη ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κερὶ στὴ μέση. Ἐκείνος αὐέτως προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ.

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε τότε ὁ Μοννιέ, θὰ μὲ ὑποχρεώνατε ὅμως ἂν ἐκόβατε καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κομμάτια πάλι στὴ μέση.

Ὁ μπακάλης τοῦ ἔκανε καὶ πάλι τὴ χάρι. Μὰ ὁ Μοννιὲ τοῦ εἶπε τότε μὲ τὸ γλυκύτερο χαμόγελό του:

— Ἐὰν δὲν ἤμουν πολὺ ἀδιάκριτος, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ ἐκόβατε κι' αὐτὰ ἐπίσης τὰ κομμάτια στὴ μέση.

Νευριασμένος κάπως ὁ μπακάλης, ἐξετέλεσε κι' αὐτὴν τὴν ἐπιθυμία τοῦ Μοννιέ.

Ὁ Μοννιὲ τότε κύτταξε γιὰ μια στιγμὴ σκεπτικὸς τὰ κομμάτια κ' ὕστερα εἶπε στὸ μπακάλη ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ τὰ κόψῃ κι' αὐτὰ στὴ μέση, γιατὶ χρειαζόταν δεκαέξ κομμάτια.

Ἐδῶ ὅμως ἐξηντλήθη πειὰ ἡ ὑπομονὴ τοῦ καταστηματάρχου.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, κύριε, εἶπε ἀγανακτισμένος. Ἂν θέλετε, κάνετε το μόνος σας. Δὲν θὰ μὲ βάλετε ἐμένα σὲ τέτοιον κόπο γιὰ μιᾶς πεντάρας πρᾶγμα!

— Λυποῦμαι πάρα πολύ, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπε τότε ὁ Μοννιὲ μὲ τὸ εὐγενέστερο ὕφος του, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν μπορῶ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ κερί σας.

Καὶ κάνοντας μεταβολή, ἄφησε τὸ κερὶ στὸ τραπέζι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ κατάστημα, χωρὶς νὰ πληρώσῃ, ἐννοεῖται!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΑ ΛΟΡΕΝΤΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ φαντασθῆ τί σκάνδαλο προκάλεσε ἡ ἀνακάλυψις τῆς ὑβριστικῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς! Κανεὶς δὲν εἶχε ἀμφιβολία ὅτι ἦταν ἔργο τοῦ Μιχαὴλ Στένο, ὅλοι δὲ ἐπείσθησαν γι' αὐτό, ὅταν ἕνας ὑπηρέτης ἀνεκοίνωσε ὅτι εἶχε δῆ τὸν Μιχαὴλ νὰ μπαίνῃ στὴν Αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσί του ἀπὸ τὸ χορό.

Ὁ Φερνάνδο — ὁ ὁποῖος ἦταν τὼρα βέβαιος πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ στὶς ὑποψίες του ὅτι ὁ Μιχαὴλ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους προσωπιδοφόρους, τὸν εἶχε παραπόρει στὴ γόνδολα — ὁ Φερνάνδο, πιὸ μανιώδης κι' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸ θεῖο του, ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ προκαλέσῃ τὸν ὑβριστὴ καὶ θὰ τὸν σκοτώσῃ.

— Ὄχι! τοῦ εἶπε ὁ Φαλιέρο. Μόνο ἡ Ἐνετικὴ Δημοκρατία πρέπει νὰ ἐκδικηθῆ τὴν προσβολὴ ποὺ ἔγινε στὸν ἀρχηγό της... Ἂν αὐτὴ δὲν μὲ ἐκδικηθῆ ὅσο πρέπει... τότε, θὰ δοῦμε...

Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ Μιχαὴλ Στένο συνελήφθη.

Ὡμολόγησε τὴν πρᾶξι του καὶ δικαιολογήθηκε λέγοντας ὅτι τὴν εἶχε διαπράξει ἀπάνω στὸ θυμό του καὶ στὸ πείσμα του.

Ἀμέσως τὸ Συμβούλιο συνῆλθε γιὰ νὰ τὸν δικάσῃ. Λαβαίνοντας ὅμως ὑπ' ὄψη του τὴ νεότητά του καὶ τὴν εὐγενική του καταγωγή, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ ἔγκλημά του, τὸ ὁποῖον ἔθιγε μόνο τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Δόγη καὶ ὄχι τὴ Δημοκρατία στὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ της, τὸν κατεδίκασε ἐπειτακῶς σὲ φυλάκισι δύο μηνῶν καὶ σ' ἕνὸς ἔτους ἐξορία ἀπὸ τὴ Βενετία.

Ὁ Φερνάνδο, ὁ ὁποῖος ἔμαθε μεταξὺ τῶν πρώτων τὴν ἀπόφασι αὐτή, ἔσπευσε νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ στὸ Δόγη. Ἀκούγοντάς την ὁ Μαρῖνο Φαλιέρο ἔγινε πελιδνός.

— Ἔτσι λοιπόν; εἶπε. Ἐκεῖνος ποὺ προσβάλλει τὴ Δημοκρατία τιμωρεῖται μὲ θάνατο, ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ προσβάλλει τὸν ἀρχηγό της γλυτώνει μὲ λίγες μέρες φυλακῆς καὶ ἐξορίας.... Ὡραῖα!.... Μοναδικὴ δικαιοσύνη!...

— Γιατί νὰ μὴ μ' ἀφίσετε νὰ τιμωρήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν Στένο; ψιθύρισε τότε ὁ Φεονάνδο.

— Ἐσύ!... Νὰ χτυπηθῆς μ' ἕναν ἄθλιο!... Ὄχι... Ὄχι!... Δὲν θέλω νὰ ἐκδικηθῶ ἔτσι....

— Μὰ ἀφοῦ τὸ Συμβούλιο δὲν σᾶς ἐκδικήθηκε;

— Ἔ... τότε θὰ ἐκδικηθῶ μόνος μου καὶ τὸ Μιχαὴλ καὶ τὸ Συμβούλιο!... Θὰ δῆς... Θὰ δῆς!...

Ἡ θέσις τοῦ Φερνάνδο ἦταν πολὺ κρίσιμη. Θὰ ἔβλεπε τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ αἷμα του γιὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ ἡ ὀλιβερὴ αὐτὴ περιπέτεια...

Καταλάβαινε καλὰ ὅτι αὐτὸς ἦταν περισσότερο ἔνοχος ἀπὸ ἐκείνον, ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχε στραφῆ ἡ ὀργὴ τοῦ Δόγη. Ἤταν τώρα ἀναγκασμένος νὰ λαβαίνῃ γίλιες δυὸ προφυλάξεις γιὰ νὰ κρύβῃ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Αὐγουστίνα...

Σὲ κάθε κουβέντα ποὺ τοῦ ἔλεγαν οἱ φίλοι του, νόμιζε πὼς τὸν εἰρωνεύονταν.

— Ἡ πρᾶξις τοῦ Μιχαὴλ Στένο, τοῦ ἔλεγαν, εἶνε φριχτή. Περισσότερο φριχτὴ μάλιστα, γιατὶ ἡ σύζυγος τοῦ Δόγη εἶνε ὑπόδειγμα ἀρετῆς καὶ τιμιότητος... Ἐσεῖς ποὺ ζῆτε τόσο κοντά της, ἀσφαλῶς ποτὲ δὲν θὰ ἀντελήφθητε τίποτε τὸ ἐπιλήψιμο στὴ ζωή της... Θὰ τὸ ξέρατε σεῖς πρῶτος ἂν ἀπατοῦσε τὸ σύζυγό της...

Καὶ ὁ Φερνάνδο ὑπέφερε τὸ συνεχὲς αὐτὸ μαρτύριο.

Ἡ Αὐγουστίνα πάλι, ἀπὸ μέρους της, ἦταν περίλυπη. Ὁ ἔρως της εἶχε μεταβληθῆ τὼρα σὲ ἀγωνία. Ὅταν τὸ μικρὸ χέρι της ἄγγιζε τὸ χέρι τοῦ Φερνάνδο, ἐκεῖνος τὸ ἔσπρωχνε μὲ φρίκη.

— Ἂν ὁ θεῖος μου μᾶς ἔβλεπε! τῆς ἔλεγε.

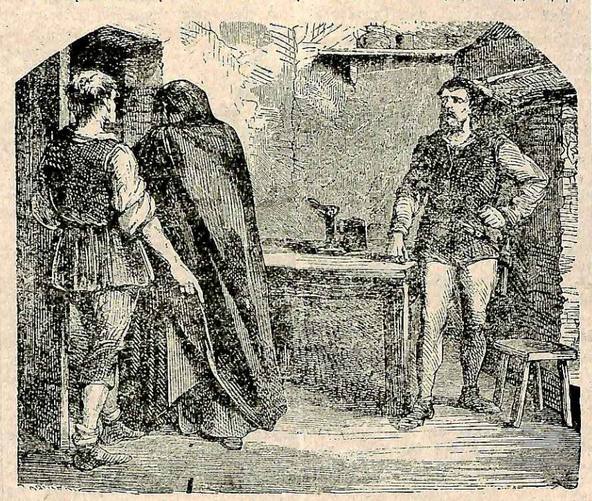
Ὁ Μαρῖνο Φαλιέρο, ὡστόσο, οὔτε ἀρνήθηκε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Τότε μιὰ φιλονεικία ἄρχισε μεταξὺ τοῦ ἐργάτου καὶ τοῦ πατρικίου, κατὰ τὴν ὁποία ὁ εὐγενὴς ξέχασε τόσο τὴ θέσι του, ὥστε νὰ χτυπήσῃ τὸν ἐργάτη καὶ νὰ τὸν πληγώσῃ στὸ μέτωπο μὲ ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε στὸ χέρι του.

Ὁ ἀρχιεργάτης ἀμέσως, ἔξω φρενῶν, μὲ τὰ αἵματα στὸ πρόσωπό του, παρουσιάστηκε στὸ Δόγη, ζητῶντας ἀπ' αὐτὸν δικαιοσύνη.

— Πῶς θέλεις νὰ σοῦ βρῶ τὸ δίκηο σου, τοῦ ἀπάντησ' ἐκεῖνος, ἀφοῦ δὲν τὸ βρῆκα γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου;...

— Ἀπὸ σᾶς, Γαληνότατε, εἶπε τότε ὁ ἐργάτης, ἐξαρτᾶται νὰ τιμωρήσετε ὅλους τοὺς ὑβριστάς... Ἂν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι σας, ξέρω τί θὰ ἔκανα...

Ἀντὶ νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν ἐργάτη γιὰ τὰ λόγια του αὐτά, ὁ Δόγης στάθηκε περίεργος νὰ μάθῃ τί ἐννοοῦσε αὐτός, ἐκφοβιζόμενος ἔτσι... Μὰ ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν ἀκατάλληλη, τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ... Ὅταν ὅμως ἐνύχτωσε, ἔστειλε καὶ τὸν ἐφώναξε στὸ μέγαρό του. Ἐκεῖ ἐπῆλθε πλήρης ἐξήγησις μεταξύ τους.

Κρυμένος κάτω ἀπὸ ράσο μοναχοῦ, ἐπῆγε νὰ μυήσῃ ὅλους τοὺς ἐργάτες τοῦ Ναυστάθμου

Ὁ ἐργάτης, ποὺ λεγόταν Ἰσραέλο Βερτούτσιο, τοῦ ἀνέπτυξε ἕνα ὁλόκληρο σχέδιο ἐπαναστάσεως, τοῦ εἶπε ποιὰς ἐμπιστοσύνης ἀπελάμβανε μεταξὺ τῶν συναδέλφων του καὶ τοῦ ἀνέφερε τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν δυσαρεστημένων, ἐπὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ὁποίων μποροῦσε νὰ ὑπολογίζῃ.

**

Τὴ μεθεπομένη τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποία εἶχε ἐκδοθῆ ἡ ἀπόφασις ἐναντίον τοῦ Στένο, ἕνας Ἐνετὸς εὐγενής, τῆς οἰκογενείας ντὲ Μπαρμπάρο, ἄνθρωπος ἀποτόμου χαρακτῆρος, ἐπῆγε στὸ Ναύσταθμο τῆς πόλεως καὶ ζήτησε διάφορα πράγματα ἀπὸ ἕναν ἀρχιεργάτη. Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς ὑποψιάζόταν κάν. Δὲν ὑποψιάζεται ποτὲ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾶ. Γι' αὐτό, ἡ προσβολὴ ποὺ εἶχε γίνει κατὰ τῆς τιμῆς του, ἦταν συκοφαντία καὶ ψέμμα καὶ ἡ μισή του σκέψι ἦταν πὼς νὰ τιμωρήσῃ θανάσιμα τὸν ἄτιμο αὐτουργό της... καὶ τοὺς δικαστὰς τοῦ Συμβουλίου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κοίνει τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ὡς ἁπλὸ παράπτωμα...

**

Μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ ἀνέφερε καὶ κάποιον Φίλιππο Καλεντάριο, γλύπτη καὶ ἀρχιτέκτονα περίφημο, ὁ ὁποῖος ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἐπισκεύαζε ἕνα τμῆμα τοῦ Δουκικοῦ ἀνακτόρου. Ὁ Καλεντάριο αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἰσχυρός, διαθέτων μεγάλο ἀριθμὸ ἐργατῶν, καὶ γενικῶς παράγων σπουδαῖος. Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος φαινόταν ἐξαιρετικὰ πολύτιμος στὸ Δόγη γιὰ τὴν συνωμοσία, τὴν ὁποία διοργάνωνε.

Ὁ Μαρῖνο Φαλιέρο ἄφησε τὸν Βερτούτσιο νὰ ἐνεργήσῃ μόνος του. Ἐκεῖνος, κρυμένος κάτω ἀπὸ ἕνα ράσο μοναχοῦ, ἐπῆγε νὰ μυήσῃ ὅλους τοὺς ἐργάτες τοῦ Ναυστάθμου. Συγεδὸν παντοῦ ἔγινε δεκτὸς μ' ἐνθουσιασμό. Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ ἀριθμὸς τῶν συνωμοτῶν εἶχε πολλαπλασιασθῆ. Τότε ὁ Δόγης ἔκρινε πὼς ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως εἶχε φθάσει.

Ἀποφασίσθηκε ὅπως δεκάξη ἢ δεκαεφτὰ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν συνωμοτῶν σταθοῦν σὲ διάφορες συνοικίες τῆς πόλεως, ἐπὶ κεφαλῆς ὁ καθένας σαράντα ἀνδρῶν ὁπλισμένων καὶ ἑτοίμων, μὰ οἱ ὁποῖοι θὰ ἀγνοοῦσαν τί ἐπρόκειτο νὰ κάνουν.

Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα θὰ προκαλοῦσαν μικροπανικοὺς σὲ διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως, οὕτως ὥστε ὁ Δόγης νὰ βρῇ μιὰ πρόφασι καὶ νὰ διατάξῃ νὰ σημάνουν ἡ καμπάνες τοῦ Ἁγίου Μάρκου, δικαίωμα ποὺ μόνο αὐτὸς τὸ εἶχε. Ἀκούγοντας τὶς καμπάνες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συνωμοτῶν θὰ συγκεντρωνόντουσαν ἀμέσως στὴν πρὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου πλατεία. Ὅταν δὲ οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ πατρίκιοι θὰ μαζευόντουσαν κι' αὐτοὶ ἐκεῖ γιὰ νὰ μάθουν τί συνέβαινε, οἱ ἐπαναστάται θὰ τοὺς ἐσκότωναν. Ὅταν θὰ γινόντουσαν ὅλ' αὐτά, ὁ Μαρῖνο Φαλιέρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ Δόγη, θὰ ἔπαιρνε καὶ τὸν τίτλο τοῦ ἀπολύτου ἄρχοντος καὶ κυρίου τῆς Ἐνετίας. Τόσο τὸ Συμβούλιο τῶν Σαράντα, ὅσο καὶ τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα, τὰ ὁποῖα ὡς τότε ἦσαν παντοδύναμα, θὰ διελύοντο.

Ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γινόταν τὸ κίνημα αὐτό, εἶχε ὁρισθῆ ἡ 15 Ἀπριλίου.

**

Ὁ Δόγης δὲν θέλησε νὰ συμμετάσχῃ ὁ ἀνεψιός του στὴ συνωμοσία. Τὸ ἔκανε αὐτὸ γιατὶ φοβόταν μήπως ἡ συνωμοσία ἀποτύχῃ καὶ γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ παρασύρῃ μαζύ του στὴν καταστροφὴ τὸν νέο αὐτόν, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του;...

"Αγνωστο...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ μεγάλου χοροῦ ἡ Αὐγουστίνα δὲν ἐννοιωθε τὸν ἑαυτό της καὶ τόσο καλά. Ἔτσι, κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου ὁ Φαλιέρο τὴν ἔστειλε γιὰ νὰ συνέλθῃ σ' ἕνα ἰδιόκτητο ἐξοχικὸ σπίτι ποὺ εἶχε στὴ Σιόγγια, ἕνα νησάκι κοντὰ στὴ Βενετία.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν μποροῦσε νὰ τὴ συνοδεύσῃ κι' αὐτὸς ἐκεῖ, γιατὶ ἦταν ἀπησχολημένος, καθὼς ἔλεγε, μὲ μερικὲς ἐπείγουσες κρατικὲς ὑποθέσεις, ἀνέθεσε στὸν ἀνεψιό του νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

Ὁ Φερνάνδο ἔννοιωσε χαρὰ ἀνάμικτη μαζὺ μὲ λύπη, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τοῦ θείου του.

Κοκκίνισε γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποία ἐκεῖνος τοῦ ἔδειχνε, καὶ γιὰ τὴν ὁποία ἦταν ἀνάξιος. Στὴν ἀρχὴ θέλησε ν' ἀρνηθῆ. Μὰ ὁ Δόγης ἐπέμεινε κ' ἔτσι τὸ ἔνοχο ζευγάρι, μὲ τὴν ἔγκρισί του, ἔφυγε γιὰ τὴ Σιόγγια. Πρὶν ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὸν θεῖο του, ὁ Φερνάνδο τοῦ εἶπε:

— Δὲν γνωρίζω ποιὰ εἶνε τὰ σχέδιά σας καὶ γιατὶ ἀρνεῖσθε νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ σᾶς δώσω κ' ἐγὼ τὴ βοή θειά μου. Μά, παρ' ὅλα ὅσα καὶ ἂν μοῦ εἴπατε, ἔχω ὁρκισθῆ, μόλις ὁ Μιχαὴλ Στένο ἐκτίσῃ τὴν ποινή του, νὰ τὸν ξαναβρῶ καὶ νὰ τοῦ ζητήσω, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, λογαριασμὸ γιὰ τὴν προσβολή του...

— Καλά, τοῦ ἀπάντησε ὁ Δόγης.

— "Α! ὥστε μοῦ ἐπιτρέπετε τώρα νὰ τὸν σκοτώσω;

— Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ σκοτώσῃς τὸν Στένο, ἂν, ἐν τῷ μεταξύ, δὲν τὸν ἔχω σκοτώσει ἐγώ...

— Ἐσεῖς;... Καὶ πῶς; ρώτησε ξαφνιασμένος ὁ νέος.

Μὰ ἡ Αὐγουστίνα ἐμπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα, ἕτοιμη γιὰ τὴν ἀναχώρησι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ

Ἡ γονιμότης τῶν μικροσκοπικῶν ζώων καὶ φυτῶν εἶνε ἀράνταστη. Ἕνα μικρὸ ζωῦφιο, ὀνομαζόμενο παραμελία, σὲ διάστημα 42 μόνον ἡμερῶν γεννᾷ 1,384,416 ἀπογόνους. Τὸ σῶμα τοῦ γονιμωτάτου αὐτοῦ ζωϋφίου μόλις φτάνει τὸ ἕνα δέκατο τοῦ χιλιοστομέτρου. Ἡ πεταλοῦδα γεννᾷ κάθε φορὰ 400 αὐγά. Ἡ βασίλισσα τῶν μελισσῶν γεννᾷ κάθε χρόνο πέντε ὡς ἕξη χιλιάδες αὐγά. Ἡ μυῖγα σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς της μπορεῖ νὰ φέρῃ στὸν κόσμο ἀλλες. 745,496 μυῖγες. Ἐπίσης καὶ στὰ κατώτερα σπονδυλωτὰ παρατηροῦμε καταπληκτικὴ γονιμότητα. Τὰ ψάρια γεννοῦν ἑκατοντάδες χιλιάδων αὐγά. Μιὰ ρέγγα γεννᾷ 10,000 αὐγά, ἡ θήλεια τοῦ κυπρίνου, ἡ ὁποία ἔχει μῆκος μόλις 40 ἑκατοστομέτρων, γεννᾷ 202,244, ἡ πέρκα 380,000, τὸ μερσίνι 7,653,200 καὶ ἡ μουρούνα 9,344,000.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΛΙΜΝΗ

Ὁ ποταμὸς Γαβέρνα στὴ Ρωσσία σχηματίζει κοντὰ στὸ χωριὸ Τύμπα μιὰ μεγάλη λίμνη, τῆς ὁποίας τὸ νερὸ ἐξαφανίζεται τακτικὰ κάθε ἑφτὰ χρόνια. Τὸ ἔδαφος τῆς λίμνης, μόλις αὐτὴ ἀδειάσῃ, ξηραίνεται καὶ καλλιεργεῖται συνεχῶς ἐπὶ ἑφτὰ χρόνια καὶ παράγει μάλιστα ἄριστα σιτηρά. Μόλις ὅμως περάσουν τὰ ἑφτὰ χρόνια τῆς ξηρασίας, τὸ νερὸ ξαναμαζεύεται καὶ σχηματίζει πάλι λίμνη. Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσουν τὸ περίεργο αὐτὸ γεωλογικὸ φαινόμενο.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3 δραχμ. ἕκαστον.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Μία πρωτότυπη κληρονομιά.

Ἕνας Ἀμερικανὸς πολυεκατομμυριοῦχος, ἀποθανὼν τελευταία, ἀφῆκε διὰ τῆς διαθήκης του τρία ἑκατομμύρια δολλάρια ὑπὲρ τῶν ἀτυχούντων θεατρικῶν συγγραφέων. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ κτισθῆ στὸ Σικάγο ἕνα μεγάλο θέατρο, στὸ ὁποῖο δὲν θὰ ἀνεβάζωνται παρὰ μονάχα ἔργα ποὺ σφυρίχτηκαν στὰ ἄλλα θέατρα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης. Τὸ κτίριο πρόκειται νὰ ἀνεγερθῆ ἐπὶ οἰκοπέδου, τὸ ὁποῖον παρεχώρησε ὁ ἴδιος ὁ κληροδότης, ἡ δὲ πλήρωμὴ τῶν ἠθοποιῶν καὶ ἡ διατήρησις τοῦ θεάτρου θὰ ἐξασφαλισθῆ ἀπὸ τοὺς τόκους τοῦ κεφαλαίου τοῦ Ἀμερικανοῦ φωρητοῦ.

— Οἱ γατοι του Οὐγκὼ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς τοὺς δύο γάτους, τοὺς ὁποίους εἶχε στὸ σπίτι του. Τοὺς ἀγαποῦσε μάλιστα τόσο, ὥστε ποτὲ του δὲν τοὺς χωριζότανε... Ἡ ἱστορία τοῦ ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ἀρκετὰ περίεργη καὶ ἀξίζει νὰ τὴ διηγηθοῦμε.

Μετὰ τὴν ἔκδοσι τῶν «Ἀθλίων» καὶ τῶν «Ἐργατῶν τῆς θαλάσσης» στὰ 1868, ὁ ἐκδότης Λακρουὰ ἐπῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν ποιητὴ στὸ ἐξοχικὸ σπίτι του γιὰ νὰ τὸν πληρώσῃ γιὰ τὰ δυὸ ἔργα του. Ἐνῶ ἐπλησίαζε στὴν κατοικία τοῦ Οὐγκὼ, σταθηκε σ' ἕνα μέρος γιὰ νὰ ξεκουραστῆ. Ἔστρωσε κάτω τὸ πανωφόρι του, ξεκρέμασε ἕνα σακκοῦλι μὲ τρόφιμα ποὺ εἶχε στὸν ὦμο του καὶ ἄρχισε νὰ γευματίζῃ. Μόλις ἐτελείωσε τὸ φαγητό του, εἶδε ἕνα ζῶο πολὺ μικρό, ἴσο μὲ μιὰ γροθιά, νὰ χώνεται γρήγορα-γρήγορα στὸ σακκοῦλι του. Ἦταν ἕνας ὡραιότατος καὶ κομψότατος γάτος. Ὁ ἐκδότης τὸν πῆρε στὰ χέρια του, τὸν χαϊδεψε, τὸν φίλησε καὶ τὸν ἐκαμάρωσε ἀρκετά.

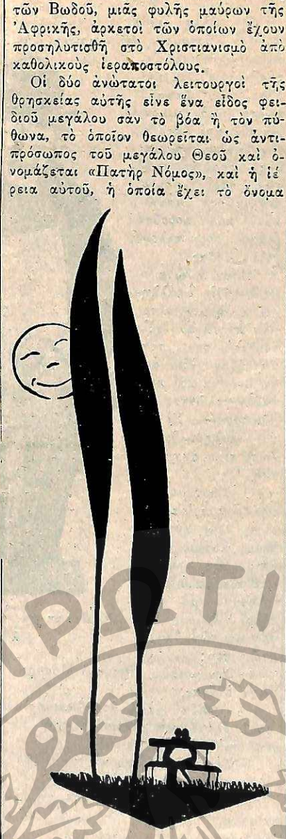
Σὲ λίγο πῆρε πάλι τὸ πανωφόρι καὶ τὸ σακκοῦλι του κ' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, ξεχνώντας τὸ γατο. Ἔφτασε τέλος στο σπίτι τοῦ μεγάλου συγγραφέως, μὲ τὸν ὁποῖον ἄρχισε νὰ συνομιλῆ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔκανε νὰ βγάλῃ τὸ πορτοφόλι του ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι τὸ ὁποῖο κρατοῦσε στὰ χέρια του, μιὰ μικρὴ κραυγὴ ζώου, σὰν νιαουρίσματος, βγῆκε ἀπὸ τὴν τσέπη του!... Ἐκπληκτος ὁ ἐκδότης, ἔβαλε τὸ χέρι του νὰ δῆ τί εἶνε κ' ἔβγαλε τὸ μικρὸ γάτο, ὁ ὁποῖος εἶχε μπῆ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ πανωφοριοῦ του κ' εἶχε ξαπλωθῆ ἀπάνω σ' ἕνα μάτσο ταχυδρομικὰ γράμματα. Ὁ Οὐγκὼ παρακάλεσε τότε τὸν ἐκδότη νὰ τοῦ τὸν ἀφήσῃ καὶ τὸν ἐκράτησε γιὰ πάντα στὸ σπίτι του.

Τὸ δεύτερο γάτο του, ποὺ τὸν ἔπῆρε ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια, ὁ Οὐγκὼ τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὥστε ἂν τύχαινε νὰ τὸν ἰδῆ ξαπλωμένον στὸ κάθισμά του, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία. Τὸν ἄφινε ἐκεῖ κ' ἐκεῖνος ἔπαιρνε καὶ καθότανε σ' ἄλλο κάθισμα, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν του.

Μία εἰδωλολατρικὴ τελετὴ

Μιὰ ἀπὸ τὶς περιεργότερες ἀσφαλῶς εἰδωλολατρικὲς τελετὲς εἶνε ἡ τῶν Βωδοῦ, μιᾶς φυλῆς μαύρων τῆς Ἀφρικῆς, ἀρκετοὶ τῶν ὁποίων ἔχουν προσηλυτισθῆ στὸ Χριστιανισμὸ ἀπὸ καθολικοὺς ἱεραποστόλους.

Οἱ δύο ἀνώτατοι λειτουργοὶ τῆς θρησκείας αὐτῆς εἶνε ἕνα εἶδος φειδιοῦ μεγάλου σὰν τὸ βόα ἢ τὸν πύθωνα, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ ὀνομάζεται «Πατὴρ Νόμος», καὶ ἡ ἱέρεια αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ὄνομα

«Μήτηρ Νόμος»...

Τὸ φειδὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον λατρεύεται ὡς Θεὸς ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς θρησκείας, τρέφεται μὲ γάλα καὶ κότες, ἀναπαύεται δὲ συνήθως μέσα σ' ἕνα χωματένιο ἀγγεῖο, τὸ ὁποῖο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πλησιάσουν τὶς καθημερινὲς παρὰ μονάχα οἱ Χουγκάν, δηλαδὴ οἱ ἱερεῖς. Οἱ πιστοὶ ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἰδοῦν σὲ ὡρισμένες μόνο ἡμέρες, ὁπότε πλησιάζουν τὸ δοχεῖο καὶ ψάλλουν μιὰ μελωδικὴ προσευχή, συνοδευομένη ἀπὸ μιὰ πρωτόγονη συναυλία σιδηρῶν ὀργάνων, γιὰ νὰ τὸ ξυπνήσουν.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἐπισήμου τελετῆς οἱ ἱερεῖς τοῦ Βωδοῦ σφάζουν τρεῖς κότες καὶ δίνουν στοὺς πιστοὺς νὰ πιοῦν λίγο ἀπὸ τὸ αἷμα τους, πρᾶγμα ποὺ ὑποχρεώνει γι' αὐτοὺς θάσιν θείας μεταλήψεως. Ἔπειτα ξεκινοῦν ὅλοι μαζὺ γιὰ τὸ δάσος, ὅπου μέσα στὴ σεληνοφώτιστη νύχτα ἀρχίζουν νὰ χοροπηδοῦν τρελλὰ καὶ νὰ μαστιγώνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ πρωτοφανῆ σκληρότητα. Ὁ κρότος τῶν τυμπάνων τοὺς ἀναβουν τὸ κεφάλι, τὰ μάτια τους πετάνε σπίθες, τὰ χέρια κινοῦνται ἄτακτα δῶθε-κεῖθε καὶ δαιμονιῶδεις κραυγὲς ὑψώνονται στὸν ἀέρα. Στὸ τέλος οἱ ἱερεῖς σφάζουν μερικὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ τὰ προσφέρουν οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς των κι' ἀφοῦ πιοῦν τὸ αἷμα τους καὶ μοιραστοῦν τὶς σάρκες τους, γυρίζουν ἱκανοποιημένοι στὶς κατασκηνώσεις των.

— Κατὰ τῆς πολυλογίας

Ὅσοι παραπονοῦνται γιὰ τὴν πολυλογία ποὺ καταλαμβάνει τοὺς βουλευτάς μας ὅταν ἀνεβαίνουν στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψη τους ὅτι τὸ ἴδιο παρατηρεῖται σ' ὅλες τὶς Βουλὲς τοῦ κόσμου, ἀκόμη καὶ στὴν Ἰαπωνία, τῆς ὁποίας ἐν τούτοις οἱ κάτοικοι δὲν εἶνε πολυλογάδες. Γι' αὐτὸ μάλιστα, τελευταία, ἡ Ἰαπωνικὴ Κυβέρνησις συζητεῖ σχέδιο περιορισμοῦ τῶν ἀγορεύσεων, τὸ ὁποῖον ὑπέβαλε κάποιος... μηχανικός καὶ τὸ ὁποῖο εἶνε πρωτότυπο, παράξενο, ἀλλὰ ἀποτελεσματικώτατο.

Ὁ μηχανικὸς αὐτὸς προτείνει νὰ κατασκευασθῆ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς κινητό, νὰ ἔχῃ δηλαδὴ καὶ δεύτερο πάτωμα, τὸ ὁποῖο ἀπὸ κάτω νὰ εἶνε κούφιο. Συγχρόνως στὶς ἕδρες ὅλων τῶν βουλευτῶν θὰ ὑπάρχῃ μιὰ θήκη μὲ μολυβένιες σφαῖρες, καὶ ἀπὸ ἕνας σωλῆνας ποὺ θὰ φθάνῃ ἕως τὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ βήματος. Ἔτσι, ὅταν ἕνας ρήτωρ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀκατάσχετη πολυλογία, οἱ ἄλλοι βουλευταὶ ποὺ θὰ βαρειοῦνται νὰ τὸν ἀκοῦν, δὲν θἄχουν παρὰ νὰ ρίχνουν ὁ καθένας στὸ σωλῆνα του μερικὲς ἀπὸ τὶς μολυβένιες σφαῖρες. Ἡ σφαῖρες αὐτὲς φυσικὰ θὰ πηγαίνουν στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ βήματος καὶ ἔτσι, ὅταν θὰ μαζεύωνται πειὰ ἐκεῖ πολλὲς ὥστε ν' ἀποτελέσουν ἕνα ὡρισμένο βάρος, θὰ κάνουν τὸ βῆμα νὰ ὑποχωρῇ πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ χώνεται στὸ κενὸ τῆς κατασκηνώσεις, μαζὺ μὲ τὸν πολυλογᾶ ρήτορα!...

Ἐν τῷ μεταξὺ στὴ Γαλλικὴ Βουλή, τῆς ὁποίας τὰ μέλη, ὡς γνωστόν, ἔχουν τὸ ρεκόρ τῆς πολυλογίας, ἔχει ἐφαρμοσθῆ ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἕνα ἁπλούστερο σύστημα. Ἐπάνω στὸ βῆμα, πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ ρήτορος, εἶνε τοποθετημένα δυὸ χρωματιστὰ ἠλεκτρικὰ γλομπάκια, ποὺ ἀνάβουν καὶ σβύνουν μὲ ἕναν διακόπτη, ὁ ὁποῖος βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς. Ἔτσι, ὅταν ἕνας ρήτωρ τὸ παρακάνῃ μὲ τὴν ἀγορεύσεις, ὁ Πρόεδρος στρίβει τὸν διακόπτη, τὰ γλομπάκια ἀνάβουν καὶ εἰδοποιεῖ τὸν ἀγορεύοντα μὲ τρόπο ὅτι... ὥρα ποιὰ εἶνε νὰ σταματήσῃ.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE DECOBRA

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΑΡΤΑΜΟΥΣ

I

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ MANNEKEN

Ταρταμοὺς κάθε πρωὶ καὶ κάθε ἀπόγευμα διασχίζε τὰ μεγάλα βουλεβάρτα καὶ τὶς κεντρικώτερες ἀρτηρίες τοῦ Παρισιοῦ, διαλαλῶντας τὶς τελευταῖες ἐκδόσεις τῶν ἐφημερίδων. Ὁ Ταρταμοὺς ἦταν ἕνας τύπος πολὺ περίεργος. Τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε ἔρθει ποτὲ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ νερὸ καὶ τὰ πυκνά του γένεια χρόνια εἶχαν νὰ γνωρίσουν τὴν σκληρότητα τοῦ ξυραφιοῦ. Ἐπὶ πλέον φοροῦσε κάτι παρδαλόχρωμα ροῦχα, ποὺ τὸν ἔκαμαν νὰ μοιάζῃ μὲ κλόουν ἱπποδρομίου.

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ὁ Ταρταμοὺς δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν οἰκονομικὴ του κατάσταση... Εἶχε τοποθετήσει πολὺ ἄσχημα τὴν περιουσία του — δέκα φράγκα ὅλη-ὅλη — δανείζοντάς την ἕνα Σάββατο σὲ κάποιο συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τοῦ τὴν ἐπέστρεφε μὲ τόκο ὡς τὴν Τρίτη.

Ὁ συνάδελφός του ὅμως εἶχε, δυστυχῶς, ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τότε καὶ κατὰ κακὴν σύμπτωσι, ἐκείνη τὴν περίοδο δὲν ὑπῆρχαν σοβαρὰ γεγονότα οὔτως ὥστε ν' αὐξηθῆ ἡ κυκλοφορία τῶν ἐφημερίδων. Ἔτσι ὁ ἄτυχὴς Ταρταμοὺς ἐφτιγγε ὅσο μποροῦσε πιὸ σφιχτὰ τὸ ζουνάρι του. Εἶχε δυὸ μέρες τώρα νὰ φάῃ.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, καθὼς περπατοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν Ὄπερα, τὸν ἐπλησίασε ἕνας κύριος, πολὺ κομψὸς καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί γυρίζεις ἔτσι, φίλε μου;

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ φάνηκε στὸν Ταρταμοὺς τόσο ἀπρόοπτη, ὥστε ἀπήντησε χωρὶς νὰ σκεφθῆ:

— Περιμένω νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα γιὰ τὸ ταξί...

— Θέλεις νὰ κερδίζῃς δέκα φράγκα τὴν ἡμέρα;

Ὁ Ταρταμοὺς τέντωσε ἀμέσως τ' αὐτιὰ του καὶ ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

— Τί πρέπει νὰ κάμνω;

— Τίποτα!

Τὸ πρᾶγμα ἄρχισε τώρα νὰ γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον.

— Νὰ μὴν κάμνω τίποτα;! φώναξε ὁ Ταρταμοὺς ἐκπληκτος. Ἂν εἶν' ἔτσι, ὑπογράφω συμβόλαιο γιὰ εἰκοσιπέντε χρόνια.

— Να περὶ τινος πρόκειται, τοῦ ἐξηγησε ὁ ἀγνωστος κύριος. Εἶμαι διευθυντὴς τοῦ μεγάλου καταστήματος ραπτικῆς «Τζὰκ καὶ Σία». Μόλις ἐσὰ τὴ χοντροκομμένη σιλουέττα σου μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ σὲ χρησιμοποιήσω γιὰ νὰ κάμω μιὰ ὡραία ρεκλάμα τοῦ μαγαζιοῦ μου. Θὰ σὲ βάλω νὰ στέκεσαι ἔτσι ὅπως εἶσαι τώρα ντυμένος, στὴ βιτρίνα, πλάι σ' ἕνα μαννεκέν, ποὺ φορεῖ τὸ τελευταῖο μας μοντέλο καὶ θὰ κρεμάσω στὸ λαιμό σου μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ θὰ λάῃ:

«Γιατί να εἶσθε ἔτσι κακοντυμένοι ὅ.σ.ν μιὰ φορεσιὰ σοὺ Τζὰκ και Σία στοιχίζει μόνο 250 φράγκα ;»

— Ὁ ρόλος σου λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ διευθυντής, θὰ εἶνε νὰ κάθεσαι σὲ μιὰ καρέκλα καὶ νὰ διαβάζῃς ἐφημερίδες γιὰ νὰ σκοτώνῃς τὶς ὧρες σου...

Ἦνε περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι ὁ Ταρταμοὺς δέχτηκε πρόθυμα.

***

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, πρωΐ-πρωΐ ὁ Ταρταμοὺς παρουσιαζόταν στὸ ἐμπορορραπτικὸ κατάστημα «Τζὰκ καὶ Σία». Τοῦ ἔκαμαν πρῶτα μιὰ μικρὴ δοκιμὴ καὶ ὕστερα τὸν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ, ἔτσι ὅπως ἦταν, στὴ βιτρίνα δίπλα στὸ μαννεκέν, ποὺ φοροῦσε ροῦχα τῆς τελευταίας μόδας.

Καθόταν μὲ τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι..

Ἦταν ἡ ὥρα ὀκτώ. Οἱ ὑπάλληλοι κ' ἡ μοντινέτες ποὺ πήγαιναν στὶς δουλειές τους, σταμάτοῦσαν ἔξω ἀπ' τὴ βιτρίνα καὶ κύτταζαν γελῶντας τὸν Ταρταμούς. Σὲ λίγο ὁλόκληρη διαβήλωσι εἶχε σχηματισθῆ.

Ὁ Ταρταμούς,μὲ τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι, τοὺς κύτταζε ὅλους αὐτοὺς στραβὰ-στραβὰ καὶ διασκέδαζε μαζύ τους. Ἄκουγε μὲ κέφι τοὺς εὐθυμους διαλόγους τῶν θαυμαστῶν του:

— Δὲν μοιάζει λίγο τοῦ Μυσσέ; ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Λουΐζα! νὰ ὁ ἀρραβωνιαστικός σου! ἔλεγε μιὰ μοντινέτα στὴ φίλη της γιὰ νὰ τὴν πειράξῃ.

— Τί νὰ σοῦ δώσω νὰ τὸν φιλήσῃς στὸ στόμα; ἔλεγε μιὰ τρίτη.

Τὸ βράδυ, ὅταν τελείωσε τὴ δουλειά του, ὁ Ταρταμοὺς πῆρε τὰ δέκα φράγκα του κι' ἔφαγε βασιλικά. Ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα πήγαινε τακτικὰ στὴ δουλειά του τὸ πρωΐ ἀπ' τὶς ὀκτὼ κ' ἔφευγε τὸ βράδυ στὶς ἑπτά.

Μιὰ μέρα ὅμως τοῦ ἦρθε μιὰ περίεργη ἔμπνευσις καὶ εὐκολοαποφάσιστος καθὼς ἦταν, ἀποφάσισε νὰ τ.. πραγματοποίηση ἀμέσως.

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὅταν ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος «Τζὰκ καὶ Σία» ἔφυσε ἐμπρὸς στὸ μαγαζί του, εἶδε ἕνα σωρὸ κόσμο μαζεμένο ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴ βιτρίνα του, σκασμένον κυριολεκτικῶς στὰ γέλια.

Πλησίασε ἀνήσυχος καὶ τί νὰ δῇ; Τὸ κάθισμα τοῦ Ταρταμούς ἦταν ἄδειο.Τὸ μαννεκὲν ὅμως ποὺ φοροῦσε ὡς χθὲς τὸ τελευταῖο κομψὸ μοντέλο τοῦ καταστήματος, τώρα φοροῦσε τὰ παραδολόχρωμα κουρέλια τοῦ Ταρταμούς καὶ εἶχε ἀπάνω τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Γιατί νὰ εἶσθε ἔτσι καλοντυμένοι, ὅ.σ.ν ἡ φορεσιὰ στοῦ Τζὰκ καὶ Σία στοιχίζει μόνο 8 και 90 ;»

Τὴν ἐπιγραφὴ αὐτὴ — περιττὸ νὰ τὸ ποῦμε — τὴν εἶχε γράψει ὁ ἴδιος ὁ κλέφτης τὸ καινούριο κοστούμι τοῦ μαννεκὲν καὶ τὸ σκάσαν ἀπ' τὸ κατάστημα...

II

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΚΟΜΜΕΝΑ ΠΟΔΙΑ

Ὅποιος εἶπε ὅτι τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ, δὲν εἶχε δίκηο... Ὁ Ταρταμοὺς, τὸν ὁποῖον οἱ συνάδελφοί του εἶχαν ὀνομάσει «Βασιλέα τῶν ἀλητῶν», μόλις φόρεσε τὸ κλεμμένο κοστούμι του, εἶδε ὅτι ὁ κόσμος τὸν κύτταζε τώρα μὲ κάποια ἐκτίμησι καὶ ὅτι οἱ ἀστυνόμοι δὲν τὸν παρακολουθοῦσαν ὅπως πρῶτα μὲ ὑποψία. Σκέφθηκε λοιπὸν ὅτι ἦταν καιρὸς, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ φθείρεται ἡ νέα του φορεσιά, νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα παλιό του σχέδιο, τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος μετριοφρόνως τὸ χαρακτήριζε μεγαλοφυές. Τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἦταν νὰ ἱδρύσῃ ἕνα «Συνδικάτον τῶν ἐπαιτῶν Παρισίων καὶ περιχώρων», τοῦ ὁποίου νὰ γίνῃ γενικὸς γραμματεὺς καὶ τὸ ὁποῖον θὰ τὸ διοικοῦσε μὲ τόσο ὀλιγώτερο ζῆλο, ὅσο περισσότερα θὰ τὸν πλήρωναν. Τώρα λοιπὸν ποὺ ἦταν καλοντυμένος, μποροῦσε, χωρὶς νὰ ντρέπεται ὅπως πρὶν γιὰ τὰ χάλια του, νὰ παρουσιαστῇ στὸν βουλευτὴ τῆς περιφερείας του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ὑποστήριξί του.

Γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου του αὐτοῦ ὁ Ταρταμοὺς συνεννοήθηκε μὲ μερικοὺς ζητιάνους ἀπὸ τοὺς ἰσχυροτέρους, ὅπως π.χ. μὲ τὸν ἀόμματο τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, τὸν κωφάλαλο τοῦ ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς, τὸν «ἄνθρωπο μὲ τὰ κομμένα πόδια» τοῦ Καρτιὲ Λατὲν κτλ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅλα τὰ μέλλοντα μέλη τοῦ Συνδικάτου ἐγὰν συγκεντρωθῆ στὴν ἀπόκεντρη ταβερνοῦλα τους, ὅπου, συνήθως, μετὰ τὴ δουλειά τους, τάπιναν. Ὁ ἀόμματος διάβαζε τὴν... ἐφημερίδα του, ἐνῶ ὁ κωφάλαλος... συζητοῦσε ζωηρὰ μ' ἕναν ἄλλο συνάδελφό του.

Ὁ Ταρταμοὺς εἶχε πλησιάσει τὸν «ἄνθρωπο μὲ τὰ κομμένα πόδια» καὶ τοῦ ἀνέπτυσσε τὸ σχέδιό του.

— Καταλαβαίνεις, φίλε μου Καζιμίρ, τοῦ ἔλεγε, θὰ μαζέψωμε ὅλους τοὺς ζητιάνους, θὰ κάνουμε διαδηλώσεις, θὰ ζητοῦμε τὸ δίκηο μας. Τὶ αὐτὴ τὴ φουλεια ὅμως μας χρειάζεται ἡ ὑποστήριξι του βουλευτὴ μου Λακοστ. Ἂν ψελῆς, νὰ παμε νὰ τον οὐμε αὐριο καὶ θα τοῦ ἐκθέσουμε το προγραμμα μας...

***

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ βουλευτὴς δεχτηκε μὲ μεγάλη εὐγενεια τους ἐπισκεπτας του. Ἤξερε οτι ὁ Ταρταμους ἦταν ἰσχυρος ἐκλογικὸς παραγων, αφοῦ εἶχε στὴ διάθεσί του ὅλους τους ἀλήτας, τους ζητιάνους καὶ τους γυρολόγους τῶν πεζοδρομίων. Ὅταν ἄκουσε τὸ σχέδιό τους, τοὺς εἶπε:

— Ἡ ἰδέα σας πρέπει νὰ ἐξετασθῆ σοβαρά. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως τὰ μέλη δὲν θελήσουν νὰ πληρώσουν τὴν συνδρομὴ που σκέπτεστε νὰ ὁρίσετε.

— Ὅσο γι' αὐτό, εἶπε ὁ Ταρταμούς, θὰ σᾶς δώσῃ ἐξηγήσεις ὁ Καζιμίρ, ὁ τεχνικός μου σύμβουλος...

Τότε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ κομμένα πόδια ἔλαβε τὸν λόγο:

— Νομίζετε, κύριε βουλευτά, εἶπε ὅτι οἱ δυστυχεῖς συνάδελφοί μου, οἱ τυφλοί, οἱ κουφοί, οἱ παράλυτοι, οἱ μουλοί, οἱ κουτσοί, ὅσοι τέλος πάντων ἀπὸ γοῦστο ἢ ἀπὸ ἀνάγκη κάνουν τὸ ζητιάνο, δὲν θὰ θελήσουν νὰ πληρώσουν τὴ συνδρομή τους;... Δὲν ἐχετε δίκηο, γιατὶ στὸ ἐπάγγελμά μας ἐπικρατεῖ μεγάλη πειθαρχία. Ὅπως μοῦ ἔγραφε ἕνας δυστυχισμένος συνάδελφός μου, ποὺ ἔχασε τὰ δυό του χέρια, μόνον ὅταν ἑνωθοῦμε θὰ... ἀποκτήσουμε δύναμ. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν ἦσαν παρόντες ὅλοι οἱ κωφάλαλοι ζητιάνοι, θὰ σᾶς... ἔλεγαν ὅτι εἶνε πρόθυμοι νὰ ὑπακούσουν στὶς συμβουλές μας...

Ἔτσι, μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ Καζιμὶρ εἶχε πείσει τὸν βουλευτή, ὁ ὁποῖος ὑποσχέθηκε νὰ ἐνεργήσῃ γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ Συνδικάτου.

Μόλις βγῆκαν ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ βουλευτοῦ, ἄρχισαν νὰ τρίβουν τὰ χέρια ἀπ' τὴ χαρά τους.

— Σωθήκαμε, ἔλεγε ὁ Ταρταμούς... Θὰ γίνω Γενικὸς Γραμματεύς!....Θὰ παίρνω διακόσια φράγκα τὸ μῆνα μισθὸ καὶ δὲν θὰ κάμνω τίποτα.

Ὁ Καζιμὶρ ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησ. του ἄρχισε νὰ λύνῃ τὰ πόδια του μέσ' ἀπ' τὸ σακκὶ ποὺ τὰ εἶχε κρυμμένα. Σὲ λίγο περπατοῦσε ἐλεύθερα σέρνοντας ἀπὸ πίσω τὸ καρροτσάκι του.

— Τί κάμνεις; τραλλάθηκες; του εἶπε τρομαγμένος ὁ Ταρταμούς.

— Βαρέθηκα νὰ περπατῶ μὲ τὰ χέρια μου... Ἔβγαλα λίγο τὰ πόδια μου γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν...

Ἀλλοίμονο ὅμως... Μόλις ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὶς σκάλες, ὁ βουλευτής, τὸν ὁποῖον ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν καλέσει τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Δημοσίων Ἔργων, βγῆκε κι' αὐτὸς βιαστικὸς ἀπ' το γραφεῖο του, κατεβαίνοντας τρεχάτος τὶς σκάλες.

— Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ κωμωδία; εἶπε θυμωμένος μόλις εἶδε τὸν «ἄνθρωπο μὲ τὰ κομμένα πόδια» νὰ περπατάῃ καλύτερα ἀπ' αὐτόν.

— Αὐτὸ σημαίνει, κύριε βουλευτά, ὅτι ἔχουμε κ' ἐμεῖς τὸ ὀκτάωρό μας! τοῦ ἀπάντησε ὁ Καζιμίρ. Δουλεύω ἀπὸ τὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ... Ἄρα το ὀκτάωρό μου συμπληρώθηκε μὲ τὸ παραπάνω. Δὲν θὰ ζημιωθῆ λοιπὸν καθόλου ὁ κόσμος ἂν ἐλευθερώσω κ' ἐγὼ τὰ πόδια μου καὶ τ' ἀφίσω νὰ πάρουν λίγο ἀέρα...

Εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ προσθέσουμε τώρα ὅτι τὸ «Συνδικάτον τῶν Ἐπαιτῶν Παρισίων καὶ περιχώρων» δὲν εἶδε ποτὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ὅτι ὁ Ταρταμούς ἐμεινε μόνο μὲ τα ὀνειρά του;

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἁλιευομένων ψαριῶν σ' ὅλη τὴ γῆ ὑπολογίζεται σὲ δυὸ δισεκατομμύρια. Ἀπὸ αὐτὰ 500 ἑκατομμύρια ψαρεύονται στὴν Ἀμερική, 400 στὶς Σκανδιναβικὲς χῶρες, 300 στὴ Μεγάλη Βρεττανία, 110 στὴ Γαλλία, 100 στὶς χῶρες ποὺ βρέχονται ἀπὸ τὴ Μεσόγειο θάλασσα, 100 στὴ Ρωσσία καὶ τὰ ὑπόλοιπα στὶς ἄλλες χῶρες. Ἡ ἀγορὰ τῶν Παρισίων μονάχα ξοδεύει 30 ἑκατομμύρια χιλιογράμμων ψάρια κάθε χρόνο.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Ἐσλιμώων

Οἱ Ἐσκιμῶοι, ὅπως ἀφηγοῦνται διάφοροι περιηγηταί, ὅταν ἀρρωστήσουν τὰ παιδιά τους καὶ δὲν μποροῦν πειὰ νὰ ἐργασθοῦν, τὰ ἀφίνουν ἀπάνω στοὺς πάγους, ἀδιαφορῶντας ἂν θὰ καταφαγωθοῦν ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία τῶν πολικῶν ἐκτάσεων, ὅπως καὶ πράγματι συμβαίνει τὶς περισσότερες φορές. Ἐπίσης καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς των δὲν αἰσθάνονται καμμιὰ στοργή. Ἐγκαταλείπονται κι' αὐτοὶ στοὺς πάγους, μόλις γεράσουν καὶ γίνουν ἀνίκανοι γιὰ δουλειά. Ἡ χειρότερη τύχη ὅμως περιμένει τὶς γυναῖκες ὅταν ἀρρωστήσουν καὶ δὲν μποροῦν νὰ βοηθήσουν τοὺς ἄντρες στὶς ἐργασίες τους. Τὶς ὑάδουν ζωντανὲς μέσα σὲ τάφους ἀπὸ πάγο, ὀνομαζομένους ἰγλοῦ! Νὰ τί διηγεῖται σχετικῶς κάποιος ξένος περιηγητὴς ποὺ ἐπεσκέφθη πρὸ καιροῦ τοὺς Ἐσκιμῶους τῆς Γροιλανδίας:

«Μιὰ μέρα, λέγει, εἶδα μερικοὺς Ἐσκιμῶους νὰ κατασκευάζουν ἕνα εἶδος καλύβας μὲ μεγάλα κομμάτια ἀπὸ πάγο. Τοὺς ἐρώτησα γιατὶ τὸ φτειάνουν καὶ μοῦ ἀπάντησαν ὅτι ἡ καλύβα αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τάφος μιᾶς ἀρρωστης γυναίκας. Συμπληρωματικῶς μοῦ ἐξηγησαν ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε καταντήσει ἀνίκανη γιὰ κάνε ἐργασία καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιβαρύνῃ πειὰ τὴν οἰκογένεια της. Γι' αὐτό, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμό τους, ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Σὲ λίγο πραγματικὰ εἶδα τὴ δυστυχισμένη νὰ τὴ φέρνουν μὲ μεγάλη συνοδεία στὸ μέρος τῆς ταφῆς, ὅπου καὶ τὴν ἔθαψαν ἀμέσως. Ἐκείνη ἐκύτταζε μὲ ἀταραξία γύρω της. Καμαγελοῦσε μαλιστα κάθε τόσο καὶ φαινόταν εὐχαριστημένη ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ἀφήσει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ κρύο ἢ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ τὰ θηρία. Ἀφοῦ τὴν ἐτοποθέτησαν μέσα στὸν τάφο ποὺ τῆς εἶχαν ἀνοίξει, τὴν ἐσκέπασαν μὲ μεγάλα κομμάτια πάγου καὶ γύρισαν στὶς καλύβες των ἱκανοποιημένοι, σὰν νἄχαν κάμει μιὰ θεάρεστη πρᾶξι».

— Τὰ κόκκαλα τῶν πεθαμένων Χαγγού.

Στὴ Βόρνεο, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες νήσους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, κατοικοῦν οἱ Χαγγοῦ, λαὸς ἄγριος μὲ πολὺ περίεργα ἔθιμα. Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ τρέφουν μεγάλο σεβασμὸ γιὰ τοὺς νεκροὺς των. Ἅμα πεθάνῃ κανένας τὸν κλαίν ἐπὶ τρία μερόνυχτα συνεχῶς. Ἔπειτα σκάβουν τὴ γῆ καὶ τὸν θάβουν. Μόλις ὅμως ἀποσυντεθοῦν ἡ σάρκες, καὶ τὰ κόκκαλα μείνουν γυμνά, ἀνοίγουν τὸν τάφο, βγάζουν τὸ σκελετὸ καὶ τὸν πηγαίνουν μὲ πομπὴ στὸ σπίτι του.

Τότε ἀρχίζουν νὰ καθαρίζουν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ κόκκαλα κι' ἀφοῦ τὰ ἀπαλλάξουν ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσία, τὰ ὑποβάλλουν σὲ κατάλληλη κατεργασία. Κ' ἔτσι τὸ κρανίο τοῦ νεκροῦ μεταβάλλεται σὲ ποτῆρι, ἀπ' τὸ ὁποῖο δικαιοῦνται νὰ πίνουν οἱ οἰκεῖοί του, ἤτοι ὁ πατέρας, ὁ ἀδελφός, ὁ γυιὸς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ μακαρίτη, τὰ ὀστὰ τῶν μηρῶν γίνονται γουδοχέρια, τὰ ὁστὰ τοῦ θώρακος καλάθια καὶ οὕτω καθεξῆς χρησιμοποιοῦνται ὅλα. Ὅποιος δὲν θελήσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἱερὴ αὐτὴ ὑποχρέωσι ὑπὲρ τῶν πεθαμένων συγγενῶν του, θεωρεῖται βέβηλος καὶ περιφρονεῖται ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ Χαγγοῦ, παρ' ὅλ' αὐτά, εἶνε λαὸς ἠμερώτατος. Ζοῦν ἥσυχα μέσα στὰ δάση τους καὶ ποτὲ δὲν ἔρχονται σὲ προστριβὲς μὲ τοὺς γείτονάς των.

Σπανίως συμβαίνει φόνος μεταξὺ αὐτῶν, καὶ ἂν ὅμως συμβῇ κανμιὰ φορά, ὁ φονεὺς μὲ ὅλους τοὺς... τοὺς τοχον συνενόχους του, τιμωρεῖται τὴν ἴδια στιγμὴ διὰ θανάτου καὶ τὰ ὀστὰ του ἀποκλείονται τῆς μεγάλης τιμῆς νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς οὐσιακὰ σκεύη, ὅπως τῶν ἄλλων.

— Ἱστορικοὶ ἀόμαντες;

Ὁ ἀόμας ἦταν γνωστὸς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Οἱ πρῶτοι ἀόμαντες βγῆκαν ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ τὰς Ἰνσικὰς Νήσους, ἡ ὁποίες ὅμως σήμερον δὲν βγάζουν σχεδὸν καθόλου ἀόμαντας. Σήμερα τὰ μεγαλείτερα ἀόμαντορυχεια εἶνε τῆς Βραζιλίας καὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου, τῶν ὁποίων ἡ ἐτησία παραγωγὴ ἀνέρχεται σὲ ἀρκετὲς χιλιάδες ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ καλούμενοι ἱστορικοὶ ἀόμαντες προέρχονται ἀπὸ τ' Βραζιλία. Μεταξὺ αὐτῶν περιλαμβάνονται οἱ ἀόμαντες τοῦ Γαλλικοῦ Στέμματος, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸ 1791 εἶχαν ἐκτιμηθῆ ἀντὶ 20 ἑκατομμυρίων φράγκων. Οἱ σπουδαιότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνα ὁ λεγόμενος «ἀντιβασιλεύς», βάρους 136 καρατίων, καὶ ὁ «κυανοῦς ἀόμας», ὁ ὁποῖος ζυγίζει 67 καράτια. Ὅλοι οἱ ἀόμαντες τοῦ Γαλλικοῦ Στέμματος εἶχαν κλαπῆ στὰ 1791 ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας. Ἔπειτα ὅμως ἀνευρέθησαν, ἐκτὸς τοῦ κυανοῦ ἀόμαντος, μέσα σὲ μιὰ κρύπτη τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, τὴν ὁποίαν ὑπέδειξε κάποιος ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος. Ἐπίσης λείπει καὶ ὁ ἀόμας Σανσῆ, τὸν ὁποῖον ἔφερε στὴν περικεφαλαία του ὁ Κάρολος ὁ Τρομερὸς κατὰ τὴν μάχην τοῦ Γκράνσον, ὅπου καὶ ἐφονεύθη. Ἄλλοι σπουδαῖοι ἱστορικοὶ ἀόμαντες εἶνε τὸ «Μεσημβρινὸν ἄστρον», ὁ ὁποῖος βρέθηκε στὴ Βραζιλία ἀπὸ μιὰ μαύρη στὰ 1753, ὁ Κόχλιουρ, ὁ ὁποῖος κοσμεῖ τὸ στέμμα τῆς βασιλισσης τῆς Ἀγγλίας, ὁ Ὀρλώφ, ὁ ὁποῖος ἐκλάπη ἀπὸ ἕνα Γάλλον στρατιώτην στὰς Ἰνδίας ἀπὸ τὰ μάτια ἑνὸς εἰδωλου τοῦ Βράχμα καὶ ἀγοράσθηκε ἀργότερα ἀπὸ τὸν κόμητα Ὀρλώφ γιὰ λογαριασμὸ τῆς Αἰκατερίνης Β' τῆς Ρωσσίας.

— Τὰ πουλιὰ ὡς προγνωστικὰ του καιρου.

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ὅταν τὰ θαλασσοπούλια μαζεύονται τὸ πρωΐ στ' ἀκρογιάλι καὶ παίζουν, ὅταν οἱ γλάροι φωνάζουν ἀνήσυχα καὶ τὰ κοράκια σχίζουν μ' ὁρμὴ τὸν ἀέρα, προμηνύουν ἀνεμους. Ὅταν τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης καὶ ἐν γένει τοῦ νεροῦ βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια, αὐτὸ εἶνε σημεῖο τρικυμίας.

Ὅταν ἡ ἀλκυὼν βρίσκεται στὴ θαλασσα μὲ ἀγέρα, τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦν καὶ τα δελφίνια παίζουν στο νερο ἐν ὥρᾳ τρικυμίας, αὐτὸ εἶνε σημεῖο γαλήνης.

Ὅταν ἡ χῆνες κ' ἡ πάπιες μπαίνουν στὸ νερο καὶ κάνουν μεγαλο θόρυβο μὲ τὶς φωνές τους, ὅταν τὰ θαλασσοπούλια βγαίνουν στὴν ξηρα, ὅταν τὰ κοράκια κ' ἡ κουρούνες μαζεύωνται καὶ σκορπίζουν ἀμέσως, ὅταν τὰ χελιδόνια πετῶντας ἀγγίζουν τὴν ἐπιφανεια τῶν νερῶν, ὅταν ἡ κόττες κυλιοῦνται στὸ χῶμα καὶ τιναζουν τα φτερα τους, ὅταν ὁ κορυδαλλὸς κι' ὁ σπουργίτης ἀρχίζουν ἀπ' τὸ πρωΐ τὸ κελαϊδημα, ὅταν τὰ βώδια ἀνοίγουν τὰ ρουθούνια τους καὶ κυτταν κατὰ τὸ νότο ἡ πλαγιαοῦν καὶ γλύφωνται, ὅταν τα πρόβατα πηδοῦν καὶ χτυπιοῦνται τονα μὲ τ' ἄλλο, ὅταν ἡ γατες κατιαρίζουν το προσωπο καὶ τ' αυτια τους, ὅταν τὰ σκυλια εὐγουν το χῶμα, ὅταν οἱ ποντικοι κανουν ὑπερβολικὸ θόρυβο, ὅταν οἱ βάτραχοι κοάζουν μεσα στους λάκκους, ὅταν ἡ μυῖγες λιγοστεύουν καὶ τὰ μυρμήγκια γυρίζουν βιαστικα στὶς φωλιὲς τους, τοτε προμηνύεται πάντοτε βροχή.

Ὅταν οἱ γάτοι γυρίζουν τὴ ράχι τους κατα τὴ φωτια καὶ τρίβουν το κεφαλι τους μὲ τὰ πόδια, ὅταν οἱ πετεινοὶ δὲν παύουν το λάλημά τους καὶ χτυποῦν τὰ φτερούγια τους, ὅταν οἱ γάϊδαροι κουνοῦνε τ' αὐτιά τους, ὅταν τα πουλιὰ ζητοῦν καταφύγιο, ὅταν οἱ χοῖροι κυλιοῦνται στὶς λάσπες περισσότερο ἀπ' ὅτι συνηθίζουν, ὅταν οἱ κύκνοι πετοῦν πρὸς τὸ μέρος ὅπου φυσᾶ καὶ τὰ μαλίσσια δὲν ἀπομακρύνωνται ἀπ' τὴν κυψέλη τους, αὐτὸ ἐπίσης φανερώνει ὅτι πλησιάζει βροχὴ καὶ κρύο!

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ὀνειρεύονται καὶ τὰ ζῶα ; Τί λένε σχετικῶς οἱ διάφοροι σοφοί. Τὰ ὄνειρα τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἡ γυναῖκες ἔχουν τὸ ρεκὸρ στὰ ὄνειρα. Τὰ γηρατειὰ καὶ τὰ ὄνειρα. Τὰ ὄνειρα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Μία διαβολικὴ μουσικὴ σύνθεσις.. Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ξέρξου. — «Σκότωσε τὸν ἀδελφό σου !...» Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξίφος. Ἡ ἐφεύρεσις τῶν στρογγυλῶν σφαιρῶν. Ὄνειρα ποὺ προδίδουν τὶς συζυγικὲς ἀπιστίες. Πῶς πῆρε διαζύγιο ἡ κ. Χούτκινσον κλπ. κτλ.

Τί πρᾶγμα εἶνε τὰ ὄνειρα καὶ τί σημαίνουν; Γιατὶ βλέπουμε ὄνειρα; Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει ἀπαντήσει ἀκόμη τελικὰ καὶ κατηγορηματικὰ στὰ ἐρωτήματα αὐτά. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βλέπουν ὄνειρα, νέοι καὶ γέροι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔξυπνοι καὶ κουτοί.

Ὁ Ἀριστοτέλης βεβαιώνει ὅτι καὶ τὰ ζῶα ἐπίσης βλέπουν ὄνειρα. Καὶ τὴν ἰδία γνώμη εἶχε καὶ ὁ διάσημος Ἄγγλος φιλόσοφος τῶν νεωτέρων χρόνων, ὁ Δαρβῖνος. Ἀλλωστε κάθε ἄνθρωπος ἠμπορεῖ νὰ βεβαιωθῆ γι' αὐτό, ὅταν προσέξη ἕναν σκύλο τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται, ἢ καὶ μιὰ γάτα. Θὰ δῆ τὰ ζῶα αὐτὰ νὰ κάνουν στὸν ὕπνο τους κινήσεις καὶ μορφασμοὺς καὶ νὰ γρυλίζουν παράξενα, σὰν νὰ βλέπουν κάτι, μέσα στὸν ὕπνο τους.

Τὰ παιδιὰ ἀπὸ ἡλικίας 6 μέχρι 13 ἐτῶν βλέπουν ὄνειρα σχετικὰ μὲ τὴ ζωή τους καὶ τὰ παιχνίδια τους, ἢ ἄγρια θηρία, κινδύνους τρομερούς, φαντάσματα, πᾶν ὅ,τι δηλαδὴ τοὺς διηγοῦνται ὅταν τοὺς λένε παραμύθια ἡ γιαγιά τους ἢ ἡ τροφός τους. Ἡ γυναῖκες βλέπουν περισσότερα ὄνειρα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Καθετὶ δὲ ποὺ θὰ ὀνειρευθοῦν τὸ βλέπουν καθαρώτερα καὶ μὲ περισσότερη διαύγεια ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

Ὅσο περισσότερο γερνάει κανεὶς, τόσο τὰ ὄνειρά του γίνονται ἀραιότερα καὶ ἀσθενέστερα.

Τὰ ὄνειρα ἔχουν ἄμεσο σχέσι μὲ τὰ γεγονότα ποὺ συμβαίνουν στὴ ζωή μας. Μιὰ λύπη ἢ ἕνας τρόμος ποὺ δοκιμάζουμε ἐπαναλαμβάνονται καὶ στὰ ὄνειρά μας. Τὸ ἴδιο ὅμως συμβαίνει καὶ ἀντιστρόφως. Τὸν τρόμο ἑνὸς ὀνείρου τὸν ἔχουμε καὶ ὅταν ξυπνήσουμε.

Εἶνε γνωστὸ ἄλλωστε ὅτι πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες ἐπηρεάσθηκαν ἀπὸ ὀνειρά των. Ἄλλοι πάλι ἐτελείωσαν, ἐνῶ κοιμόντουσαν ἢ διατελοῦσαν ἐν ὀνείρῳ, διάφορα ἔργα τους.

Ὁ διάσημος Ἰταλὸς βιολονίστας Ταρτίνι, τὸ περίφημο μουσικὸ κομμάτι του «Τρίλλο ντὲλ Ντιάβολο» (Τερέτισμα τοῦ Διαβόλου), τὸ συνέθεσε, ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμε, διατελῶν εἰς κατάστασιν ὑπνοβασίας. Ἐδὲ δηλαδὴ στὸ ὄνειρό του ὅτι τοῦ παρουσιάσθηκε ἕνας διάβολος καὶ τοῦ ὑπέβαλε τὴ σύνθεσι αὐτή, σύνθεσι ἀριστουργηματικὴ πράγματι, σύνθεσι ποὺ ἔχει κάτι τὸ σατανικό, τὸ ὑπερκόσμιον.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὁ Ξέρξης ἐξεστράτευσε, ὡς γνωστόν, ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος κατόπιν ἑνὸς ὀνείρου ποὺ εἶδε. Ὁ δὲ Καμβύσης ἐσκότωσε τὸν ἀδελφό του, γιατὶ ἔτσι τὸν συμβούλεψε στὸν ὕπνο του ἕνα φάντασμα!...

**

Ὁ διάσημος φιλόσοφος Σπινόζα διηγεῖται σὲ μιὰ ἐπιστολή του, ὅτι μιὰ νύχτα εἶδε στὸ ὄνειρό του ἕναν κατάμαυρον Βραζιλιανό, τρομερὸν στὴν ὄψι ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ τὸν κατασπαράξη. «Καὶ ὅταν ἀκόμη ἐξύπνησα — διηγεῖται ὁ Σπινόζα — ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐξακολουθοῦσα νὰ βλέπω ὁλοζώντανον μπροστά μου τὸν κατάμαυρο Βραζιλιανό, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους ἔγινε ἀφαντος ξαφνικὰ καὶ μὲ τρόπον μυστηριῶδη».

Ἕνας ἄλλος Γάλλος, διάσημος φιλόσοφος, ὁ Παῦλο Ντυπουΐ, σὲ μιὰ ψυχοφυσιολογικὴ μελέτη του διηγεῖται τὰ ἑξῆς:

«Σήμερα τὸ πρωΐ, ἐνῶ ἤμουν ἀκόμα μισοκοιμισμένος, εἶδα ξαφνικὰ ἀπέναντί μου ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα ξίφος γυμνὸ καὶ τὸ δηὐθυνε κατεπάνω μου. Ἐγὼ ὑπεχώρησα, ἀλλὰ ἔννοιωσα πὼς ὁ ἀντίπαλός μου μὲ ἐτρύπησε μὲ τὸ ξίφος του στὴ μέση τῆς κοιλιᾶς μου. Ξύπνησα ἀμέσως, μὰ αἰσθανόμουν ἐπὶ ὧρες ἕναν τρομερὸ πόνο στὸ μέρος ποὺ μ' ἄγγιξε τὸ ξίφος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ»!...

Ὁ μέγας στρατηγὸς καὶ ἀπελευθερωτὴς τῆς Ἰταλίας Γκιουζέππε Γαριβάλδη, ἕνα βράδυ τοῦ 1852, ἐνῶ βρισκόταν ἐπάνω στὸ πολεμικὸ πλοῖο «Κάρμεν», εἶδε στὸ ὄνειρό του πὼς ἦταν στὴ Νίκαια καὶ ἔβλεπε μιὰ κηδεία. Ἐξαφνα πλησίασε ἀπὸ περιέργεια—πάντοτε στὸ ὄνειρό του—τὸ φέρετρο, ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμα καὶ εἶδε μὲ φρίκη πὼς μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ἡ μητέρα του!...

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἔφασε στὴ Νίκαια, ἔμαθε ὅτι ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει τὴν ἴδια νύχτα καὶ τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ἔβλεπε τὸ παράξενο αὐτὸ ὄνειρο!...

**

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν ἰδῆ στὸν ὕπνο τους ὄνειρα ποὺ τοὺς ὡδήγησαν ν' ἀνακαλύψουν διαφόρους κρυμμένους θησαυρούς, ἢ διάφορα μυστηριώδη ἐγκλήματα.

Εἶνε γνωστὸ ὅτι πρὸ ὀλίγων δεκαετηρίδων ἡ μολύβδινες σφαῖρες, μὲ τὶς ὁποῖες ἐγέμιζαν τὰ ὅπλα, εἶχαν σχῆμα ἀκανόνιστο, πρᾶγμα ποὺ ἐμπόδιζε πολὺ τὴν εὐθυβολία τους.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπασχολοῦσε τρομερὰ τὸν Ἄγγλο πολυεκατομμυριοῦχο Γουάτς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐργοστάσια κατασκευῆς ὅπλων καὶ πολεμοφοδίων. Ὁ Γουάτς παιδευόταν χρόνια ὁλόκληρα γιὰ νὰ βρῆ ἕναν τρόπο νὰ φτειάνη τὰ μολύβια τῶν σφαιρῶν του ἐντελῶς στρογγυλά, χωρὶς τὴν παραμικρὴ γωνία, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε.

Ἕνα βράδυ γύρισε στὸ σπίτι του ἀπὸ ἕνα γλέντι ποὺ εἶχε κάνει μὲ μερικοὺς φίλους του, λίγο ζαλισμένος ἀπ' τὸ πιοτό. Ἔπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως. Σὲ λίγο εἶδε στὸ ὄνειρό του ὅτι μέσα ἀπὸ ἕνα ντεπόζιτο νεροῦ ἔβγαιναν μολύβια σφαιρῶν κ' ἔπεσταν ἐπάνω του, τόσα πολλὰ μαζὶ καὶ μὲ τόση δύναμι, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ πονῆ, καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ζητήση καταφύγιο κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι του γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' τὰ χτυπήματά τους. Ὡστόσο εἶχε προσέξει ὅτι ὅλα τὰ μολύβια ἐκεῖνα ἦσαν ὁλοστρόγγυλα.

"Οταν ξύπνησε ὁ Γουάτς, γιὰ πολλὴν ὥρα ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ ζωρὴ τὴν ἐντύπωσι τοῦ ὀνείρου του. Τέλος σηκώθηκε, πῆρε ἕνα ἀπ' τὰ μηχανήματα κατασκευῆς μολυβιῶν, τὸ ἀνέβασε στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου τῆς Παναγίας τοῦ Ρεντελίφα κι' ἄρχισε νὰ βγάζη μολύβδινες σφαῖρες καὶ νὰ τὶς πετάη στὴ γεμάτη ἀπὸ νερὸ τάφρο, ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν πύργο. Ὅταν κατέβηκε κάτω καὶ ἔψαξε στὸν πυθμένα τῆς τάφρου, ἀνεκάλυψε ὅτι τὰ μολύβια ἦσαν ὁλοστρόγγυλα. Ἔτσι, χάρις στὸ ὄνειρό του, εἶχε κάνει μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψι.

**

Πολλὲς φορὲς ὅμως τὰ ὄνειρα ἔχουν πολὺ δυσάρεστες συνέπειες.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μία Ἀμερικανίς, ἡ κυρία Τζέννη Χούτκινσον, σύζυγος τοῦ μεγαλεμπόρου Τζὼν Χούτκινσον, ὑπέβαλε ξαφνικὰ αἴτησι διαζυγίου ἐναντίον τοῦ συζύγου της, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι τῆς εἶχε κάνει ἀπιστίες. Τὸν τρόπο ὅμως μὲ τὸν ὁποῖο ἀνεκάλυψε τὴν ἀπιστία τοῦ συζύγου της δὲν τὸν ἀνέφερε, παρὰ μόνον τὴν ἡμέρα τῆς δίκης.

— Ποῦ στηρίζετε τὴν ἀγωγή σας; ρώτησε ὁ δικαστής, καὶ τί ἀποδείξεις ἔχετε;

— Τὴν στηρίζω εἰς τὸ ὅτι μιὰ νύχτα ὁ σύζυγός μου, ἐνῶ κοιμόταν κ' ἔβλεπε κάποιο ὄνειρο, ἐπρόφερε ἕνα γυναικεῖο ὄνομα, ποὺ δὲν ἦταν οὔτε τὸ δικό μου οὔτε καὶ καμμιᾶς συγγενοῦς μας.

— Τί ὄνομα;

— Ἐφώναζε «Ἔλα, Μίννια, Μίννια!». Ἐννοεῖται ὅτι ἔγινα ἔξω φρενῶν καὶ τὸν ξύπνησα ἀμέσως. Ὅταν ὅμως τὸν ρώτησα ποιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ φώναζε στ' ὄνειρό του, τάχασε στὴν ἀρχή, ἔπειτα ὅμως μοῦ εἶπε ἀναιδέστατα ὅτι πρόκειται ν' ἀνακατευθῆ σὲ μιὰ ἐπιχείρησι μεταλλείων καὶ ὅτι εἶχε ἰδῆ ἕνα ὄνειρο σχετικὸ μ' αὐτά.

Τὸ «μίννια» εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ ρίζα τῆς Ἀγγλικῆς λέξεως μεταλλεῖον.

Τὸ δικαστήριο δὲν βρῆκε ἀρκετὴ τὴ δικαιολογία τοῦ συζύγου τῆς Χούτκινσον καὶ ἔδωσε τὸ διαζύγιο.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων Ἐμπορορράπτης ἑτοίμων ἐνδυμάτων κ. Ἡρακλῆς Ζελιώτης ὅπως διέλθη ἐκ τοῦ Λογιστηρίου μας πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ του.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LEON FRAPIÉ

Η ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

Ἡ Τερέζα Λαγκωσαὶ ἦταν τριανταδυὸ ἐτῶν, ὅταν τὴν ἐγκατέλειψε ὁ σύζυγός της μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Ἔτσ. ἡ φτωχὴ βρέθηκε ξαφνικά, ἕνα πρωΐ, ὄχι μόνο ἐγκαταλελειμμένη ἀπ' τὸν σύζυγό της, ἀλλὰ καὶ χωρὶς χρήματα, χωρὶς κανένα πόρο ὠῆς καί, τὸ χειρότερο, χωρὶς στέγη.

Ὁ Λαγκωσαί, ἕνας μηχανικὸς ἀπ' τοὺς καλύτερους τοῦ Παρισιοῦ κα' μ' ἐξαιρετικὰ προσόντα, ἀπ' τὰ ὁποῖα νὰ κυριώτερα ἦσαν ἡ μεγάλη ἐξυπνάδα του καὶ ἡ ἀξιοζήλευτη δραστηριότ ης του, ἐκέρδιζε πολλά, πάρα πολλὰ χρήματα ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά του.

Ἀλλὰ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν εἶχε χαλάσει καὶ ἔγινε αἰτία τῆς δυστυχίας τῆς καϋμένης Τερέζας.

"Οσο μεγάλωναν τὰ ἔσοδά του κ' ἡ περιουσία του, τόσο μεγάλωναν ἡ φιλοδοξίες του καὶ τὰ ἐλαττώματά του. Ἔτσι ἤρθε καὶ μιὰ στιγμὴ ποὺ τοῦ κόλλησε ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Τερέζα δὲν ἦταν ἡ σύζυγος ποὺ ταίριαζε σ' αὐτόν. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τὴν ὑποφέρη. Ἦταν βέβαια νόστιμη καὶ καλοκαμωμένη, ἀλλὰ δὲν ντυνόταν μὲ τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν κοκκεταρία ποὺ ταίριαζε σὲ μιὰ γυναίκα ἑκατομμυριούχου, οὔτε ἐπρόβαλλε τὶς ἀξιώσεις ποὺ θὰ εἶχε κάθε ἄλλη στὴ θέσ. της. Ἡ ἁπλότης, ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ τρυφερότης της, ἡ ὁποῖες στὶς ἀρχὲς τοῦ γάμου των τὸν ἔθελγαν καὶ τὸν ἔκαναν νὰ τὴν ἐκτιμᾶη περισσότερο, τώρα τὸν πείραζαν στὰ νεῦρα. Καὶ ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ ἓξ ἐτῶν ἁρμονικὴ συζυγικὴ συμβίωσι, ἄρχισε νὰ σᾶς κάνη σκηνές, ἀλλεπάλληλες καὶ ἄγριες, γιὰ τὸ παραμικρό, σκηνὲς τὶς ὁποῖες ἐκείνη ὑπέμενε καρτερικά, χωρὶς παράπονο, χωρὶς μνησικακία. Καὶ αὐτὸ ἴσως ἦταν ποὺ τὸν πείραζε ἀκόμη περισσότερο.

Τέλος μιὰ μέρα ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐγκαταλείψη μὲ τὸν σκληρότερο, τὸν ἐγκαταλείψη μὲ τὸν σκληρότερο, τὸν πιὸ ἄπλαχνο καὶ τὸν πιὸ πρόστυχο τρόπο.

Τὴν ἐπῆρε νὰ κάνουν ἕνα ὁλιγοήμερο ταξειδάκι, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἀνέθεσε στὸ συμβολαιογράφο του νὰ πουλήση τὸ σπίτι τους μὲ ὅλα τὰ ἔπιπλα. "Οταν γύρισαν ἀπ' τὸ ταξειδι, πῆγαν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὴν ἄφησε γιὰ πάντα, φεύγοντας μὲ μιὰ γοητευτικὴ ζανθοῦλα εἴκοσι πέντε ἐτῶν

Μόνη πειὰ καὶ ἔρημη στὸν κόσμο — γιατὶ δὲν εἶχε συγγενεῖς — μὲ μόνη περιουσία τὰ κοσμήματα καὶ τὶς ἀποσκευές της, ἡ Τερέζα θυμήθηκε ὅτι στὶς καλές της μέρες ἔκανε ἐρασιτεχνικῶς τὴ νοσοκόμο σὲ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Χωρὶς νὰ καθήση μοιρολατρικῶς νὰ περιμένη τὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία, ἄρχισε νὰ πουλάη ἕνα-ἕνα τὰ κοσμήματά της κ' ἐπῆγε νὰ φοιτήση σὲ μιὰ σχολὴ νοσοκόμων.

Ἔτσι, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες πῆρε τὸ δίπλωμά της καὶ προτοῦ ἐξαντλήση καὶ τὴν τελευταία της πεντάρα, μπῆκε ὡς νοσοκόμος σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐξοχικὲς κλινικὲς τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς δόκτωρ Μπλεντιέρ, ἕνας σαραντάρης ποὺ φαινόταν πολὺ νεώτερος, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σοφός, ἀλλὰ συγχρόνως πρακτικὸς καὶ μεθοδικός. Ὅταν ἡ Τερέζα Λαγκωσαὶ προσελήφθη στὴν κλινικὴ του καὶ τοῦ διηγήθη ἁπλᾶ καὶ σύντομα τὴν ἱστορία της, τῆς εἶπε χωρὶς πολυλογίες:

— Ἀφοῦ πρόκειται νὰ πάρετε διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας, εἶνε περιττὸν νὰ φέρετε τὸ ὄνομά του ἐδῶ μέσα. Θὰ λέγεσθε ἁπλῶς κυρία Τερέζα.

**

Πέρασαν ἓξη μῆνες ἀπὸ τότε καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τοῦ διαζυγίου τῆς Τερέζας. Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐπέβαλε στὸ σύζυγό της νὰ τῆς καταβάλη μιὰ ἀρκετὰ στρογγυλὴ ἀποζημίωσι γιὰ τὴ διατροφή της καὶ ἀνάλογη μὲ τὴν περιουσία τοῦ συζύγου της. Ἡ Τερέζα δὲν εἶχε πειὰ ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται, ἀλλὰ εἶχε συνηθίσει στὴ ζωὴ τῆς κλινικῆς καὶ πρὸ πάντων στὴ ζωὴ τῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ δὲν τῆς ἔκανε καρδιὰ νὰ φύγη.

Ξαφνικὰ μιὰ μέρα κοντὰ στὴν κλινικὴ συνέβη ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Ἕνα αὐτοκίνητο ἀνετράπη. Οἱ δύο ἐπιβάτες του ποὺ ἐτραυματίσθηκαν μετεφέρθησαν στὴν κλινική. Ἡ Τερέζα, μόλις τοὺς εἶδε, τοὺς ἀνεγνώρισε. Ἦταν ὁ πρῶην σύζυγός της καὶ Ἐκείνη, ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποίαν τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ἀπέφυγε ὅμως νὰ παρουσιασθῆ μπροστά του. Ἄλλως τε ἡ κατάστασις του δὲν ἦταν πολὺ σοβαρὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες, μόλις καθορίσθηκαν κ' ἐδέθηκαν τὰ τραύματά του, παρεκάλεσε καὶ τὸν μετέφεραν στὸ σπίτι του. Ἡ συνοδός του ὅμως ἦταν πολὺ βαρειά, θανάσιμα τραυματισμένη, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μετακινηθῆ καθόλου.

"Οταν τελείωσε ἡ ἰατρικὴ ἐπίσκεψις, ἡ Τερέζα, ποὺ εἶχε μείνει μαχρυὰ σ' ὅλο τὸ διάστημα ἐκείνο, πλησίασε τὸν δόκτορα Μπλεντιὲρ καὶ τοῦ ζήτησε μ' ἐνδιαφέρον πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασι τῆς τραυματισμένης.

— Μὰ... ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτήν; ρώτησε ὁ διευθυντής.

— Βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ἡ Τερέζα καὶ τοῦ ἐξήγησε ποιοὶ ἦσαν οἱ δυὸ ἐκείνοι τραυματίαι.

— Φαίνεται ὅτι ἡ Θεία Δίκη ἄρχισε τὴν τιμωρία της, εἶπε ὁ γιατρός. Τουλάχιστον γιὰ τὴ γυναίκα ἡ τιμωρία θὰ εἶνε ἀμείλικτη.

— Ἄ, ὄχι, γιατρέ! Μὴν τὸ λέτε αὐτό, εἶπε παρακλητικὰ ἡ Τερέζα. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο... θὰ ἤθελα ... πρέπει...

— Τί;

Ἡ Τερέζα βρισκόταν διαρκῶς στὸ προσκέφαλό της

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα πρέπει νὰ σωθῆ μὲ κάθε τρόπο. Θὰ ἤθελα.... μάλιστα...

— Τί πρᾶγμα;

— Νὰ μοῦ ἀναθέσετε ἐμένα τὴν περιποίησί της.

— Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Μά, ναί, ναί. Σᾶς παρακαλῶ ἰδιαιτέρως, σᾶς παρακαλῶ πολὺ γι' αὐτό... Καὶ σᾶς παρακαλῶ ἀκόμη...

— Τί;

— Νὰ βάλουμε τὰ δυνατά μας γιὰ νὰ τὴ σώσουμε τὴ γυναίκα αὐτή...

— Τί περίεργο πλάσμα ποὺ εἶσθε; εἶπε μὲ θαυμασμὸ ὁ δόκτωρ Μπλεντιέρ, κυττάζοντας γιὰ πρώτη φορὰ προσεκτικώτερα τὴν Τερέζα.

Ὁπωσδήποτε ὅμως ἱκανοποίησε τὴν ἐπιθυμία της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Τερέ.. βρισκόταν σχεδὸν διαρκῶς στὸ προσκέφαλο τῆς τραυματισμένης καὶ παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ ὅλες τὶς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, παρακαλῶντας τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς νοσοκόμους νὰ καταβάλουν ὅλη τὴν προσοχή τους.

Σὰν νὰ μὴν ἔφθανε δὲ αὐτό, δυὸ φορὲς ποὺ ἡ τραυματισμένη ἔφθασε στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς ἐξοντλήσεως, ἡ Τερέζα δεχτηκε πρόθυμα νὰ γίνη μεταγγισις ἀπο το αἷμα της στο αἷμα τῆς «ἀλλης».

Ἔτσι, χάρις στὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν αὐτοθυσία τῆς Τερέζας, μονο χάρις σ' αὐτήν, ἔγινε τὸ θαῦμα. Ἡ τραυματισμενη, για τὴν ὁποία στὴν ἀρχὴ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίς, εσωθηκε. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἔγινε καλὰ σὲ διαστημα πολὺ συντομωτερο απ' τὸ κανονικό, σχεδὸν συγχρονως μὲ τὸν Λαγκωσαί, τοῦ ὁποίου τα τραύματα, μολονοτι οεν ησαν επικινουνα, τον ειχαν καταδικασει σὲ ακινησια τριων μηνῶν.

Ὁ δοκτωρ Μπλεντιερ ἦταν ἀνθρωπος τιμιος και δεν μπορεσε να κρατηνη βλεποντας τη μεγαλη αὐτη θυσία.

Ἔτσι, τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας που η «αλλη», θεραπευμενη πεια εντελῶς, επροκειτο νὰ φυγη απο την κλινικη, την εκαλεσε στο γραφειο του και τῆς εφανερωσε ὅλη την αληθεια.

— Μάλιστα, κυρία μου, τῆς εἶπε. Ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ Τερέζα, θα εἴχατε ἤδη πεθάνει. Ἡ ἐπιστήμη μάλιστα σας ειχε αποφασισει. Ἡ σωτηρία σας ἦταν ἕνα θαῦμα, ἕνα θαῦμα απίστευτο, ἀδύνατο, ἀφάνταστο. Καὶ το θαῦμα ὀφείλεται σ' ἐκείνη, στὴν κυρία Τερέζα, τὴν πρώην κυρία Τερέζα Λαγκωσαί, αὐτὴν τῆς ὁποίας τὸ αἷμα φέρετε μέσα στὶς φλέβες σας. Ἤμουν ὑποχρεωμένος καὶ ὡς γιατρὸς καὶ ὡς ἄνθρωπος νὰ σᾶς πῶ τὴν πραγματικότητα.

Δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς γυναικὸς ἐκείνης, δάκρυα ἄφθονα, ὁταν ἄκουσε μὲ ποιὸν τρόπο καὶ ἀπὸ ποιὰ ἐσώθηκε. Τὴν ἐζήτησε γιὰ νὰ τὴν ευχαριστηση, νὰ τὴν αγκαλιάση. Ἀλλὰ οεν τὴν βρῆκε. Ἡ Τερέζα εἶχε γινει ἀφαντη και δὲν ξαναεμφανισθηκε στὴν κλινικὴ, παρὰ μόνον ὅταν ἡ «ἀλλη» εἶχε φύγει.

Ἡ «ἀλλη» ὅμως, ἂν δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῆ τὴν Τερέζα καὶ νὰ τῆς μιλήση, εἶδε τὸν Λαγκωσαὶ καὶ τοῦ μίλησε. Τοῦ εἶπε τί εἶχε συμβῆ καὶ τοῦ ἐπρόσθεσε ὅτι ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ μείνουν ἡ δυό τους οὔτε στιγμὴ μαζύ.

— Καταλαβαίνεις, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε, ὅτι δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ πάρω τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς μου. Τί λέω;Κάτι παραπάνω, τοῦ ἐαυτοῦ μου.

Κ' ἔφυγε ἀνεπιστρεπτεὶ γιὰ πάντα.

Συντετριμμένος ὁ Λαγκωσαί, μόλις μπορεσε να σηκωθῆ και να βγῆ απ' το απιτι του, ἔτρεξε στὴν κλινικὴ γιὰ να παρουσιασθῆ στὴν Τερέζα, να τῆς ζητηση συγγνωμη, να την παρη, να τῆς ξαναδωση τὴ θέσι της.

Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε στὴν κλινικὴ, ἔμαθε ὅτι «κυρία Τερέζα» δὲν ὑπῆρχε πειά. Ὑπῆρχε ἡ κυρία Τερέζα Μπλεντιέρ. Εἶχε παντρευθῆ τὸ διευθυντή της.

— Τί τὰ θέλετε, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε γελῶντας ὁ δόκτωρ Μπλεντιέρ. Σεῖς εἴχατε ἕναν θησαυρὸ καὶ δὲν τὸν ἐκτιμήσατε. Βρέθηκαν ἄλλοι, τὸν ἐκτίμησαν καὶ τοῦ ἔδωσαν τὴ θέσι ποὺ τοῦ ἁρμοζε...

ΛΕΩΝ ΦΡΑΠΙΕ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ Κ^ΑΣ ΝΤΥΜΠΑΡΡΥ

Ἀπὸ τὸ γένος τῆς Σὰν Δ' Ἄρκ. Νέθος κόρη τῆς Ἄννας Βεκύ. Στὸ κατάστημα τῶν νεωτερισμῶν. Τὰ σατανικὰ σχέδια τοῦ ἱππότου Ντυμπαρρύ. Ὁ Λουδοβίκος 15ος τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη. Στὴ λαιμητόμο! Τὸ φοβερὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο. Ὁ τσαγγάρης Γκρεβ, ὁ τρομοκράτης. Ἡ φρίκη τοῦ θανάτου. «Βοήθεια !... Βοήθεια !...» Καὶ ἡ Ἰωάννα. κόμησσα Ντυμπαρρὺ δὲν ὑπάρχει πειὸ ! κλπ,

ΤΟΥΣ ἀναγνώστας τῆς «Οἰκογενείας» δὲν εἶνε ἄγνωστη ἡ κυρία Ντυμπαρρύ, ἡ περίφημη εὐνουμένη τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 15ου. Γύρω ἀπ' αὐτὴν ἐγράφησαν πάρα πολλά, γιὰ τὴν ὡμορφιὰ καὶ τὸ πνεῦμα της, γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιρροὴ ποὺ ἐξασκοῦσε ἐπάνω στὸ βασιλέα, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ἀγαπήσει τρελλά, γιὰ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε στὴν ἐποχή της. Ἐμεῖς σήμερα θ' ἀσχοληθοῦμε κυρίως μὲ τὸν τραγικὸ θάνατό της, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ ἀναφέρουμε τὰ κυριώτερα γεγονότα τῆς περιπετειώδους ζωῆς της.

Ἡ Ἰωάννα Βεκύ, ἡ κατόπιν κόμησσα Ντυμπαρρύ, κατήγετο ἀπὸ ἱστορικὴ οἰκογένεια. Ἡ μητέρα της Ἄννα Βεκὺ ἦταν ἀπόγονος τῆς περίφημης καὶ ἱστορικῆς ἡρωΐδος τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰωάννας Δ' Ἄρκ. Ἡ Ἰωάννα ὅμως δὲν ἦταν παιδὶ γεννημένο ἀπὸ νόμιμο γάμο. Ἦταν νόθος κόρη τῆς Ἄννας Βεκύ, ἡ ὁποία μεγάλωσε μέσα στὴ φτώχεια καὶ στὴ δυστυχία. Σὲ ἡλικία δεκαέξ χρονῶν μπῆκε γιὰ νὰ ἐργασθῆ σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν στὸ Παρίσι. Ἔπρεπε μὲ τὴ δουλειά της νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί της. Εἶχε ὅμως μιὰ μαγευτικὴ ὡμορφιὰ καὶ πνεῦμα σπινθηροβόλο.

Στὸ κατάστημα αὐτὸ ἄρχισαν ἡ ἐρωτικὲς περιπέτειές της, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἀνεβάσουνε τόσο ψηλὰ Ἐγνωρίσθηκε μὲ ἀνθρώπους κάθε τάξεως, ἀπὸ τοὺς πιὸ φτωχοὺς δισβόλους ὡς τοὺς πιὸ εὐγενεῖς καὶ τοὺς πλούσιους ἀριστοκράτας. Δυὸ χρόνια ἀργότερα ἔγινε φίλη τοῦ ἱππότου Ἰωάννου Ντυμπαρρύ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ διεφθαρμένοι ἀριστοκράται τῆς Γαλλίας εἶχαν ἀλλόκοτες ἀντιλήψεις γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ τὴν ἠθική. Ὁ Ἰωάννης Ντυμπαρρὺ ἀγαποῦσε τὴν Ἰωάννα. Ἀλλὰ σκέφθηκε ὅτι ἡ ὡμορφιά της τὴν πρωϊζε γιὰ πολὺ μεγαλειτερα πράγματα, ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ ἕνα ἀστέρι πρώτου μεγέθους, ποὺ νὰ λάμψῃ στὸν Παρισινὸν ὁρίζοντα. Καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ αἰσθανόταν γι' αὐτὴν δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ συλλάβῃ ἕνα σατανικὸ σχέδιο: νὰ τὴν κάνῃ φίλη καὶ εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 15ου!

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν βέβαια εὔκολο, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωάννης Ντυμπαρρὺ ἦταν ἄνθρωπος ἀποφασιστικός. Ἡ Ἰωάννα ἦταν μιὰ κόρη τοῦ λαοῦ, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀριστοκράτισσα, νὰ πάρῃ ἕναν τίτλο εὐγενείας καὶ νὰ μπῇ στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας. Ὁ Ἱππότης ἄρχισε νὰ τῆς περιγράφῃ μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὴ χλιδὴ τῆς Αὐλῆς, ἐραβίζοντας μ' αὐτὸ τὴ φαντασία της σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἐκείνη, φιλόδοξη καθὼς ἦταν, ἄρχισε νὰ τὸν ὑπακούῃ σὲ ὅτι κι' ἂν τῆς ἔλεγε.

Ἔτσι, μέσα σ' ἕνα χρόνο, ὁ ἱππότης τὰ πάντρεψε τὴν Ἰωάννα μὲ τὸν ἀδελφό του κόμητα Ντυμπαρρὺ καὶ ἡ φτωχὴ κόρη τῆς Ἄννας Βεκὺ ἔγινε κόμησσα κ' ἐμπῆκε θριαμβευτικὰ στὴν Αὐλὴ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 15ου.

Ὁ Γουλιέλμος Ντυμπαρρὺ ἦταν καθ' ὅλα ὅμοιος μὲ τὸν ἀδελφό του. Ἔτσι ὁ Ἰωάννης δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τοῦ φανερώσῃ σιγὰ-σιγὰ ὅλα του τὰ σχέδια γιὰ τὴν Ἰωάννα, ὁ δὲ κόμης γοητεύθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴν ἰδέα νὰ ἰδῇ τὴ γυναίκα του εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως. Ὁ ἀδελφό

Ἡ Κόμησσα Ντυμπαρρὺ

του τοῦ παρέστησε πόσα ὠφελήματα θὰ εἶχαν καὶ οἱ δυό τους, ἂν ὁ Λουδοβίκος 15ος ἐσκλαβώνόταν ἀπὸ τὰ κάλλη τῆς Ἰωάννας καὶ ὁ Γουλιέλμος δὲν ἐδίστασε στὸ τέλος ν' ἀφίσῃ τελεία ἐλευθερία ἐνεργείας στὴ γυναίκα του!

Ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ αἰσχρὴ μηχανορραφία εἶχε μιὰ θαυμασία ἐπιτυχία. Ἡ Ἰωάννα δὲν ἦταν τυχαία γυναίκα. Μέσα στὴν Αὐλὴ ἔλαμψε πολὺ γρήγορα μὲ τὴν ὡμορφιὰ καὶ τὸ πνεῦμα της. Καὶ σὰ τέλος τὰ μάτια τοῦ Λουδοβίκου 15ου ἐστράφησαν ἐπάνω της. Χωρὶς νὰ φαίνωνται καθόλου ἡ Ἴδια αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι οἱ δύο φεροβῶ γιὰ τὴν τύχη τους. Καμμιὰ ὅμως ἀπὸ τὶς σπάνιες αὐτὲς γυναῖκες δὲν ἐγνώρισε τοὺς θριάμβους τῆς κυρίας Ντυμπαρρύ.

Ὅταν ὅμως ὁ Λουδοβίκος 15ος πέθανε, ἡ Ἰωάννα διώχθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ παλάτι. Τὴν συνέλαβαν καὶ τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα μοναστῆρι. Ἀργότερα ὅμως ἡ Βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα, ἡ γυναῖκα τοῦ ἄτυχου Λουδοβίκου 16ου, ποὺ πέρνε ἐπάνω στὴ λαιμητόμο, τὴν ἐλυπήθηκε καὶ ἐψήφισε νὰ τὴν ἀφίσουν ἐλεύθερη. Ἡ Ντυμπαρρὺ ἀποτραβήχθηκε τότε σὲ ἕνα κτῆμα της, ποὺ τῆς εἶχε δωρήσει ὁ Λουδοβίκος 15ος καὶ ἔζησε ἐκεῖ, μέσα σὲ ἕναν κῦκλο ἀπὸ εὐγενεῖς, καλλιτέχνας καὶ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων.

Ὅταν ἀργότερα ξέσπασε ἡ Μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἡ Ἰωάννα ἔφυγε στὴν Ἀγγλία. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ ἕνα χρόνο ξαναγύρισε στὸ Παρίσι μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπείραζαν οἱ ἐπαναστάται. Ἀμέσως ὅμως τὴν συνέλαβαν καὶ τὴν ὡδήγησαν ἐμπρὸς στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο.

Ἡ κυρία Ντυμπαρρὺ ἐδικάσθηκε καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο. Καὶ ἡ ποινή της ἐκτελέσθηκε τὴν ἴδια μέρα. Οἱ ἐπαναστάται ἦσαν ἀμείλικτοι. Ἡ κατηγορία ποὺ τῆς διετύπωσαν ἦταν ὅτι εἶχε γίνει ὄργανο τῶν Ἀγγλων καὶ ὅτι εἶχε σφετερισθῆ τὸ δημόσιο πλοῦτο. Κι' αὐτὸ γιατὶ ἡ Ντυμπαρρύ, φεύγοντας, εἶχε πάρει μαζύ της καὶ ὅλα τα κοσμήματα της, τα οποια ἦσαν τεραστίας ἀξίας. Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ Ντυμπαρρὺ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο. Καὶ νὰ πῶς διηγεῖται τὴ ναυαγία της ἐκτέλεσι ἕνας συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Σεμεράν:

Κατὰ τὴν τελευταία μέρα τῆς ζωῆς της, στὶς 10 ἡ ὥρα τὸ πρωί, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ σπαραχτικὴ νύχτα ποὺ ἐπέρασε, ἡ Ἰωάννα παρουσιάσθηκε χλωμή, τρέμοντας σύγκορμη, στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ ὅπου τὴν εἶχανε φυλακισμένη. Οἱ φρουροὶ τὴν ἐτηγύρισαν ἀμέσως ἀπέξω.

Ἡ ἄλλοτε εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου 15ου ἦταν πεπεισμένη ὅτι οἱ ἐπαναστάται δὲν ἤθελαν τόσο τὴ ζωή της, ὅσο τοὺς θησαυρούς της. Καὶ πράγματι σ' ἕνα κτῆμα της στὴ Λουσιεν εἶχε κρυμένα πολλὰ κοσμήματα καὶ χρυσαφικά. Γιὰ νὰ σωθῇ ἐστω καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ κεφάλι της, ἐφανέρωσε στὸν ἀρχηγὸ τῆς φρουρᾶς ποὺ εἶχε κρυμένους τοὺς θησαυρούς της. Τοῦ ἐπρόσεινε νὰ στείλῃ ἀνθρώπους του μαζὺ μὲ τὸν πιστό της ὑπηρέτη ποὺ τὸν ἐλεγαν Μορέν, γιὰ νὰ παρουν καὶ τὰ χρυσαφικὰ της, προσφέυγοντας ἀκόμη νὰ μεταφέρῃ καὶ ἀπ' τὸ Λονδίνο καὶ νὰ παραδώσῃ ἄλλους θησαυροὺς ποὺ εἶχε ἐκεί.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν ἐκαναν τίποτε. Ὡστόσο ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε χάσει ὅλες τὶς της τὶς ἐλπίδες ἀκόμη. Καὶ δὲν τὶς εἶχε χάσει οὔτε ὅταν, ἀργότερα, ἕνας ἀγριάνθρωπος ἀπὸ τὸ πρασωπικὸ τῆς φυλακῆς ἐμπῆκε στὸ κελλί της καὶ τῆς ἔκοψε τὰ πλούσια μαλλιά της, τὰ μαλλιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐσκόπιζαν ἄλλοτε τὸ ἀρωμά τους στὶς πολυτελέστατες αἴθουσες τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιῶν.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἡ προετοιμασίες γιὰ τὴ θανατική της ἐκτέλεσι προχωρᾶσαν. Ὅταν τὴν ἀνέβασαν ἐπάνω στὸ κάρρο, μὲ τὸ ὁποῖο κουβαλοῦσαν τοὺς μελλοθανάτους στὴ λαιμητόμο, ἡ Ἰωάννα ἦταν τόσο λευκή, ὅσο καὶ τὸ φόρεμά της. Ἀπειρο πλῆθος ἦταν συγκεντρωμένο στοὺς δρόμους, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε τὸ μακάβριο κάρρο. Καὶ τὸ πλῆθος οὐρλιαζε, ἔφτυνε κατ' ἐπάνω της καὶ βλασφημοῦσε.

Τὰ ἄλογα ποὺ ἔσερναν τὸ κάρρο προχωροῦσαν ἀργὰ ἀνάμεσα στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος. Ἡ Ἰωάννα δὲν ἄκουε τίποτε, στέναζε καὶ ὁλόλυζε μονάχα. Δυὸ ἄνθρωποι τὴ συνώδευαν. Ἦσαν τὰ μέλη τῆς Συμβατικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως Βανδενιὲ καὶ Ρολ Προσπαθοῦσαν νὰ καθησυχάσουν τὸ πλῆθος καὶ νὰ παρηγορήσουν τὴν ὡραία μελλοθάνατη. Ἀλλ' οὔτε τὸ πλῆθος, οὔτε ἡ Ἰωάννα τοὺς ἄκουε. Τὰ μάτια της εἶχαν σβύσει καὶ μόνο τὰ χείλη της ἐσάλευαν ἀπὸ τὴ νευρικὴ ταραχή της.

Σὲ λίγο τὸ κάρρο περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν. Ἡ Ἰωάννα ἐσήκωσε μηχανικὰ τὸ βλέμμα της καὶ εἶδε ἐπάνω στὸ μπαλκόνι τοῦ καταστήματος μαζεμένες τὶς ἐργάτριες νὰ τὴν κυττάζουν καθὼς περνοῦσε. Τὸ κατάστημα ἦταν ἐκεῖνο, ὅπου ἐργαζόταν πρὶν ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνια ἡ κόμησσα Ντυμπαρρύ!

Καὶ τότε, μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, σὰν σὲ ὄνειρο, ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια της ὁλόκληρη ἡ ζωή της: ἡ πρώτη μιζέρια καὶ φτώχεια, ἡ νεανικὴ της ἡλικία, οἱ πρῶτοι ἔρωτες, ὁ πλοῦτος, ἡ χλιδὴ τῆς αὐλῆς τῶν Βερσαλλιῶν, ἔπειτα τὸ μοναστῆρι καὶ ἔπειτα τὸ ἤρεμο κτῆμα της στὴ Λουσιέν, ὅπου ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια εἶχε συγκεντρωθῆ γύρω της τὸ ἄνθος τῆς Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν...

Καὶ μιὰ μεγάλη κραυγὴ ξέφυγε τότε ἀπὸ τὸ στῆθος της, μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ποὺ ἀκούσθηκε σὲ ὅλη τὴν ὁδὸ τοῦ Ἁγίου Ὠνωρίου.

Ἡ Ἰωάννα ἔκανε σὰν τρελλή. Ἐσπαράξε καὶ χτυπιόταν ἐπάνω στὸ κάρρο. Ὁ δήμιος ποὺ ἐκαθόταν δίπλα της, μὲ δυσκολία τὴ συγκρατοῦσε ἀνάμεσα στὰ γερά του μπράτσα. Ἡ Ἰωάννα ἐδοκίμασε πολλὲς φορὲς νὰ τοῦ ξεφύγῃ, νὰ ριχθῇ κάτω, μέσα στὴν ἀπόγνωσι καὶ στὴν ἀγωνία της.

Ἐξαλλη πειά, μὲ τὰ κοντοκομμένα μαλλιά της, μὲ τὰ ἀγριεμμένα της μάτια, μὲ τὶς φρικτὲς γκριμάτσες ποὺ ἔκαναν τὸ ωραῖο της πρόσωπο, ποὺ ἔσκαβαν τὸ ωραῖο της πρόσωπο, ἀνορθώθηκε ἐπάνω στὸ κάρρο καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔβγαινε σὰν μέσα σὲ ὄνειρο, ἐφώναξε πνιχτὰ πρὸς τὸ πλῆθος:

— Σῶστε μέ!... Σῶστε με!... Δὲν ἔκανα σὲ κανέναν κακό... Τὴ ζωή... δόστε μου τὴ ζωή!.... Ἂν μοῦ δώσετε τὴ ζωή, θὰ δώσω στὸ ἔθνος ὅλη μου τὴν περιουσία!...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας πλανόδιος καρβουνιάρης πλησίασε στὸ κάρρο, ἐσκαρφάλωσε ἀπάνω καὶ ἀγριεμμένος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, ἔδωσε ἕνα δυνατὸ μπάτσο στὴν κόμησσα Ντυμπαρρύ. Ὁ δήμιος ἄφησε τότε ἐλεύθερα τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων του καὶ στὴ μισὴ μετὰ τὸ μεσημέρι τὸ κάρρο ἔφθασε στὴν Πλατεία τῆς Ἐπαναστάσεως, ὅπου γινόντουσαν οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις.

Ἡ Ἰωάννα ὀρθώθηκε ἐπάνω στὸ κάρρο μόλις ἀντίκρυσε μπροστά της τὴ λαιμητόμο. Καὶ τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία ἐκραύγασε!

— Ἕνα λεπτὸ ἀκόμη! Ἕνα λεπτὸ μονάχα, κύριε Δήμιε!...

Ὁ δήμιος δὲν ἐκολακεύθηκε ἐπειδὴ ἡ ὡραία Ἰωάννα τὸν ἔλεγε «κύριον». Τῆς ἔδεσε τὰ μάτια, ἐνῶ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ κραυγάζῃ:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Τὸ ἐξαρτήματα τῆς λαιμητόμου ἔτριζαν καὶ τὸ βαρὺ μαχαίρι ἔπεσε ἀκατάσχετο μὲ ἕναν μεταλλικὸ ψυχρὸ ἦχο ἐπάνω στὸ λευκὸ λαιμὸ τῆς γυναίκας ποὺ εἶχε λάμψει ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα στὸν ὁρίζοντα τῆς Γαλλίας.

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ

— Ἡ πόλις τῶν νάνων

Σ' ἕνα πραάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης ὑφίστατο πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν — ἴσως μάλιστα νὰ ὑφίσταται ἀκόμη — μιὰ πόλις μοναδικὴ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἦταν ἡ Πόλις τῶν Νάνων, ἢ ἡ «Κουνουπούπολις», ὅπως τὴν ἔλεγαν εἰρωνικὰ οἱ Νεοϋορκέζοι.

Τὴν πόλι αὐτὴ εἶχε ἰδρύσει, γιὰ ἐπιχειρηματικοὺς βέβαια λόγους, μιὰ μεγάλη Ἀμερικανικὴ ἑταιρεία θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ ὁποία εἶχε ἐξαποστείλει σ' ὅλα τα μέρη τῆς γῆς ὑπαλλήλους της, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ βροῦν καὶ νὰ στῆς φέρουν νάνους, ἄνδρες καὶ γυναίκες, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος τοῦ ἀναστήματος νὰ μὴν ἦταν μεγαλείτερο τῶν 90 ἑκατοστῶν του μέτρου.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, Ἑταιρεία κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τριακοσίους νάνους. Τότε ἔκτισε γιὰ νὰ τοὺς ἐγκαταστήσῃ τὴν «Πόλι τῶν Νάνων», ἡ ὁποία ἦταν μιὰ πραγματικὴ μικρογραφία πόλεως.

Πρῶτα-πρῶτα εἶχε χαριτωμένα μικροσκοπικὰ σπιτάκια ὕψους δύο μέτρων, μὲ μικροὺς κήπους, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευαν ὡς κατοικίαι τῶν νάνων. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἐπίσης μικροσκοπικοί, πλάτους τριῶν μέτρων. καὶ τὰ πάρκα ἀναλόγου ἐκτάσεως.

Ἐπίσης ἡ Νανούπολις εἶχε ἕνα μικροσκοπικὸ θεατράκι, ποὺ ἦταν μικρογραφία τοῦ «Μητροπόλιταν» τῆς Ν. Ὑόρκης, καφὲ κονσέρτ. τηλεγραφεῖο, ταχυδρομεῖο, ξενοδοχεῖα πρώτης καὶ δευτέρας τάξεως, πυροσβεστικὸ σῶμα καὶ ἀστυνομία, ὅλα αὐτὰ ἀναλόγα πάντοτε πρὸς τοὺς κατοίκους. Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ πυροσβέσται, καθὼς καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ταχυδρομείου καὶ τῶν ξενοδοχείων, ἦσαν βεβαίως νάνοι.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑστερῇ σὲ τίποτε ἀπὸ τὶς ἄλλες πόλεις, ἡ Νανούπολις εἶχε τράμ μικροσκοπικὰ καὶ ὅταν ὁ πληθυσμός της ηὐξησε — γιατὶ διαρκῶς ἡ Ἑταιρεία μάζευε κι' ἄλλους νάνους — ἀπέκτησε καὶ ὑπόγειον ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομάκο!...

— Τί στοιχίζει ἕ γυρες τοῦ κόσμου.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κάποιος Γάλλος ἐξεκίνησε ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ κάνῃ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου σὲ τριάντα μέρες, δηλαδὴ πενῆντα μέρες λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι τὸν ἔκανε ὁ Φίλεας Φόγκ, ὁ περίφημος ἥρως τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ σήμερα δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο. Στὴν ἐποχή μας ὁ καθένας μπορεῖ, μὲ ἔξοδα σχετικῶς μικρά. νὰ κάνῃ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου καὶ νὰ καταρίψῃ τὸ ρεκὸρ τοῦ Φίλεας Φόγκ, χωρὶς μάλιστα νὰ χρησιμοποιήσῃ ἀεροπλάνα. Τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιτυγχάνεται αὐτό, μᾶς τὸν λέει κάποιος Ἄγγλος, φίλος τῶν ταξειδιῶν, ὁ Χένρυ Ντάργουϊλ, ὁ ὁποῖος πέρυσι ξεκίνησε ἀπ' τὸ Παρίσι γιὰ νὰ κάνῃ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου μὲ τὰ συνήθη μέσα συγκοινωνίας καὶ χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ ρεκόρ.

Ὁ μίστερ Ντάργουϊλ λοιπὸν χρειάσθηκε σιδηροδρομικῶς τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ πάῃ ἀπ' τὸ Παρίσι στὴ Μόσχα. Ἀπ' τὴ Μόσχα χρειάσθηκε δώδεκα μέρες μὲ τὸν Ὑπερσιδηρικὸ Σιδηρόδρομο, γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ Βλαδιβόστοκ κι' ἀποκεῖ νὰ διαπεραιωθῇ στὴν Ἰοκοχάμα τῆς Ἰαπωνίας, περνώντας ἀπ' τὸ Χάμπιν, τὸ Μούκδεν, τὸ Φουζάν, τὸ Σαμονοζὶκ καὶ τὸ Ὀζάκα. Στὴ Γιοκοχάμα ἐσταμάτησε δυὸ μέρες γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Τόκιο. Ἀπ' τὴ Γιοκοχάμα χρειάσθηκε μὲ Ἀμερικανικὸ ὑπερωκεάνειο 15 μέρες γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ὑπερωκεάνειο στάθηκε μιὰ ὁλόκληρη μέρα στὴν Ὀνολουλοῦ. Ὁ μίστερ Ντάργουϊλ ἔμεινε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο δυὸ μέρες γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἀπ' τὸ θαλάσσιο ταξείδι.

Ἀπ' τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο ἔκανε 4 1)2 μέρες γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ Νέα Ὑόρκη, περνώντας ἀπ' τὴν Πόλι τῆς Ἀλμυρᾶς Λίμνης καὶ ἀπ' τὸ Σικάγο. Στὴ Νέα Ὑόρκη ἔμεινε δυὸ μέρες καὶ ἔκανε ἄλλες 6 ἡμέρες μὲ ὑπερωκεάνειο ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη ὡς τὴ Χάβρη. Τέλος χρειάσθηκε 4 1)2 ὧρες γιὰ νὰ φθάσῃ σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τὴ Χάβρη στὸ Παρίσι. Δηλαδὴ ἐν ὅλῳ 41 ἡμέρες.

Θέλετε νὰ μάθετε καὶ τί τοῦ στοίχισε ὅλο αὐτὸ τὸ ταξείδι; Ἀσήμαντα πράγματα: Ἑβδομῆντα πέντε χιλιάδες δραχμές (75,000). Ὁ μίστερ Ντάργουϊλ ἐκράτησε λεπτομερῆ σημείωσι τῶν ἐξόδων του.

Ἀπ' τὸ Παρίσι ὡς τὴ Μόσχα κι' ἀπ' τὴ Μόσχα ὡς τὴ Γιοκοχάμα, ἐπλήρωσε ἐν ὅλῳ εἰσιτήρια σιδηροδρομικὰ πρώτης θέσεως καὶ βαγκὸν-λὶ 7488 Γαλλικὰ φράγκα (22,800 δρ.) — τὰ εἰσιτήρια δευτέρας θέσεως ἔχουν μόνον 5,218 φράγκα. Ἀπ' τὴ Γιοκοχάμα στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, πρώτη θέσις 250 δολλάρια (18,750 δραχμές). Ἀπ' τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο στὴ Νέα Ὑόρκη — οἱ Ἀμερικανικοὶ σιδηρόδρομοι Νέας Ὑόρκης—Καλιφορνίας ἔχουν μιὰ θέσι μόνον — 110 δολλάρια καὶ 40 δολλάρια συμπληρωματικὸ εἰσιτήριο γιὰ βαγκὸν λί, ἤτοι ἐν ὅλῳ 11,000 δραχμές. Ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη στὴ Χάβρη πρώτη θέσις 280 δολλάρια (21,000 δραχμές). Ἡ δευτέρα θέσις ἔχει μόνον 160 δολλάρια. Καὶ τέλος ἀπ' τὴ Χάβρη στὸ Παρίσι 105 Γαλλικὰ φράγκα 315 δραχμές). Ἅπαντα διὰ τὴν ἀκρίβειαν 74 χιλιάδες δραχμές.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Τὸ νερὸ καὶ τὸ κρασί

Ἕνας ἐργάτης ἔπεσε ἀπ' τὸ τρίτο πάτωμα τῆς οἰκοδομῆς ὅπου δούλευε καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη. Ἐνῶ τὸν ἐσήκωναν οἱ διαβάτες ἀπὸ κάτω, ἔτρεξε κοντὰ του μιὰ γυναίκα κρατώντας στὸ χέρι της ἕνα ποτῆρι μὲ νερό.

— Δὲν μοῦ λές, κυρά μου, ρώτησε ὁ πληγωμένος κυττάζοντας τὴν λοξά, ἀπὸ ποιὸ πάτωμα πρέπει νὰ πέσῃ κανεὶς γιὰ νὰ τοῦ φέρουν ἕνα ποτηράκι κρασί;

...Καὶ γι' αὐτὴν τί θὰ μείνῃ;

Ἐκείνος (μέσα στὴν ἐρωτικὴ παραφορά του). — Γιὰ νὰ σὲ κάνω γυναίκα μου μπορῶ νὰ θυσιάσω τὰ πάντα, τιμές, ἀξιώματα, περιουσία...

Ἐκείνη (διακόπτοντας τον μὲ ψυχρότητα). — Καὶ τότε τί θἄμεινε γιὰ μένα;

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡΡ

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ ἀριθμὸς τῶν συγγραφέων σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου αὐξάνει καθημερινῶς. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ τὸ σπάγγελμα τοῦ συγγραφέως, τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ τοῦ κυβερνᾶν εἶνε τὰ μόνα ἐπαγγέλματα, τὰ ὁποῖα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκήσῃ ὁποιοδήποτε χωρὶς νὰ τὰ σπουδάσῃ παραπομένως.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΣΑΡΟΙ ΨΕΥΤΟΔΗΜΗΤΡΙΟΙ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Βόριδος Γκοντόνωφ. Ἡ τρομερὴ σφαγὴ τῆς Τσαρικῆς οἰκογενείας. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ψευδάρχου. Ἡ ἐξομολόγησίς του. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας πρὸς κατάκτησιν τοῦ θρόνου. Ὁ ψευτε-Δημήτριος Ἰσάρος! Ἡ τραγικὴ πτῶσις του καὶ τὸ μαρτυρικό του. Ἡ δευτέρα ἐμφάνισις τοῦ ψευτε-Δημητρίου. Ἡ εἰσβολὴ τῶν Πολωνῶν στὴ Ρωσσία, κλπ.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς τραγικῆς πτώσεως τῶν Ῥωμανώφ ἐμφανίζονται κάμε τόσο σὲ διάφορες πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς διάφοροι ἀπατεῶνες καὶ τυχοδιῶκται, ἄνδρες, ἢ γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν πὼς εἶνε ἄλλος μέν ὁ γυιὸς τοῦ Τσάρου Νικολάου, ἄλλη δὲ ἡ μεγάλη δούκισσα Ἀναστασία κλπ. Τὸ φαινόμενο ὡστόσο αὐτὸ δὲν εἶνε πρωτοφανὲς στὴν ἱστορία τῆς Ρωσσίας.

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ πρὸ τριακοσίων χρόνων περίπου, κατὰ τὴν «ἐποχὴ τῶν ψευτο-Δημητρίων», ὅπως τὴν ὠνόμασαν οἱ ἱστορικοί, μιὰ ἐποχὴ βαμμένη στὸ αἷμα, γεμάτη ἐπαναστάσεις, ἐμφυλίους, πολέμους καὶ ὁλοφονίες.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1603, ὅταν πέθανε ὁ Τσαρος Φεοντόρ, γυιὸς τοῦ Ἰβαν τοῦ Τρομεροῦ, ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους φεουδάρχας τῆς Ρωσσίας, ὁ περίφημος Βόρις Γκοντόνωφ, κατέλαβε κατόπιν ἐπαναστάσεως, τον θρόνο, ἀφοῦ ἔσφαξε προηγουμένως ὅλα τὰ μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν γυιὸ τοῦ Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ, τὸν δεκαπενταετῆ Μέγαν Δοῦκα Δημήτριον. Ἔτσι, ἀφοῦ ἔπνιξε στὸ αἷμα κάθε ἀντίδρασι, ὁ Βόρις Γκοντόνωφ ἀνεκηρύχθη Τσάρος τῆς Ρωσσίας.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ἕνας Πολωνὸς φευδάρχης, ὁ κόμης Μνισζεκ, προσέλαβε στὴν ὑπηρεσία του ἕναν νεαρὸ καὶ ἄσημο Ρῶσσο, λεγόμενο Δημήτρη, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ἤξερε οὔτε τὴν οἰκογένεια, οὔτε τὴν καταγωγή.

Κάποτε ὁ νεαρὸς Δημήτρης ἀρρώστησε καὶ τότε, προσποιούμενος τον ετοιμοθάνατο, ζήτησε έναν παπᾶ για να τον εξομολογήση και να τον κοινωνήση. Ὅταν ἐφτασε ὁ παπᾶς καὶ ἀρχισε ἡ ἐξομολόγησις, ὁ νέος τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὅτι ἦταν ὁ Μέγας Δοὺξ Δημήτρης, δευτερότοκος γυιὸς τοῦ Τσάρου Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τσάρου Φεοντόρ, ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴ σφαγὴ τοῦ Βόριδος Γκοντόνωφ καὶ ὅτι γιὰ ν' ἀποφύγη κάθε διωγμὸ καὶ κάθε δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον του εἶχε κρατήσει μυστικὴ ὡς τότε τὴν καταγωγή του.

— Τώρα ὅμως, κατέληξε, πρόκειται νὰ πεθάνω δὲν ἔχω παιδὶ λόγο νὰ τὸ κρύψω...Ὁ Βόρις Γκοντόνωφ μπορεῖ νὰ εἶνε ἥσυχος μιὰ καὶ θὰ πεθάνω.

Ὁ πνευματικὸς ὕπεπεσε, ὅπως ἦταν φυσικό, νὰ φανερώση τὴν ἀποκάλυψι τοῦ νέου στὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος ἀμέσως τὸν περιποιήθηκε ὅπως ταίριαζε στὸ γυιὸ ἑνὸς Τσάρου. Τὸ πρᾶγμα διεδόθη γρήγορα καὶ σὲ λίγο ὅλοι οἱ φευδάρχαι τῆς Πολωνίας ἔτρεξαν νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὸ ἐξόριστο βασιλόπουλο, τὸ ὁποῖο, ἐν τῷ μεταξύ, ὄχι μόνον δὲν πέθανε, ἀλλὰ καὶ ἔγινε ἐντελῶς καλά."Ολοι προσπαθοῦσαν νὰ τὸ περιποιηθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐνοιά του καὶ τὴ φιλία του. "Ολοι τοῦ ἔλεγαν πὼς ἔπρεπε ν' ἀγωνισθῆ γιὰ ν' ἀνακτήση τὸ θρόνο τοῦ πατέρα του, καὶ τοῦ ὑπέσχοντο μάλιστα νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὁ κόμης Μνίσζεκ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς ἰσχυροτέρους φευδάρχας τῆς Πολωνίας, ἔσπευσε τότε νὰ τὸν παντρέψη μὲ τὴν κόρη του Μαρίνα, στὴν ὁποία ὁ Δημήτρης ὑπεσχέθη νὰ τὴν κάνη Τσαρίνα τῆς Ρωσσίας. Μόλις ἔγινε ὁ γάμος του μὲ τὴ Μαρίνα, ὅλοι σχεδὸν οἱ εὐγενεῖς τῆς Πολωνίας τὸν ἐπῆγαν μὲ μεγάλη πομπὴ στὴν Κρακοβία, ὅπου τὸν παρουσίασαν στὸν τότε βασιλέα τῆς Πολωνίας Σιγισμοῦνδο, ὁ ὁποῖος τὸν δέχθηκε μὲ βασιλικὲς τιμὲς καὶ τοῦ ὑπεσχέθη νὰ τὸν βοηθήση γιὰ ν' ἀνακτήση τὸν θρόνο τοῦ πατέρα του. Ἐπίσης ὁ Νούντσιος τοῦ Πάπα στὴν Κρακοβία ἔσπευσε νὰ τὸν περιποιηθῆ καὶ τὸν ἔπεισε μάλιστα ν' ἀπαρνηθῆ τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησία καὶ ν' ἀσπασθῆ τὸν καθολικισμό. Ὁ Δημήτρης ἔγινε καθολικὸς καὶ ὡρκίσθη, μόλις γίνη Τσάρος, νὰ ἑνώση τὴ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία μὲ τὴν Ἁγία Ἕδρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἑτοιμαζόταν πυρετωδῶς καὶ χάρις στὴ βοήθεια καὶ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ προσέφεραν οἱ Πολωνοὶ φίλοι του, κατώρθωσε μέσα σὲ λίγους μῆνες νὰ συγκροτήση ἕνα ἰσχυρὸ στράτευμα ἀπὸ Πολωνούς, ἀπὸ Ρώσσους φυγάδες καὶ λησταὶς καὶ ἀπὸ Γερμανοὺς μισθοφόρους, μὲ τὸ ὁποῖο τὸ 1604 πέρασε τὰ Ρωσσοπολωνικὰ σύνορα καὶ βάδισε ἐναντίον τῆς Μόσχας. Ἀλλὰ στὴν πρώτη μάχη ποὺ ἔδωσε μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ Βόριδος Γκοντόνωφ νικήθηκε κι' ἀναγκάσθηκε νὰ γυρίση στὴν Πολωνία.

Τὸ ἑπόμενο ἔτος ὅμως ὁ Βόρις Γκοντόνωφ πέθανε. Καὶ τότε οἱ δυσαρεστημένοι Ρῶσσοι μεγιστᾶνες ἔσφαξαν τὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς ὀπαδούς του καὶ ἀνεκήρυξαν Τσάρο τὸν Δημήτρη μὲ τὸ ὄνομα Δημήτρης ὁ 1ος, ἢ ὅπως τὸν ὠνόμασαν οἱ ἱστορικοί, Ψευτο-Δημήτρης ὁ 1ος.

Ἡ χήρα τοῦ Ἰβὰν τοῦ Τρομεροῦ, μολονότι ἤξερε καλὰ ὅτι ὁ γυιός της εἶχε πεθάνει κατὰ τὴ σφαγή, ἐν τοὺς δήλωσε ὅτι ἀναγνωρίζει στὸ πρόσωπο τοῦ Ψευτο-Δημήτρη τὸν πραγματικό γυιό της. Τὸ ἔκανε αὐτό, ὄχι γιατὶ ξεγελάσθηκε, ἀλλὰ γιατὶ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ τὴ σφαγὴ τῆς οἰκογενείας της καὶ γιὰ νὰ ἀπολαμβάνη τὶς τιμὲς τῆς βασιλομήτορος.

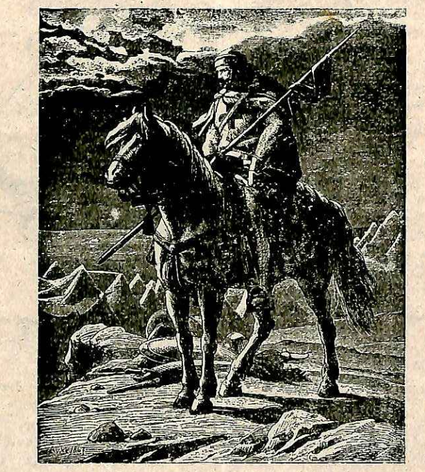
Ὁ Ψευτο-Δημήτρης ἦταν ἔξυπνος, μορφωμένος καὶ ἀνδρεῖος καὶ γι' αὐτὸ εἶχε κινήσει τὸν γενικὸ θαυμασμὸ ὅλων τῶν ὑπηκόων του καὶ ἰδίως τῶν Βογιάρων. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τοὺς ἐκτιμοῦσε καθόλου, καὶ ὅταν πειὰ νόμισε ὅτι εἶχε στερεωθῆ ἀρκετὰ στὸ θρόνο του, ἄρχισε νὰ τοὺς περιγελᾶ γιὰ τὴν ἀμορφωσιά τους καὶ τὴν ὀπισθοδρομικότητά τους καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνη ἀπὸ τὴν αὐλή του, περιβάλλοντας μὲ τὴν εὐνοιά του τοὺς ξένους καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς Πολωνούς, τοὺς ὁποίους διώριζε στὰ πιὸ ἐμπιστευτικὰ ἀξιώματα. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἔδειχνε φανερὰ τὴν περιφρόνησί του γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ πολλὲς φορὲς ἔφτανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ δημεύη κτήματα καὶ περιουσίες μοναστηριῶν. Ὅλα αὐτὰ ἄρχισαν νὰ προκαλοῦν ἐξέγερσι ἐναντίον του. Ὁ ἀναβρασμὸς ἐφθασε στὸ κατακόρυφο ὅταν οἱ Βογιάροι εἶδαν νὰ φθάνη στὴ Μόσχα ἡ Πολωνὴ καὶ καθολικὴ γυναίκα τοῦ Δημήτρη Μαρίνα, συνοδευομένη ἀπὸ ἀτελείωτη ἀκολουθία Πολωνῶν εὐπατριδῶν.

Οἱ Βογιάροι δὲν μποροῦσαν νὰ τ. ἀνεχθοῦν αὐτό. Καὶ ἕνα βράδυ κατέλαβαν τὸ Κρεμλίνο, ἔσφαξαν τοὺς εὐνοουμένους τοῦ Δημήτρη καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἐπέταξαν ἀπὸ ἕνα παράθυρο στὴν αὐλὴ τοῦ ἀνακτόρου. Ἔπειτα τὸν ἐστραγγάλισαν καὶ στὸ πρόσωπό του ἔβαλαν μιὰ μάσκα. Δὲν ἠρκέσθηκαν ὅμως σ' αὐτό, ἀλλὰ ἔσχισαν τὴν κοιλιά του, ἔβγαλαν τὰ ἐντοσθιά του, ἔκαψαν τὸ πτῶμα του καὶ ἔπειτα τὰ ἐντόσθιά του τὰ ἔβαλαν μέσα σ' ἕνα μεγάλο κανόνι καὶ γεμίζοντάς το μὲ μπαρούτη, τὸ ἐγύρισαν πρὸς τὴν διεύθυνσι τῆς Πολωνίας καὶ ἔβαλαν φωτιὰ φωνάζοντας:

—Πηγαίνετε, παληοεντόσθια, στὴν Πολωνία ποὺ σᾶς ἔστειλε ἐδῶ.

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς Βογιάρους, ὁ Βασίλη Κουίσκυ, ἐξελέγη Τσάρος. Ἦταν ὅμως ἕνας γέρος πενῆντα ἐτῶν, ἀνίκανος καὶ ἐπὶ πλέον φιλάργυρος. Γι' αὐτὸ κανένας δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ διοίκησί του καὶ ὅλοι ζητοῦσαν καινούργιο Τσάρο.

Τότε ἐπρόβαλλαν δύο μνηστῆρες τοῦ θρόνου. Ὁ ἕνας ἔλεγε πὼς ἦταν ὁ Μέγας Δοὺξ Πέτρος, γυιὸς τοῦ Τσάρου Φεοντόρ, τοῦ γυιοῦ τοῦ Ἰβὰν τοῦ Τρομεροῦ. Ὁ δεύτερος ἔλεγε πὼς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ψευτο-Δημήτρης ὁ 1ος, ὁ ὁποῖος εἶχε γλυτώσει ὄθεν ὡς ἐκ θαύματος, χαρις σὲ μερικοὺς ἐμπίστους του, οἱ ὁποῖοι, ὅταν οἱ ἐπαναστάται τὸν πέταξαν ἀπ' τὸ παράθυρο στὴν αὐλή, τὸν πῆραν καὶ τὸν ἔκρυψαν, στὴ θέσι του δὲ ἔβαλαν ἕνα ἄλλο πτῶμα τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο σκέπασαν μὲ μάσκα, γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῆ. Ἡ δικαιολογία του ἔγινε πιστευτὴ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ χήρα τοῦ Ψευτο-Δημήτρη τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως ὡς σύζυγό της. Ὁ Ψευτο-Δημητρης ἦος ἦταν ἐξυπνος, δραστήριος, ἀλλὰ αἱμοβόρος. Ἡ πρωτη δουλειὰ του ἦταν νὰ κρεμάση τον ἀνταγωνιστή του Πέτρο. Ἔπειτα ἐβάδισε ἐναντίον τῆς Μόσχας μαζὶ μὲ 9,000 εὐπατρίδες, γιὰ νὰ ἐκθρονίση τὸν Βασίλη Κουίσκυ, κ' ἐπειοὴ δὲν μπόρεσε νὰ κυριεύση τὴ Μοσχα, ἐστρατοπέδευσε 12 βέρστια ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σ' ἕνα χωρὶ ὁ Τοὺστσιν. Τότε ὁ λαός, ὁ στρατὸς καὶ οἱ Βογιάροι τῆς Μόσχας ὑπέβαλαν στὸν Βασιλέα Κουίσκυ μιὰ «ταπεινὴ αἴτησι», ὅπως τὴν ἐπέγραφαν, στὴν ὁποία ζητοῦσαν νὰ

παραιτηθῆ ἀπ' τὸ θρόνο, χάρη τοῦ Δημήτρη. Ὁ βασιλεὺς δέχθηκε καὶ ἀπεσύρθη σ' ἕνα μοναστῆρι.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ ἕνας Βογιάρος δυσαρεστημένος ἐσκότωσε τὸν Ψευτο-Δημήτρη 2ο. Τότε ἡ Δοῦμα ἐξέλεξε Τσάρο τὸν ἀδελφὸ τοῦ βασιλέως Σιγισμούνδου τῆς Πολωνίας Λαδίσλαο. Ἐκεῖνος ὅμως θέλησε νὰ μεταβάλη τὴ Ρωσσία σὲ ἐπαρχία τῆς Πολωνίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ χήρα τοῦ Ψευτο-Δημήτρη 1ου ἡ Μαρίνα, γέννησε ἀπ' τὸν Ψευτο-Δημήτρη 2ο ἕνα παιδὶ καὶ πολλοὶ Βογιάροι ἤθελαν ν' ἀνακηρύξουν ἐκεῖνο Τσάρο. Χάος καὶ ἀναρχία ἐπικρατοῦσε σ' ὅλη τὴ Ρωσσία.

Τότε οἱ Πολωνοὶ κατέλαβαν τὴ Μόσχα καὶ ἔσφαξαν 7,000 Ρώσσους Βογιάρους. Ἐπίσης ἕνα ἄλλο μεγάλο μέρος τῆς Ρωσσίας τὸ κατέλαβαν οἱ Σουηδοί, οἱ ὁποῖοι ἐπροβάλλαν ἕναν τρίτο Ψευτο-Δημήτρη, ζητῶντας νὰ τὸν ἀνακηρύξουν Τσάρο.

Ἡ κατάστασις ἦταν πειὰ ἀπερίγραπτη καὶ τὸ χάος ἀφάνταστο. Τέλος, μιὰ μέρα, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ὁ χροεπώλης Νίζνι Νοβγκορόνι, κατώρθωσε νὰ συγκεντρώση τὸ λαὸ τῆς Μόσχας καί, λαβαίνοντας τὸ λόγο, εἶπε ὅτι γιὰ νὰ σωθῆ ἡ Ρωσσία ἔπρεπε ὅλοι ἀνεξαιρέτως, καὶ οἱ Βογιάροι καὶ οἱ μουζίκοι καὶ οἱ ἀστοί, νὰ μὴ λυπηθοῦν οὔτε τὴ ζωή τους, οὔτε τὶς περιουσίες τους καὶ νὰ προσφέρουν τὰ πάντα στὴν κινδυνεύουσα πατρίδα. Τότε ὁ λαὸς τῆς Μόσχας ἐξέλεξε ἀρχηγό του τὸν γέρο πρίγκηπα Ποζάρσκυ καὶ ἔπειτα ἐπολιόρκησε τὸ Κρεμλίνο, ποὺ τὸ κατεῖχαν οἱ Πολωνοί, τοὺς ὁποίους, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐθέρισε ἡ πείνα σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ν' ἀρχίσουν νὰ τρώγουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἐν τέλει παραδόθησαν καὶ ἀπελευθέρωσαν ὅλους τοὺς Ρώσσους Βογιάρους, τοὺς ὁποίους κρατοῦσαν ὡς ὁμήρους καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ὁ νεαρὸς Μιχαὴλ Ρωμανώφ.

Ἔτσι τὸ 1612, ὅταν πειὰ ἡ Ρωσσία ἀπηλλάγη ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς Πολωνοὺς ἐπιδρομεῖς, συνεκροτήθη μιὰ μεγάλη ἐθνοσυνέλευσις, ἡ ὁποία ἐξέλεξε Τσάρο τὸν νεαρὸ Μιχαὴλ Ρωμανώφ, πλαγίους ἀπόγονον τοῦ Τσάρου Ἰβὰν τοῦ Τρομεροῦ, ἱδρυτὴ τῆς δυναστείας Ρωμανώφ καὶ πάππο τοῦ Μεγάλου Πέτρου.

Ἔτσι τελείωσε ἡ περίοδος τῶν ταραχῶν, τῶν ψευτο-Δημητρίων καὶ τῆς Πολωνοκρατίας τῆς Ρωσσίας.

ΗΘΙΚΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

— Μὴν πιστεύης εὔκολα τὶς ἐναντίον τῶν ἄλλων κακολογίες.

— Μὴν κακολογῆς κανένα, ἀλλὰ καὶ μὴ ἐπαινεῖς ὑπερβολικά.

— Μὴν ἐπιχειρῆς ὅ,τι δὲν μπορεῖς νὰ φέρης εἰς πέρας. Ὀφείλεις πάντοτε νὰ ἐκτελῆς τὶς ὑποσχέσεις σου.

— Μὴν κακολογῆς τοὺς ἀπόντας, γιατὶ αὐτὸ εἶνε ἄδικο.

— Μὴν ἀποκτᾶς ἀμέσως φίλους. Νὰ εἶσαι πάντοτε ὁμιλητικὸς καὶ εὐγενὴς στοὺς τρόπους. Νὰ ἀπαντᾶς ἀμέσως στὶς ἐρωτήσεις ποὺ σοῦ ἀπευθύνουν καὶ νὰ μὴν ξεχνιέσαι ἀπάνω στὴν κουβέντα.

— Ἡ Βίβλος τοῦ Μαζαρίνου.

ΠΑΛΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ ἀρχαιότερο ἀντίτυπο ἐξ ὅλων τῶν γνωστῶν ἐκδόσεων τῆς Βίβλου βρέθηκε στὴ βιβλιοθήκη τοῦ περίφημου Γάλλου καρδιναλίου Μαζαρίνου. Εἶνε γραμμένο λατινιστὶ καὶ πιστεύεται ὅτι τυπώθηκε ἀπὸ τὸ Γουτεμβέργιο στὴ Μαγιάνς στὰ 1450—55. Ἐπὶ πλέον δὲ φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ πρῶτο βιβλίο ποὺ τυπώθηκε μὲ κινητὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα.

— Πανάκριβα βιβλία

Σήμερα μὲ τὴν πρόοδο τῆς τυπογραφίας τὰ βιβλία σχετικῶς εἶνε φτηνά. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ στὴν ἀρχαιότητα, ὁπότε τὰ βιβλία ἐγράφοντο ἐπάνω σὲ μεμβράνες ἢ παπύρους.

Ἕνας ἀοχαῖος ἱστοοικὸς ἀναφέρει ὅτι ὁ Πλάτων ἐπλήρωσε γιὰ τρία βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀγόρασε ἀπὸ κάποιον **Φιλόλαο δέκα χιλιάδες** δηνάρια. Ἐπίσης ὁ Ἀριστοτέλης ἀγόραπε ὀλίγα βιβλία ἀπὸ κάποιον Σπεύσιππον ἀντὶ τριῶν ἀττικῶν ταλάντων. Καὶ γιὰ τὸν Ἅγιο Ἱερώνυμο λέγεται ὅτι ξόδεψε ὅλη του τὴν περιουσία γιὰ νὰ ἀγοράση τὰ συγγράμματα τοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ πατρὸς Ὠριγένους, τὰ ὁποῖα εἶχε ἐπονομασθῆ γαλκέντερος γιὰ **τὴν πολυγραφία** του.

— Μιὰ περίεργη στατιστική

Ἀπὸ μιὰ τελευταία στατιστική, δημοσιευομένη σὲ Γαλλικὸ περιοδικό, μαθαίνουμε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φθάνει σὲ ἡλικία ἑβδομήντα χρόνων, ἔχει ἀφιερώσει κατὰ μέσον ὅρον ἀπὸ τὴ ζωή του 6,000 μέρες στὴν ἐργασία, 6,000 στὸν ὕπνο, 800 στὸ φαγητό, 1,500 σὲ ἀρρώστειες καὶ 4.000 σὲ διασκεδάσεις.

Καθ' ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ὁ ἑβδομηκοντούτης ἔχει φάει 70,000 λίτρες ψωμί, 20,000 κρέας, 5,000 ὄσπρια καὶ ἔχει πιῆ 30 χιλιάδες λίτρες νερὸ καὶ διάφορα ποτά...

— Ἡ ἐξυπνάδα τῶν σκύλων

Εἶνε γνωστὴ σὲ ὅλους ἡ νοημοσύνη τῶν σκύλων. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, τῶν ὁποίων ἡ ἐξυπνάδα εἶνε ἐξαιρετική.

Κάποιος Κινέζος εἶχε ἕνα σκύλο, ὁ ὁποῖος μποροῦσε νὰ διακρίνη κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἀνῆκε στὸν κύριό του. Κατώρθωνε π.χ. ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀνακατεμμένα νομίσματα νὰ ξεχωρίση ἕνα νόμισμα τοῦ κυρίου του. Ὁ σκύλος αὐτὸς πήγαινε ταχτικὰ καὶ παρέδιδε στὸ ταχυδρομεῖο τὰ γράμματα τοῦ κυρίου του κ' ἔκανε κ' ἕνα σωρὸ ἄλλες μικρὲς ὑπηρεσίες. Ἤξερε ποιὰ ὥρα ἀκριβῶς συνήθιζε νὰ σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεββάτι ὁ κύριός του κι' ὅταν τύχαινε καμμιὰ φορὰ νὰ κοιμηθῆ περισσότερο ἀπ' τὸ συνηθισμένο, ἔμπαινε μέσα στὸ δωμάτιό του, τοῦ τραβοῦσε τὰ σκεπάσματα καὶ γαύγιζε ἀδιάκοπα ὥσπου νὰ τὸν ξυπνήση.

Πολὺ περίεργη ἐπίσης εἶνε ἡ ἱστορία ἑνὸς ἄλλου σκύλου, Ἀμερικάνου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος κάθε μέρα περνοῦσε κολυμπώντας τὸ ποτάμι. Ἐπήγαινε στὸ ταχυδρομεῖο, ἔπαιρνε τὶς ἐφημερίδες καὶ τὶς ἐπιστολὲς τοῦ κυρίου του καὶ τοῦ τὶς ἔφερνε στὸ σπίτι ξαναπερνῶντας ἀπὸ τὸ ποτάμι.

Ἕνας Ἄγγλος εὐπατρίδης πάλι ἐστελνε ταχτικὰ μὲ τὸ σκύλο του ἐφημερίδες καὶ γράμματα στὸ ταχυδρομεῖο, τὸ ὁποῖον ἀπεῖχε ἀπὸ τὴν κατοικία του εἴκοσι περίπου μίλια. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ εἶχε κατασκευάσει ἕνα δισάκκι, τὸ ὁποῖον κρεμοῦσε στὴ ράχη τοῦ σκύλου του. Ὅταν ὁ ταχυδρόμος-σκύλος ἀπαντοῦσε στὸ δρόμο κανέναν διαβάτη μὲ ὅποιο πρόσωπο ἤθελε νὰ ἀνταλλάξη λόγια, ἔπρεπε νὰ περιμένη ὥσπου νὰ τελειώσουν τὴν κουβέντα τους. Μιὰ μέρα ποὺ ὁ σκύλος αὐτὸς ταξείδευε μαζὶ μὲ τὸν κύριό του, ἄρχισε κατὰ τὸ μεσημέρι νὰ δείχνεται στὸ ἀφεντικό του πιὸ περιποιητικὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τριβόταν στὰ πόδια του, ἔγλυφε τὰ χέρια του καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ τόση τρυφερότητα στὰ μάτια, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι κάτι τι ἐξαιρετικὸ συνέβαινε. Καὶ πράγματι σὲ λίγο τὸ νοημονέστατο ζῶο πλάγιασε κάτω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ ξεψύχησε ἥσυχα-ἥσυχα.

Ἕνας ἄλλος σκύλος ἐβοηθοῦσε ταχτικὰ στὴ δουλειὰ τὸν κύριό του, ὁ ὁποῖος ἦταν διανομεὺς κάποιας ἐφημερίδος, μοιράζοντας κάθε μέρα τὸ φύλλο σὲ πολλοὺς συνδρομητάς. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ὁ σκύλος αὐτὸς ἐξακολούθησε νὰ ἐκτελῆ εὐσυνείδητα τὴν ὑπηρεσία του καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου του, ἐξοικονομῶντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀρκετὰ χρήματα στὴν οἰκογένεια τοῦ φτωχοῦ ταχυδρόμου.

Ἐπίσης κάποιος χωρικὸς ἀπ' τὰ περίχωρα τῆς Λυὼν εἶχε ἕνα σκύλο, ὁ ὁποῖος πήγαινε ταχτικὰ κάθε μέρα στὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἐπερνοῦσε τὸ πέραση ὁ ταχυδρόμος τῆς περιφερείας καὶ παρελάμβανε τὶς ἐφημερίδες καὶ τὶς ἐπιστολὲς τοῦ κυρίου του.

— Ἡ ὀδοντόσκονη τοῦ Μὰρκ Τουαὶν

Σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ταξείδια του, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος Μὰρκ Τουαὶν φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι ἑνὸς γνωστοῦ του. Τὸ πρωὶ ξυπνῶντας θυμήθηκε ὅτι, ἐνῶ εἶχε πάρει μαζύ του τὴ βοῦρτσα τῶν δοντιῶν, εἶχε ξεχάσει τὴν ὀδοντόσκονη. Ἐνόμισε ὅτι θἄχαν ἀπ' αὐτὴ στὸ σπίτι ὅπου ἐφιλοξενεῖτο καὶ ψάχνοντας βρῆκε πραγματικὰ ἕνα μικρὸ κουτὶ ἀπὸ πορσελάνη ποὺ εἶχε μέσα σκόνη. Τὴν ἐμεταχειρίστηκε γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν του καὶ τὴ βρῆκε ἐξαίρετη. Ὅταν σὲ λίγο περνοῦσάτηκε ἡ οἰκοδέσποινα, τῆς διηγήθηκε μὲ γέλια τὴν ἀνακάλυψί του -φυσθέντος ὅτι ἡ ὀδοντόσκονη αὐτὴ ἦταν ἀρίστης ποιότητος.

— Τί ὀδοντόσκονη εἶνε αὐτή; ρώτησε ἔκπληκτη ἡ οἰκοδέσποινα.

— Τὴ βρῆκα μέσα σ' ἕνα κουτὶ ἀπὸ πορσελάνη, ἀπάντησε ὁ Μὰρκ Τουαίν.

— Τί κάματε γιὰ τὸ Θεό! φώναξε ἐκείνη μ' ἀπελπισία. Ἦταν ἡ θειά μας!

Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια διηγήθηκε στὸν ξένο της ὅτι ἡ σύζυγος ἐκείνη ἦταν ἡ τέφρα τῆς θείας της, ἡ ὁποία εἶχε πεθάνει πρὸ ὀλίγου καιροῦ καὶ τὴν εἶχαν κάψει!...

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

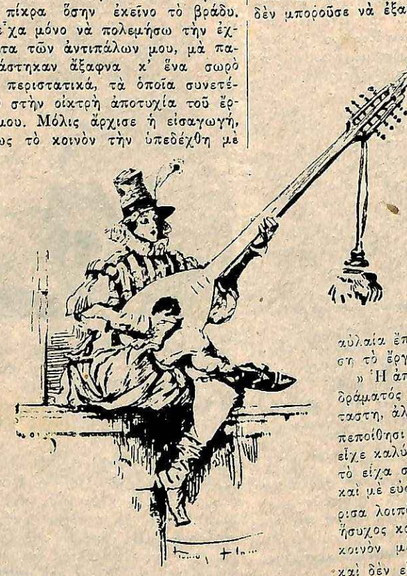
Η ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ "ΚΟΥΡΕΩΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΗΣ,,

Πῶς τὴν περιγράφει ὁ ἴδιος ὁ Ροσσίνι. Δυσκολίες, ἐμπόδια, ἐχθρότητες. Τὸ βράδυ τῆς πρεμιέρας. Ὅπου ὁ τενόρος τὰ χάνει καὶ σπάζει τὴν κιθάρα του !... Σφυρίγματα καὶ ἀποδοκιμασίες. Ὅπου ἡ παράστασις σταματάει ! Μετὰ τὴν οἰκτρὰ ἀποτυχία, ὁ θρίαμβος ! «Ἐβίβα Ροσσίνι !... Ἐβίβα, Ροσσίνι !...» Ὁ Ροσσίνι μὲ τὸ νυχτικό του μεταφέρεται θριαμβευτικὰ στὸ θέατρο. Ὕστερ' ἀπὸ πενῆντα χρόνια.

Ὁ «Κουρεὺς τῆς Σεβίλης», τὸ περίφημο αὐτὸ μελόδραμα τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ συνθέτου Ροσσίνι, τὸ ὁποῖον παίζεται σήμερα στὶς μεγαλείτερες πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, εἶχε πολὺ ἀσχημη ἀρχή. Ἰδοὺ πῶς διηγεῖται ὁ ἴδιος ὁ συνθέτης τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν πρώτη παράστασι τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλης», τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις εἶνε παρμένη ἀπὸ τὸ γνωστὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ περιφήμου Γάλλου συγγραφέως Μπωμαρσαὶ καὶ τὸ ὁποῖον ἔπειτα μελοποίησει, πρὶν ἀπ' τὸ Ροσσίνι, ὁ σύγχρονός του συνθέτης Παϊζιέλο.

«Εἶχα λάβει, γράφει ὁ Ροσσίνι σ' ἕνα γράμμα του, ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τοῦ θεάτρου τῆς Ρώμης τριακόσια φράγκα μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τοῦ παραδώσω ἕτοιμο ἕνα νέο μου κομμάτι μετὰ τρεῖς ἑβδομάδες, ὁπότε θ' ἀρχιζαν ἡ θερινὲς παραστάσεις κ' ἔπρεπε νὰ παιχθῇ ἕνα καινούργιο μελόδραμα. Δὲν εἶχα γράψει οὔτε μιὰ νότα ἀκόμα, τὰ χρήματά μου ὅλα εἶχαν ἐξαντληθῇ κι' ὁ θιασάρχης, βλέποντας ὅτι δὲν τοῦ παρέδιδα τὸ ἔργο, ἄρχισε νὰ μὲ γκρινιάζῃ στὴν ἀρχὴ κ' ἔπειτα νὰ μὲ ἀπειλῇ. Ἐνῶ βρισκόμουν σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι, μοῦ κατέβηκε ἐξάφνα ἡ ἰδέα νὰ μελοποιήσω τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλης», τοῦ ὁποίου ἄλλωστε εἶχα ἕτοιμη τὴν ὑπόθεσι καὶ μποροῦσα νὰ τὴ μεταχειρισθῶ χωρὶς νὰ πληρώσω οὔτε λεπτό. Ἔγραψα λοιπὸν στὸν Παϊζιέλο, ποὺ ἦταν καὶ συμπατριώτης μου, καὶ αὐτὸς μοῦ παρεχώρησε εὐχαρίστως τὰ τονίσω τὸ ἴδιο λιμπρέττο ποὺ εἶχε μελοποιήσει προτήτερα ὁ ἴδιος. Ἔτσι, σὲ δέκα μέρες ὁ «Κουρεὺς τῆς Σεβίλης» ἦταν τελειωμένος κιόλας. Ἀμέσως ἄρχισαν ἡ δοκιμές, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα μὲ ὑποδέχθηκαν ὅλοι μὲ πικροὺς χλευασμοὺς καὶ φυχρὲς εἰρωνεῖες. Οἱ θαυμασταὶ τοῦ Παϊζιέλο πάγαν βάλει μαζύ μου, ἐπειδὴ εἶχα τολμήσει νὰ καταπιαστῶ μὲ τὸ ἴδιο κείμενο ποὺ τόσον ἐπιτυχῶς, κατὰ τὴ γνώμη τους, εἶχε μελοποιήσει ὁ μεγαλείτερος συνθέτης τῆς πατρίδος μου κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Δὲν μποροῦσαν νὰ συγχωρήσουν οἱ καλοὶ ἄνθρωποι μιὰ τέτοια θρασύτητα σ' ἕναν ἄγνωστο νέο καλλιτέχνη. Ἐξ ἄλλου ἡ μερὶς τῶν κληρικῶν ἦταν δυσμενῶς διατεθειμένη ἐναντίον μου, ἐπειδὴ εἶχα διαλέξει γιὰ νὰ μελοποιήσω ἕνα ἔργο γραμμένο ἀπὸ ἕναν ἀπόστατον Γάλλο διανοούμενο. Κανένας ὅμως **δὲν** ἐγνώριζε τὶς οἰκονομικές μου δυσχέρειες γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπόφασί μου. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἕνας μονάχα βρέθηκε, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ καλλιτεχνικό του αἴσθημα μαγεύθηκε ἀπὸ τὴ μουσικὴ μου καὶ μὲ ὑποστήριξε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις στὴν ἐξακολούθησι τῶν δοκιμῶν καὶ στὴν κατάλληλη διακόσμησι τοῦ θεάτρου. Αὐτὸς ἦταν ὁ περίφημος τενόρος Γκάρτσια, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχα γράψει τὸ μέρος τοῦ Λιντόρου.

» Ἐπὶ τέλους ἔφθασε ἡ ἀπαισία βραδειὰ τῆς πρώτης παραστάσεως. Ποτὲ σ' ὅλο τὸ στάδιό μου δὲν ἐδοκίμασα τόση πίκρα ὅσην ἐκείνο τὸ βράδυ. Δὲν εἶχα μόνο νὰ πολεμήσω τὴν ἐχθρότητα τῶν ἀντιπάλων μου, μὰ παρουσιάστηκαν ἄξαφνα κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα περιστατικά, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν στὴν οἰκτρὴ ἀποτυχία τοῦ ἔργου μου. Μόλις ἄρχισε ἡ εἰσαγωγή, ἀμέσως τὸ κοινὸν τὴν ὑπεδέχθη μὲ

σφυρίγματα καὶ ἀποδοκιμασίες!... Ὁ Γκάρτσια, ἔξαλλος γιὰ τὴν ἄδικη αὐτὴ κατακραυγὴ τῶν ἀκροατῶν, παρουσιάσθηκε στὴ σκηνὴ σὲ τέτοια νευρικὴ κατάστασι, ὥστε μέσα στὴ σύγχυσί του ἔσπασε μερικὲς χορδὲς ἀπ' τὴν κιθάρα του, πρᾶγμα ποὺ προκάλεσε νέα γέλια καὶ νέα σφυρίγματα. Μέσα στὴ γενικὴ ἀποδοκιμασία, οἱ ἠθοποιοὶ καὶ ἡ ὀρχήστρα δὲν ἀκουγόνταν σχεδὸν καθόλου. Ἕνας πρωτόβγαλτος ἠθοποιὸς τόσο πολὺ ταράχθηκε ἀπ' τὸ δαιμονισμένο θόρυβο ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν πλατεία, ὥστε τὴ στιγμὴ ποὺ βγῆκε στὴ σκηνή, τὰ πόρτα του ἀπλέχτηκαν μὲ τὸ μακρὺ φόρεμά του καὶ σωριάσθηκε χάμου, τραλλαγὴ νέες θορυβώδεις ἀποδοκιμασίες τοῦ κοινοῦ. Σὲ λίγο κατώρθωσε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ἔτρεχε τόσο αἷμα ἀπ' τὴ μύτη του, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ σκηνή. Ὅταν σὲ λίγο τὸ κοινὸ ἡσύχασε κάπως, γιὰ κακή μου τύχη παρουσιάσθηκε στὴ σκηνὴ μιὰ γάτα, τὴν ὁποίαν ὑπεδέχθησαν ὅλοι μὲ τρομεροὺς ἀλλαλαγμοὺς καὶ κραυγές, ποὺ ἀσφαλῶς θ' ἀκουγόντουσαν σ' ὅλη τὴν πόλι. Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς βρούς ἡ παράστασις δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ἡ

αὐλαία ἔπεσε πρὶν τελειώσῃ τὸ ἔργο.

» Ἡ ἀποτυχία τοῦ μελοδράματός μου ἦταν ἀφάνταστη, ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα τὴν πεποίθησι ὅτι ἀργότερα θὰ εἶχε καλύτερη τύχη, γιατὶ τὸ εἶχα συνθέσει μὲ κέφι καὶ μὲ εὐσυνειδησία. Ἐγύρισα λοιπὸν στὸ σπίτι μου ἡσυχος καὶ βέβαιος ὅτι τὸ κοινὸν μὲ εἶχε ἀδικήσει καὶ δὲν εἶχε δώσει προσοχὴ οὔτε σὲ μιὰ νότα τοῦ ἔργου μου, ἐπειδὴ ἦταν τρομερὰ προκατειλημμένο ἐναντίον μου. Τὴν ἄλλη μέρα ἔγραψα στὸ διευθυντὴ τοῦ θεάτρου καὶ τὸν παρακαλοῦσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ διευθύνω ἐγὼ τὴν ἐκτέλεσι τῶν δύο ἄλλων παραστάσεων τοῦ ἰδίου ἔργου, ποὺ θ' ἀκολουθοῦσαν, πρᾶγμα στὸ ὁποῖο ἐκεῖνος δὲν ἔφερε φυσικὰ καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ πρώτη δυσμενὴς ἐντύπωσις ἄρχισε νὰ διαλύεται καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παρακολουθήσαντας τὴν πρώτη παράστασι σχολίαζαν τώρα εὐνοϊκὰ τὸ ἔργο μου. Ὁ ἕνας θυμόταν κάτι ἀπὸ τὴν εἰσαγωγή, ὁ ἄλλος τραγουδοῦσε στίχους ἀπ' τὴν πρώτη χορωδία, ἄλλος πάλι εὕρισκε ὡραιότατη τὴ μονωδία τοῦ Φιγκαρὼ κλπ. Αὐτὸ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ τουλάχιστον ἡσυχία κατὰ τὴ δευτέρα παράστασι τοῦ ἔργου.

» Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤμουν μόνος μου στὸ σπίτι. Ἤθελα κάτι νὰ γράψω, νὰ διαβάσω, νὰ συνθέσω, ἀλλὰ ὁ νοῦς μου βρισκόταν ἀλλοῦ. Κρατοῦσα στὸ χέρι μου τὸ ρολόϊ καὶ μετροῦσα ταραγμένος τὰ λεπτά. Τέλος ἐκυριεύθηκα ἀπὸ μιὰ ὑπερβολικὴ περιέργεια καὶ ἀνυπομονησία. Ἤθελα νὰ μάθω τὴν τύχη τοῦ ἔργου μου καὶ κατὰ τὴ δευτέρα παράστασι κ' ἑτοιμαζόμουν νὰ βγῶ ἔξω. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἄκουσα στὸ δρόμο ἕνα μεγάλο θόρυβο κ' ἔτρεξα στὸ παράθυρο.

» Ἐδῶ πλῆθος κόσμου ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους λαμπάδες καί, προχωρῶντας πρὸς τὸ σπίτι μου, φώναζαν:

— Ἐβίβα, Ροσσίνι! Ἐβίβα, Ροσσίνι!

» Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί συμβαίνει καὶ ἡ ἀμηχανία μου γινόταν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μεγαλείτερη. Σὲ λίγο εἶδα πολλοὺς ἄγνωστους νὰ μπαίνουν στὸ δωμάτιό μου ξεκαπέλλωτοι, ζητωκραυγάζοντας μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμό. Χωρίς νὰ μοῦ δώσουν καιρὸ νὰ βγάλω τὸ νυχτικό μου, δύο φοιτηταὶ μὲ σήκωσαν στοὺς ὤμους των καὶ μ' ἔφεραν ἐν θριάμβῳ στὸ θέατρο, ὅπου μὲ τοποθέτησαν στὴ θέσι τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας, ἐνῶ ὅλοι οἱ θεαταὶ μὲ χειροκροτοῦσαν καὶ μὲ ζητωκραύγαζαν. Ἐκείνη τὴ βραδειὰ ἦταν γραφτό μου νὰ δοκιμάσω τὴ μεγαλείτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου. Στὸ τέλος κάθε πράξεως τὰ χειροκροτήματα ἦσαν ἀτελείωτα. Μετὰ τὴν παράστασι μὲ ξαναπῆραν μὲ τὸν ἴδιο θριαμβευτικὸ τρόπο στὸ σπίτι μου. Ἑκατοντάδες κόσμου μὲ ἀκολούθησαν κρατῶντας στὰ χέρια τους λαμπάδες καὶ φωνάζοντας ἀδιάκοπα:

— Ζήτω ὁ Ροσσίνι!...

**

Καὶ τώρα ἂς προσθέσουμε κ' ἐμεῖς μερικὲς χαρακτηριστικὲς λεπτομέρειες, σχετικὲς μὲ τὴν ἱστορία τοῦ περιφήμου αὐτοῦ μελοδράματος, τοῦ τόσο ἄτυχου στὴν ἀρχή. Ὁ «Κουρεὺς τῆς Σεβίλης» παρεστάθη γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1819, ἔκτοτε δὲ ἐπαίχθη στὰ μεγαλείτερα θέατρα καὶ ἔγινε δεκτὸς παντοῦ μ' ἐνθουσιασμό. Μέχρι τοῦ κόσμου τοῦ ἔτους 1842, δηλαδὴ σὲ διάστημα 23 ἐτῶν, τὸ θαυμάσιο αὐτὸ μελόδραμα παραστάθηκε μονάχα στὸ Παρίσι διακόσιες ἑξῆντα δυὸ φορές, ρεκὸρ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἐνῶ τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Παϊζιέλο, τὸ ὁποῖο προοριζόταν κυρίως γιὰ τὸ Ἰταλικὸ μελόδραμα τῆς Πετρουπόλεως, δὲν παίχθηκε παρὰ... δυὸ φορές!

"Οταν ἔζησε ἀκόμα ὁ Ροσσίνι, ἕνας μέτριος Ἰταλὸς συνθέτης, ὀνομαζόμενος Νταλλαρζίνε, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν διάσημο συνθέτη τὴν ἄδεια νὰ μελοποιήσῃ κι' αὐτὸς τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλης», ἐπειδὴ ἴσως εἶχε βρῆ ἀτέλειες στὸ ἔργο τοῦ διακεκριμένου συμπατριώτου του κ' ἤθελε νὰ τὸ συμπληρώσῃ. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ νὰ τί ἀπήντησε ἐξυπνότατα ὁ Ροσσίνι μεταξὺ τῶν ἄλλων:

«Κολακεύομαι ὑπερβολικὰ βλέποντας ὅτι τρέφετε ἀπέναντί μου κάποιαν ἐκτίμησι, ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ μοῦ ἀφιερώσετε τὸ ἔργο σας, τὸ ὁποῖο χαντεύετε νὰ τελειώσετε, καθὼς μοῦ γράφετε. Εὑρίσκω περιττὴ τὴ λέξι τολμηρός, τὴν ὁποίαν ἔχετε στὸ γράμμα σας. Ἐγὼ δὲν ἐθεώρησα τὸν ἑαυτό μου τολμηρὸ ὅταν ἐμελοποίησα τὴ χαριτωμένη ὑπόθεσι τοῦ Μπωμαρσαὶ σὲ διάστημα δώδεκα μόνον ἡμερῶν, καὶ σεῖς τὸ θεωρεῖτε τόλμημα νὰ συνθέσετε, ὕστερα ἀπὸ μισὸν αἰῶνα, ἕναν νέον «Κουρέα τῆς Σεβίλης»; Πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἀνέβασαν ἐκ νέου στὴν Παρισινὴ σκηνὴ τὸ ἔργο τοῦ Παϊζιέλο, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ πολὺ δικαίως, ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Μεγάλες συζητήσεις ἠγέρθησαν τότε μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν τῆς παλαιᾶς καὶ τῶν φίλων τῆς νέας μουσικῆς. Σᾶς συμβουλεύω νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸ ρητό: «Μεταξὺ δύο παλαιστῶν νικᾶ πάντοτε ὁ τρίτος». Πιστεύσατε δέ, φίλτατε κύριε, ὅτι εὐχομαι νὰ εἶσθε σεῖς ὁ τρίτος. Εἴθε ὁ νέος «Κουρεὺς τῆς Σεβίλης» νὰ ἐπιτύχῃ, ὅπως ἐλπίζω, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ στὸ συνθέτη του καὶ στὴν κοινή μας πατρίδα ἀθάνατη δόξα!».

Μὲ ὅλες ὅμως τὶς καλὲς συμβουλὲς τοῦ Ροσσίνι, τὸ ἔργο τοῦ Νταλλαρζίνε ἔμεινε ἐντελῶς ἄγνωστο, καὶ τὸ μόνο ποὺ περισεώθη ἀπὸ τὰ φιλόδοξα σχέδια τοῦ συνθέτου του εἶνε ἡ ἱστορικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ροσσίνι, ἡ περιέχουσα τὴν ἀνωτέρω περικοπή.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΜΕΤΟΣ

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, σὲ κάποια συνεδρίασι τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Μαιευτικῆς ἑταιρείας, ἀνεκοίνωσε ὅτι ἐγνώρισε στὴν πόλι του ἕνα σύζυγο, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς γυναίκας του κατελαμβάνετο κάθε πρωὶ ἀπὸ ἐμετό. Ὁ ἴδιος ἐπίσης σύζυγος εἶχε ἐμετοὺς καὶ κατὰ τὶς προηγούμενες ἐγκυμοσύνες τῆς κυρίας του. Τὸ φαινόμενο αὐτό, κατὰ τὴν ἀνακοίνωσι τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐπιστήμονος, ἔχει παρατηρηθῆ καὶ σὲ ἄλλους ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι κάνουν ἐμετὸ συνήθως τὸ πρωί, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως πληροφορηθοῦν ὅτι τὰ τρυφερὰ ἡμίσια των εὑρίσκονται σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Οἱ φιλανθρωπικοί... φόνοι !

Ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπο, καὶ μάλιστα συγγενῆ του, ἀπὸ... φιλανθρωπία; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ πρόκειται ν' ἀπαντήσουν κατ' αὐτὰς οἱ ἔνορκοι τοῦ Κακουργοδικείου τῆς Ὑέρς, στὴ Γαλλία, οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν νὰ δικάσουν κάποιον νέον, ὀνόματι Ρίτσαρντ Κόρμπετ, κατηγορούμενον ἐπὶ μητροκτονίᾳ. Ἡ μητέρα τοῦ νέου αὐτοῦ ἔπασχε ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀπὸ καρκίνο. Ὁ Ρίτσαρντ, βλέποντάς την νὰ βασανίζεται ἀπ' τοὺς φρικτοὺς πόνους τῆς φρικτῆς αὐτῆς ἀρρώστειας, ἔννοιωθε τὴν καρδιά του νὰ σπαράζεται. Ὅταν δέ, πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, τὸ μαρτύριο τῆς δυστυχισμένης μητέρας ἔφθασε σὲ ἀπερίγραπτο βαθμό, ὁ γυιός της, ποὺ βρισκόταν, ὅπως πάντα, κοντά της δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατηθῇ. Τράβηξε τὸ περίστροφό του καὶ τὴ σκότωσε, νομίζοντας ὅτι ἔτσι τῆς ἔκανε ἕνα μεγάλο καλό.

Ἡ ἀνωτέρω τραγωδία "πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὴ χαρακτηρίσῃ κανείς;) δὲν εἶνε μοναδικὴ στὰ δικαστικὰ χρονικά. Πέρυσι ἀκόμη κάποιος Γερμανὸς γιατρὸς σκότωσε τὸ κοριτσάκι του ποὺ ἔπασχε ἀπὸ φυματίωσι καὶ παραλυσία.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐπίσης μιὰ νεαρὰ Πολωνίδα εἶχε πάει νὰ ἰδῇ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ὁ ὁποῖος νοσηλευόταν σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Παρισιοῦ καὶ ὁ ὁποῖος ἔπασχε ἀπὸ καρκίνο. Ὁ δυστυχὴς ὑπέφερε τόσο πολὺ ἀπὸ τοὺς πόνους, ὥστε παρακαλοῦσε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὸ ἀβάσταχτο ἐκεῖνο μαρτύριο. Καὶ ἡ υἱοτσ τοῦ, ἡ ὁποία τὸν λυπήθηκε, τὸν σκότωσε πράγματι.

Τὸ δραματικώτερο ὅμως περιστατικὸ αὐτοῦ τοῦ εἴδους συνέβη ποιὸν ἀπὸ τοιάντα χρόνια σὲ δυὸ Γερμανοὺς λεξιωματικοὺς ποὺ εἶχαν σταλῆ στὴν ἐκστρατεία τοῦ Καμερούν. Οἱ δύο ξένοι ἀξιωματικοί, ποὺ ἦταν παιδικοὶ φίλοι, εἶχαν ἀνταλλάξει ἔνορκο ὑπόσχεσι ὅτι ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο τραυματιζόταν θανάσιμα, ὁ ἄλλος θὰ τὸν ἀποτελείωνε μὲ τὸ περίστροφό του, γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τοὺς πόνους.

Ἡ ποθελεύς τους ἐπραγματοποιήθη. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ ἕνας ἀξιωματικὸς τραυματίσθηκε βαρειά. Οἱ τραυματιοφορεῖς ἔτρεξαν νὰ τὸν πάρουν καὶ νὰ τὸν μεταφέσουν στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀντιστρόφθη καὶ ἀπενθύτησε στὸ φίλο του τὸν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχαν ἀνταλλάξει. Ὁ ἄλλος... δὲν δίκασε στὰ μάτια. Ἀνταποκρίθηκε νὰ ὑπακούσῃ καὶ μὲ μιὰ σφαῖρα στὸν κρόταφο ἔπραξε λεύτερο τὸν φίλο του.

Ἀπὸ τότε ὅμως τὸν βασανίζουν ἡ τύψεις τῆς συνειδήσεώς του καὶ ὅταν νύχτες στὴ Γερμανία πῆγε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους χειρούργους τοῦ Βερολίνου, τοῦ διηγήθη τὴν περιπέτειά του, τοῦ περιέγραψε τὴ θέσι καὶ τὸν τρόπο τῆς πληγῆς τοῦ φίλου του — ποὺ τὴν θυμόταν παραπολὺ καλά. Ἀφοῦ τὴν συλλογίζόταν διαρκῶς — καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἡ πληγὴ ἐκείνη ἦταν θανάσιμη ἢ μποροῦσε νὰ γιατρευθῇ.

Ὁ χειρούργος, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε προσεκτικά, τοῦ εἶπε:

— Ἡ πληγὴ ἦταν ἀπὸ ἐκείνες ποὺ θεραπεύονται.

— Ὥστε, φώναξε μὲ τρόμο καφρίκη ὁ ἀξιωματικός, ἦταν φόνος αὐτὸ ποὺ ἔκανα;

— Ναί, ἦταν φόνος, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός, ἐκτὸς ἂν σεῖς μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἄλλη λέξι νὰ χαρακτηρίσετε τὴν πρᾶξι αὐτή.

Ὁ δυστυχὴς ἀξιωματικὸς ἔφυγε ἀμίλητος ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ χειρούργου, πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ ἀφοῦ κλείδωσε στὴν κάμαρή του, ἄνοιξε τὸ περίστροφό του, στήριξε τὴν κάνη στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος ποὺ τὴν εἶχε στηρίξει στὸ κεφάλι τοῦ φίλου του, καὶ πίναξε τὰ μυαλά του στὸ ἀέρα.

— Πατάτες, μπανάνες, γκάζι, κλπ.

Σ' ὅλες τὶς ἀποχές κάθετι νέο καθετὶ καινούργιο, ἔρχονται μεγάλα ἐμπόδια ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πρωτοεμφανισθῇ, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἐπιδηθῇ.

Ὥστε ὅταν εἰσήχθη στὴν Ἀγγλία, ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια, τὸ πρῶτο φορτίο ἀπὸ μπανάνες, κατεσχέθη κατὰ διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία εἶχε τὴ γνώμη ὅτι ἡ μπανάνα εἶνε φροῦτο πολὺ ἐπιβλαβές. Καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ γιατροὶ τῆς Ἀγγλίας ἐδημοσίευσαν ἀλλεπάλληλες καὶ μακροσκελέστατες διατριβὲς στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὲ τὶς ὁποῖες ὑποστήριζαν ὅτι ἡ μπανάνα εἶνε τὸ πιὸ ἐπιβλαβὲς φροῦτο καὶ ὅτι ὅσοι τρῶνε ἀπ' αὐτὴν παθαίνουν... κίτρινον πυρετό!

Ἀλλὰ καὶ ἡ πατάτες δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη. "Οταν πρωτοεμφανίσθηκαν στὴν Εὐρώπη, ὅλοι οἱ γιατροὶ τῆς ἐποχῆς τὶς ἀπεκήρυξαν, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι προκαλοῦσαν τὴ νευρασθένεια καὶ πολλὲς φορὲς καὶ τὴν τρέλλα!

Καὶ τὸ φωταέριο ἐπίσης συνήντησε μεγάλη ἀντίδρασι ἕως ὅτου ἐπιβλήθῃ καὶ γενικευθῇ ἡ χρῆσις του, γιατὶ ἐπικρατοῦσε ἡ γνώμη ὅτι μολύνει τὸν ἀέρα.

Τὴ μεγαλείτερη ὅμως ἀντίδρασι τὴν συνήντησε ὁ σιδηρόδρομος. Ὅλοι ἐφοβόντουσαν ὅτι ἡ σπίθες ποὺ πετοῦσαν ἡ ἀτμομηχανὲς θὰ ἔβαζαν φωτιὰ στὰ σπαρτὰ τῶν χωραφιῶν, τὰ ὁποῖα περνοῦσαν. Ἄλλοι πάλι φοβόντουσαν ὅτι θὰ ἔβαζαν φωτιὰ στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν καὶ γι' αὐτὸ τὶς πρῶτες δεκαετηρίδες οἱ κάτοικοι τῶν περισσοτέρων πόλεων δὲν ἄφιναν νὰ γίνουν οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ μέσα στὶς πόλεις.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ρωσσίας εἶνε ἴση μὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιφανείας τῆς σελήνης. Ἐπειδή, ἀπὸ τῶν Πολωνικῶν συνόρων της μέχρι τοῦ ἀνατολικωτάτου ἄκρου της Σιβηρίας, ὑπάρχει διαφορὰ 12 ὡρῶν, ὁ ἥλιος ποτὲ δὲν κρύβεται στὸ ἀπέραντο αὐτὸ Κράτος, γιατί, ὅταν βασιλεύῃ πρὸς τὰ δυτικά του ἄκρα, ἀνατέλλει συγχρόνως ἀπὸ τὴν ἀνατολή, δηλ. ἀπὸ τὴ Σιβηρία. Ἡ Σιβηρία μόνη της εἶνε μεγαλείτερη κατὰ τὴν ἔκτασι ἀπὸ ὅλη μαζὺ τὴν Εὐρωπαϊκὴ ἤπειρο.

ΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ἀπὸ κακὴ κολοκυθιὰ μήτε κολοκυθόσπορο.

— Ὅποιος πίνει βερσέ, δυὸ φορὲς μεθάει.

— Τοῦ σπιτιοῦ λογαριασμὸς στὴν ἀγορὰ δὲ βγαίνει.

— Κάλλιο δέκα γνωστικοὶ ἐχθροί, παρὰ ἕνας τρελλὸς φίλος.

— Τὸν ὁμοιό σου συμπάθερο, τὸν κάλλιο σου κουμπάρο.

— Ἡ σταμπὰ ε' ἡ θάλασσα. Ἡ σταμπὰ ε' ἡ θάλασσα. Ἡ σταμπὰ ἀρμενίζουμε.

— Ὅποιος μαγειρεύει ψέματα, ἡ κοιλιὰ του τὸ ξέρει.

— Τὰ δόντια τάβωσε ὀθεὸς γιὰ νὰ βαστοῦν τὴ γλῶσσα.

— Τὸν τρελλὸ καὶ τὸ χωριάτη ξένες ἔννοιες τὸν γεράζουν.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ... ΕΥΘΥΜΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΓΕΛΙΟ

Ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ ὑποδιαιρέσεις τοῦ γέλιου. Πνεῦμα καὶ χιοῦμορ. Ἕνα ζήτημα σοβαρόν. Ποιὸ εἶνε τὸ καλύτερο ἀστεῖο κατὰ τὸν Τριστὰν Μπερνάρ. Τὸ γέλιο τῶν ἀγροίκων καὶ τὸ γέλιο τῶν διανοουμένων. Γέλιο εὔκολο, γέλιο δύσκολο καὶ γέλιο .. ψυχρό. Ὁ Μὰρκ Τουαίν καὶ τα κουτὰ ἀστεῖα του πεὺ θέλουν μεγάλη... ἐξυπνάδα νὰ λεχθοῦν. Πῶς πέθανε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τουαίν καὶ πῶς ἀπέθανε καὶ ὁ ἴδιος. Ἡ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ χείρ. Οἱ διαβάτες καὶ οἱ ἀθῶοι. Ὁ Ἄγγλος βουλευτὴς καὶ τὸ Σύνταγμα

Τί εἶνε τὸ γέλιο;

Οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος, ποὺ βυθιστήκανε στὴ σπουδὴ καὶ στὴ μελέτη γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ μοναδικὸ αὐτὸ φαινόμενο ποὺ λέγεται «γέλως», δὲν βρῆκαν τίποτε ἄλλο νὰ μᾶς ποῦν παρὰ ὅτι:

—Τὸ γέλιο προέρχεται ἀπὸ τὴ γελοιότητα ἑνὸς θέματος καὶ τὴ σοβαρότητα μὲ τὴν ὁποία ἐκφράζεται, ἢ καλύτερα ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἀπρόβλεπτο τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο φαίνεται ἕνα πρᾶγμα ἢ ἕνα γεγονός.

Ἐντελῶς ὅμως ἄλλα πράγματα ἔλεγε ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Αἰμίλιος Φαγκέ:

—Ἐπίστευα — γράφει κάπου — ὅτι χιοῦμορ εἶνε τὸ χάρισμα ἢ ἡ τέχνη νὰ λέη κανεὶς κωμικὰ πράγματα μὲ ψυχραιμία. Γι' αὐτὸ διάβασα ὀγκωδέστατα Ἀγγλικὰ βιβλία, ποὺ ἐπραγματευόντουσαν μὲ μεγάλη σοβαρότητα τὸ ζήτημα αὐτό. Ἀλλὰ ἀκριβῶς ἀπὸ τότε... δὲν ἤξερα πειὰ τί πρᾶγμα εἶνε τὸ χιοῦμορ!...

Πολλοὶ ἐπίσης συγγραφεῖς λένε ὅτι «γιὰ νὰ κάνη κανεὶς χιοῦμορ, πρέπει νὰ ἔχη πνεῦμα».

Ἄλλοι ὅμως πάλι λένε τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο: «Δὲν εἶνε καθόλου ἀνάγκη νὰ ἔχης πνεῦμα γιὰ νὰ κάνης τὸν χιουμοριστή».

Ἀλλὰ τότε τί εἶνε τὸ χιοῦμορ;

—«Τὸ μειδίαμα στὸ βλέμμα τῆς σοφίας», εἶπεν ὁ Ἰσραὴλ Ζαγγουίλ.

**

Ὁ Τριστὰν Μπερνάρ, ὅταν ἦτανε παιδάκι, διηγεῖτο ἁπλούστατα ὅ,τι ἔβλεπε καὶ ὅλοι ἐγελοῦσαν. Μόλις εἶδε τὴν ἐπιτυχία αὐτὴν ὁ Τριστὰν Μπερνάρ, σκέφθηκε νὰ λέη ἀστεῖα ἐξεπίτηδες. Τότε ὅμως ἀντελήφθη ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν γελοῦσαν πειὰ μὲ τὶς κουβέντες του ὅπως πρίν.

Βλέποντάς τότε τὴν ἀποτυχία του αὐτή, ξαναγύρισε στὸ ἀθῶο σύστημά του, νὰ λέη δηλαδὴ τὰ πράγματα ὅπως τοῦ ἐρχόντουσαν στὸ στομάχι:

«Πιστεύω, γράφει κάπου, ὅτι σ'αὐτὸ βρίσκεται τὸ μυστικὸ τοῦ χιοῦμορ.

**

—Χρειάζεται βέβαια κάποιος τρόπος γιὰ νὰ προκληθῆ τὸ γέλιο. Ἄλλον εἶχε ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλον ὁ Μολλιέρος. Εἴκοσι αἰῶνες πολιτισμοῦ ἔχουν καταστήσει λεπτότερες τὶς αἰχμὲς τῆς εἰρωνείας, ἔλεγεν ὁ Κλεμανσώ.

—Γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς χιουμοριστής, λέγει ὁ Μπέρναρ Σῶ, πρέπει νὰ ἔχη λίγο πνεῦμα. Χωρὶς πνεῦμα πῶς θὰ εἶνε πνευματώδης; Τὸ πνεῦμα εἶνε δῶρον... Ἢ τὸ ἔχεις ἐκ φύσεως ἢ δὲν τὸ ἔχεις. Νὰ τὸ ἀποκτήσης ὅμως εἶνε ἀδύνατον... Ὡστόσο τὸ πνεῦμα εἶνε ἕνα προσὸν ἀξίας τόσον... εὐτελοῦς, ὥστε νὰ μὴ βρίσκεται οὔτε στὸ... ἐμπόριο!... Συχνὰ μάλιστα χρειάζεται περισσότερο πνεῦμα γιὰ νὰ βροῦμε μιὰ φράσι, παρὰ νὰ γράψουμε ἕνα βιβλίο. Ἔτσι τοὐλάχιστον ὁ ἀναγνώστης ποὺ θὰ διαβάση τὴ φράσι μας, θὰ ἔχη ἔπειτα τὴν περιέργεια νὰ πῆ: «Εἶνε βέβαια ἀνόητη, ἀλλὰ δὲν μ' ἔκανε νὰ χάσω τὸν καιρό μου!...»

**

Ὑπάρχει πνεῦμα εὔκολο, ὅπως ὑπάρχει καὶ πνεῦμα δύσκολο.

Νὰ δυὸ παραδείγματα πνεύματος εὐκόλου:

Ὁ δικαστής, ἀφοῦ ἀνεκοίνωσε στὸν κατηγορούμενο τὴν ἀπόφασι, ἡ ὁποία τὸν κατεδίκαζε σὲ θάνατο, τὸν ἐρωτᾶ:

—Βέρεις ὅτι ὁ νόμος σοῦ παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς πῆς τὴν τελευταία σου θέλησι καὶ νὰ σοῦ τὴν κάνουμε... Πές μας λοιπὸν τί θέλεις;

Καὶ ὁ κατάδικος τοῦ ἀπαντάει:

—Θὰ ἤθελα νὰ... μάθω Ρούσσικα!...

Στὸ Κογκὸ ἕνας καννίβαλος καταδικάζεται σὲ θάνατο. Τὸ πρωὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ ἀπόφασις, ὁ δικαστὴς τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ἐρωτᾶ:

—Τί θέλεις νὰ φᾶς;

Κι' ὁ κατάδικος τοῦ ἀπαντᾶ:

—Θὰ ἤθελα νὰ φάω τὸ δικαστή μου!...

**

Ὑπάρχει καὶ τὸ μοχθηρὸ λεγόμενο πνεῦμα. Αὐτὸ χαρακτηρίζει πολλὲς φορὲς ἕναν ἄνθρωπο ἢ μιὰ ἐποχὴ πολὺ καλύτερα ἀπὸ οἱοδήποτε βιβλίο, ὅσο μεγάλο καὶ πολυσέλιδο καὶ ἂν εἶνε.

Διηγοῦνται ὅτι τὴν ὥρα ποὺ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος Φίλιππος ξεψυχοῦσε, ἔλεγε στὸν Ταλεϋράνδο, τὸν πρωθυπουργό του:

—Ὑποφέρω τὰ βάσανα τῆς κολάσεως.

Καὶ ὁ μοχθηρὸς σύμβουλός του τοῦ ἀπάντησε:

—Ἀπὸ τώρα;

**

Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ ψυχρὸ λεγόμενο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀρέσει στοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Ἀμερικανούς. Νὰ ἕνα ἀνέκδοτο σχετικό:

Ἕνας φίλος πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἄρρωστο φίλο του:

—Πῶς εἶσαι; τὸν ρωτάει.

—Ἄσχημα. Φαντάσου ὅτι ὁ γιατρός μου εἶπε νὰ μὴ γυρίσω ἀπ' τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ γιατὶ θὰ πεθάνω!...

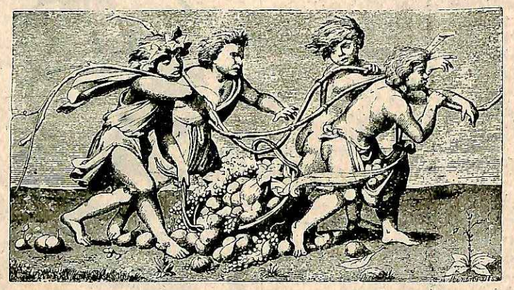
—Ἀστειεύεσαι;

—Ὄχι, σοῦ ὁρκίζομαι. Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ γιατρός...

—Τότε θ' ἀστειευόταν ὁ γιατρός.

—Μπᾶ! Τὸ ἔλεγε στὰ σοβαρά, ἀπάντησε ὁ ἀσθενής.

—Δὲν τὸ πιστεύω.

—Θέλεις νὰ στοιχηματίσουμε;

—Ἂς στοιχηματίσουμε πέντε δολλάρια.

Τότε ὁ ἄρρωστος γυρίζει στὰ ἀριστερὰ καὶ ἀμέσως παραδίνει τὴν ψυχή του στὸ Θεό. Ὁ φίλος του τὸν κυττάει νεκρὸ καὶ φωνάζει:

—Νὰ πάρη ἡ ὀργή, μοῦ κέρδισε τὸ στοίχημα!... Πέθανε!

Καὶ ἀφίνοντας στὸ κομμοδίνο τὰ πέντε δολλάρια ποὺ ἔχασε, φεύγει περίλυπος...

Στὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ ψυχροῦ χιουμορισμοῦ ὁ Μὰρκ Τουαὶν ἔχει ἀφίσει ἀναρίθμητα ἀνέκδοτα. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα του εἶνε ἡ διάψευσις ποὺ ἔκαμεν ὁ ἴδιος στὶς ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς ποὺ εἶχαν ἀναγράψει ὅτι πέθανε, ἐνῶ αὐτὸς ταξείδευε στὴν Εὐρώπη.

Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Μὰρκ Τουαὶν τηλεγράφησε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη:

«Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου μου ἔχει πολὺ μεγαλοποιηθῆ.

Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο ἀνέκδοτο τοῦ ἰδίου Μὰρκ Τουαίν. Κάποτε ἕνας δημοσιογράφος εἶχε πάει νὰ τοῦ ζητήση συνέντευξι.

—Εἶχα ἕνα ἀδερφό, εἶπε ξέφαφνα ὁ Μὰρκ Τουαὶν καθὼς συζητοῦσαν.

—Ἀλήθεια; Δὲν τὸ ἤξερα!... ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ δημοσιογράφος.

—Ναί. Τὸν ἔλεγαν Μπίλ. Κακομοίρη Μπίλ...

—Γιατί τὸν λέτε κακομοίρη; Μήπως πέθανε; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος.

—Ναί, ἀλλὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν κατωρθώσαμε νὰ μάθουμε ποτέ. Ἕνα μυστήριο βασιλεύει ἀπάνω στὸ πρόβλημα αὐτό. Ὁ μακαρίτης καὶ ἐγὼ εἴμεθα δίδυμοι, καὶ σὲ ἡλικία δέκα πέντε ἡμερῶν ἡ παραμάνα μᾶς ἔκανε λουτρὸ στὴν ἴδια τὴ λεκάνη. Ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς πνίγηκε τότε, ἀλλὰ κανένας δὲν κατώρθωσε νὰ μάθη ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό. Μερικοὶ εἶπαν ὅτι πέθανε ὁ Μπίλ καὶ ἄλλοι πάλι ὅτι ἐπνίγηκα ἐγώ.

—Παράξενο! φώναξε ὁ δημοσιογράφος. Ἀλλὰ σεῖς τί λέγετε;

Καὶ τότε ὁ Μὰρκ Τουαὶν ἔσκυψε καὶ εἶπε σοβαρὰ στὸ δημοσιογράφο:

—Ἀκοῦστε. Πρόκειται νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ ἕνα μεγάλο μυστικό, ποὺ δὲν τὸ ἔχω πῆ ἀκόμη σὲ κανέναν. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας εἶχε κάποιο ἰδιαίτερο σημάδι: Μιὰ χοντρὴ ἐλιὰ στὴν παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ καὶ αὐτὸς ἤμουνα ἐγώ. Τώρα εἶνε τρομερὸ νὰ σᾶς τὸ πῶ ὅτι ἀκριβῶς... ἐκεῖνο τὸ παιδὶ πνίγηκε!...

**

Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἔρχεται τὸ ἀκούσιο πνεῦμα, τὸ ἀστεῖο δηλαδὴ ποὺ γίνεται χωρὶς πρόθεσι, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ προκαλεῖ πιὸ αὐθόρμητο τὸ γέλιο. Ἔτσι κάποτε ὁ Πουρκερὺ ντὲ Μπουασερὲν εἶπε σ' ἕναν λόγο του:

—Ἡ δεξιά σας χεὶρ γνωρίζει ἀναμφιβόλως ὅ,τι πράττει ἡ ἀριστερά σας, ἀλλὰ δὲν τὸ... λέγει!

Νὰ κ' ἕνα ἄλλο σχετικὸ ποὺ ἐγράφη σὲ μιὰ Ἰταλικὴ ἐφημερίδα τῆς Γένοβας.

«Ἡ δυναμίτις χτυπάει ὄχι μόνον τοὺς διαβάτες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀτυχεῖς... ἀθῶους».

Στὸ Ἀγγλικὸ Κοινοβούλιο κάποτε ὁ Ἰρλανδὸς βουλευτὴς Βόϋλ-Ρόκ, μιὰ ἡμέρα ποὺ συνεζητεῖτο κάποιο νομοσχέδιο, τὸ ὁποῖο ἔθιγε τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Συνταγματος, εἶπε:

—Θὰ ἔβλεπα τὸ ζήτημα, ἀλλὰ τί λέγω τὸ ζήτημα; Θὰ ἔβλεπα ὁλόκληρο τὸ Σύνταγμα διὰ νὰ σώσω τὸ... ὑπόλοιπον».

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,, (ΑΡΙΘ. 16)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΝΑΝΟΙ

Ὁ νάνος κέμης Μόγκρι καὶ αἱ δυὸ νάνοι σύζυγοι του. Ὅπου ἡ σύζυγος ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν. Πῶς ἐξησφάλισε τὰ γηρατειά του.. Δυὸ μεγάλες τιμὲς ν' ἕνα νάνο!..Ἕνας νάνος ὕψους 47 ἑκατοστομέτρων!.. Ἡ μαγικὴ τσόντα. Ἡ περιπέτειες τοῦ Τζέφφρυ. Ἕνας νάνος ποὺ σκοτώνει σε μονομαχία τὸν ἀντίπαλό του. Νάνοι ποὺ ἀποκτοῦν ἐξαφνα ἀνάστημα. Για πρῶτα γεράματα,κλπ. κλπ.

Ἔχουμε γράψει καὶ ἄλλοτε γιὰ διαφόρους διασήμους νάνους, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν σὲ διάφορες ἐποχὲς καὶ σὲ διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου. Σήμερα θὰ γράψουμε συμπληρωματικῶς καὶ γιὰ μερικοὺς ἄλλους, ἐξ ἴσου ἐνδιαφέροντας νάνους, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἄγνωστοι στὸ πολὺ κοινόν.

Ἀπ' τοὺς νάνους τῶν τελευταίων χρόνων διάσημος, τόσο γιὰ τὴν ἀριστοκρατικὴ καταγωγή του, ὅσο καὶ γιὰ τὸν εὔθυμο χαρακτῆρα του, ὑπῆρξε ὁ Ἰταλὸς κόμης Πρίμο Μάγκρι, ὁ ὁποῖος πέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὴν πόλι Μίντλεμπορν τῆς Μασσαχουσέττης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ κόμης Μάγκρι ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ μικροσκοπικοὺς νάνους τῆς ὑφηλίου. Στὴν νεότητά του εἶχε παντρευθῆ μὲ μιὰ γυναίκα, ἐπίσης νάνο, λίγο μόνο ψηλότερη ἀπ' αὐτόν. Ἀπὸ τότε τὸ σπάνιο αὐτὸ ἀνδρόγυνο γύριζε καὶ ἐπεδείκνυε τὴν ἀφύσικη σωματική του διάπλασι, στὰ διάφορα βαριετὲ καὶ μοζὶκ-χωλλ τῆς Ἀμερικῆς.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος Μάγκρι πέθανε. Τότε ἐκεῖνος παντρεύθηκε μιὰ δεύτερη νάνο, χήρα ἐπίσης. Ἡ δεύτερη αὐτὴ γυναίκα του ἦταν ἡ χήρα τοῦ παγκοσμίου φήμης νάνου στρατηγοῦ Τὺμ Πούς.

Ἔτσι ὁ κόμης μὲ τὴ νέα σύζυγό του ἄρχισε πάλι τὶς περιοδείες καὶ τὶς ἐπιδείξεις στὶς διάφορες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ δουλειές του δὲν ἐπήγαιναν καθόλου καλά. Μεγάλες οἰκονομικὲς στεναχῶριες τὸν ἐβασάνιζαν, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε στὸ τέλος νὰ λάβη μιὰ... ἡρωϊκὴ ἀπόφασι: ἀπεφάσισε ἁπλούστατα νὰ πουλήσῃ τὴ... σύζυγό του, ἡ ὁποία δέχτηκε πρόθυμα νὰ ὑποστῇ αὐτὴ τὴ θυσία γιὰ τὸ χατῆρι του...

Μόλις μαθέφτηκε αὐτό, οἱ ἀγοραστὰὶ ἔπεσαν ἀθρόοι καὶ ἔτσι ὁ κόμης Μάγκρι ἐπούλησε σὲ πλειοδοτικὴ μάλιστα δημοπρασία ἀντὶ 20,000 δολλαρίων τὴν κόμησσα. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἐξησφάλισε τὰ γηρατειά του.

***

Ἄλλος διάσημος νάνος ἦταν ὁ Τζέφφρυ Χοῦντσον, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν 17ον αἰῶνα, στὴ Βασιλικὴ Αὐλὴ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Χοῦντσον εἶχε, μετὰ τὸν θάνατό του, τὴν διπλὴ καὶ σπανιωτάτη τιμή, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ φιγουράρῃ σ' ἕναν περίφημο πίνακα ζωγραφικῆς ποὺ βρίσκεται στὴν Ἐθνικὴ Πινακοθήκη τοῦ Λονδίνου καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ περιγράψῃ τὴ ζωή του, σ' ἕνα μυθιστόρημά του ὁ διάσημος συγγραφεὺς τῆς Ἀγγλίας Γουῶλτερ Σκώττ.

Ὁ Τζέφφρυ Χοῦντσον γεννήθηκε τὸ 1649 καὶ νεώτατος ὑπῆκε στὴν ὑπηρεσία τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν δουκῶν τοῦ Βούκιγκαμ, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς ἰσχυρώτερες καὶ πλουσιώτερες οἰκογένειες τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ πύργος τῆς ὁποίας χρησιμεύει σήμερα ὡς ἀνάκτορο στοὺς Ἄγγλους βασιλεῖς.

Οἱ Βούκιγκαμ ἀγαποῦσαν πολὺ τὸν Τζέφφρυ καὶ τὸν περιποιοῦτουσαν ὑπερβολικά. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἦταν ὁ μικροσκοπικώτερος νάνος ποὺ ἔζησε στὴν ὑφήλιο. Σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν εἶχε ὕψος... 47 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Κάποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Κάρολος 1ος μὲ τὴν σύζυγό του Ἑρρικέτη καὶ μὲ ὅλη τὴν Αὐλή του πῆγε νὰ μείνῃ μερικὲς μέρες στὸν πύργο τοῦ Βούκιγκαμ. Στὸ πρῶτο ἐπίσημο γεῦμα ποὺ δόθηκε πρὸς τιμὴν τῶν βασιλέων, σερβίρισαν στὸ τραπέζι μιὰ μεγάλη τσόντα, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπρόβαλε ἔξαφνα ὁ Τζέφφρυ, φορῶντας μιὰ μικροσκοπικὴ καὶ ἐπίτηδες γιὰ τὸ ἀνάστημά του φτειαγμένη πανοπλία ἱππότου.

Ἡ βασίλισσα ἔμεινε κατενθουσιασμένη ἀπ' τὴν ἐμφάνισι ἐκείνη καὶ ἡ δούκισσα Βούκιγκαμ, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, τῆς ἐχάρισε τὸ νάνο. Ἀπὸ τότε ὁ Τζέφφρυ ἔγινε ἀκόλουθος τῆς βασιλίσσης, ἡ ὁποία, ὅταν ἀργότερα πῆγε στὸ Παρίσι, τὸν ἔπῆρε μαζύ της.

Στὴ Γαλλικὴ Αὐλὴ ὁ Τζέφφρυ εἶχε ἕνα σωρὸ περιπέτειες, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ πιὸ χαρακτηριστικὴ ἐνε ἡ ἀκόλουθη:

Μιὰ μέρα ὁ Τζέφφρυ διηγεῖτο σ' ἕναν κῦκλο εὐπατριδῶν διάφορες περιπέτειές του, ὅταν ξαφνικὰ κάποιος Γερμανὸς εὐπατρίδης, ὁ βαρῶνος Κρόφτς, ἐτόλμησε νὰ τὸν εἰρωνευθῇ, καγχάζοντας σαρκαστικά! Ὁ Τζέφφρυ τότε τὸν προσκάλεσε σὲ μονομαχία. Ὁ Γερμανὸς ὅμως ἔπῆρε τὰ πράγμα στὰ ἀστεῖα καὶ τὴν ὡρισμένη ὥρα ἔφθασε στὸν τόπο τῆς μονομαχίας ὁπλισμένος μὲ... μιὰ σύριγγα. Ὡστόσο ὁ Τζέφφρυ, τὸν ὁποῖον ἡ νέα αὐτὴ προσβολὴ εἶχε κάνει ἔξω φρενῶν, δὲν ἀστειεύοταν καθόλου. Σήκωσε τὸ πιστόλι κ' ἑτοιμάσθηκε νὰ τουφεκίσῃ ἐναντίον του. Τότε ὁ Κρόφτς, βλέποντας ὅτι τὰ πράγματα ἤσαν σοβαρά, ἀναγκάσθηκε νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς ἕνα πιστόλι καὶ νὰ σταθῇ ἀπέναντι στὸν μικροσκοπικὸ ἀντίπαλό του. Ὅταν ἐδόθη τὸ σύνθημα, ἀκούσθηκαν δύο πυροβολισμοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας μόνον ἐπέτυχε. Ἦταν ὁ τοῦ Τζέφφρυ, τοῦ ὁποίου ἡ σφαῖρα βρῆκε στὴν καρδιὰ τὸν Κρόφτς καὶ τὸν ἄφησε νεκρό. Ἔπειτα ἀπ' τὴν αἱματηρὴ ἐκείνη ἐπιτυχία, ἡ φήμη τοῦ Τζέφφρυ αὔξησε τρομερὰ καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε ν' ἀστειευθῇ μαζύ του... ἐκτὸς ἀπ' τοὺς βασιλεῖς. Ἀργότερα μάλιστα, ὅταν ἔγινε 55 ἐτῶν ἐσημειώθη ἕνα πολὺ παράξενο φαινόμενο: Ὁ Τζέφφρυ ἄρχισε νὰ ψηλώνῃ ξαφνικὰ καὶ ἔφτασε σὲ ὕψος 1 μέτρου καὶ 16 ἑκατοστῶν!... Συγχρόνως ὅμως ἄρχισε ν' ἀνακατεύεται ἐνεργῶς σὲ διάφορες πολιτικὲς ραδιουργίες καὶ γι' αὐτὸ ἡ ζωή του εἶχε ἄσχημο τέλος. Φυλακίσθηκε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια στὴ φυλακὴ τοῦ Γουεστμίνστερ, ὅπου καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 63 ἐτῶν τὸ 1682. Ὁ διάσημος Ἄγγλος ποιητὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ντάβεναστ ἔγραψε ἕναν ὡραῖο ἔμμετρο ὕμνο γιὰ τὸν Τζέφφρυ, τὴν περίφημη «Τζεφφρυάδα» του, στὴν ὁποία μεταξὺ ἄλλων ἄθλων τοῦ νάνου, ἀναφέρεται καὶ μιὰ νίκη του ἐναντίον ἑνὸς ἰνδιάνου!...

Τὸ φαινόμενο τῆς αἰφνιδίας αὔξησεως τοῦ ἀναστήματος ποὺ συνέβη στὸν Τζέφφρυ, σημειώθηκε καὶ σ' ἕναν ἄλλον διάσημο νάνο καὶ ἀριστοκράτη, τὸν περίφημο Πολωνὸν κόμητα Ἰωσὴφ Μπρωμβλάβσκυ, ὁ ὁποῖος εἶχε ὕψος 75 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ὅταν ἔγινε 60 ἐτῶν ἔφθασε 1 μέτρο καὶ δέκα ἑκατοστά!

Ὁ κόμης Μπρωμβλάβσκυ γεννήθηκε στὴν Βαρσοβία τὸ 1759 καὶ πέθανε κατὰ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος καὶ συγκεκριμένως τὸ 1857 σὲ ἡλικία 98 ἐτῶν. Ἦταν εὐφυέστατος καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔγραψε τὰ ἀπομνημονεύματά του, ἡ ὁποία καὶ τὴν αὐτοβιογραφία του, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ὅτι εἶχε ἐξαιρετικὸ τάλαντο συγγραφέως.

Ἄλλος διάσημος νάνος ἦταν ὁ Μπιπέ, γελωτοποιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας, ὁ ὁποῖος ὅταν γεννήθηκε ἦταν τόσο μικροσκοπικός, ὥστε τὸν ἐβάπτισαν, τὸν ἐπῆγαν στὴν ἐκκλησία, μέσα σ' ἕνα πιάτο! Ἦταν ὅμως πολὺ κουτὸς καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ οὔτε τὸ ἀλφάβητο. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν νὰ χορεύῃ καὶ νὰ γυμπάζῃ παλαμάκια. Ὁ Μπιπὲ δὲν εἶχε γελάσει ποτὲ στὴ ζωή του. Ὅταν δὲ ἔφθασε σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν ἔγινε πολὺ μελαγχολικός, δύστροπος καὶ μισάνθρωπος, συγχρόνως δὲ ἄρχισαν νὰ τὸν παίρνουν πρόωρα τὰ γεράματα. Ὅταν ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν φαινόταν σὰν 60. Πέθανε σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν.

Στὴν ἐπαρχία Χανχαμάγιο τοῦ Περοῦ ζεῖ ἕνας βοσκὸς νάνος, ὁ δὸν Τορίμπιο Μπαρμπαράν, ποὺ εἶνε ρωμαλεότατος καὶ θαρραλέος. Γυρίζει πάντοτε κρατῶντας στὸν ὦμο του ἕνα ὅπλο, ποὺ εἶνε πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτόν.

Ὁ δὸν Τορίμπιο ἐνε παντρεμμένος καὶ μάλιστα μὲ γυναίκα κανονικῶν διαστάσεων, μὲ τὴν ὁποία ἔχει ἀποκτήσει ἀρκετὰ παιδιά.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΩΣ ΑΝΔΡΕΣ

Τελευταία στὴν Ἀγγλία ἕνας νέος ναύτης, καθὼς ἐργαζόταν στὸ πλοῖο του, ἔπεσε μέσα στὸ ἄμπαρι καὶ σκοτώθηκε. Ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ κηδεία του, ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ ναύτης αὐτὸς ἦταν γυναίκα ντυμένη μὲ ἀνδρικὰ ροῦχα.

Μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός, ἀναφέρει καὶ μερικὰ ἄλλα ἀνάλογα παραδείγματα.

Ἔτσι, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος ὅλη σχεδὸν ἡ Εὐρώπη εἶχε συνταραχθῆ ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἴδησι. Ἕνας περίφημος Ἄγγλος στρατιωτικὸς ἰατρός, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀντιστρατήγου, ἦτοι τοῦ Γενικοῦ Ἀρχιάτρου τῶν στρατευμάτων τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἀπεκαλύφθη κατὰ τὸ θάνατό του ὅτι ἦταν γυναίκα. Ὁ ὀνομαστὸς αὐτὸς ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος ἦταν ἰσχνός, μικρόσωμος καὶ ζαρωμένος, μὲ φωνὴ ὀξεῖα καὶ γυναικεῖο παρουσιαστικό, ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὰ χόρτα. Μιὰ φορὰ μάλιστα ἐμάλλωσε στὰ γερὰ μὲ ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκάλεσε περιφρονητικὰ γυναίκα, καὶ τὸν ἐκάλεσε σὲ μονομαχία, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπλήγωσε ἐπικινδύνως. Ἐπίσης δυὸ πλούσιες Ἀγγλίδες, ἡ Ἄννα Μπόνυ καὶ ἡ Μαρία Γόντ, εἶχαν μεταμφιεσθῆ σὲ ἄνδρες καί, ἀφοῦ ἐξώπλισαν ἕνα ἰδιόκτητο πλοῖο, ἄρχισαν νὰ καταδιώκουν στὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας πειρατικὰ σκάφη, νὰ καταστρέφουν τοὺς λιμένας καὶ νὰ λεηλατοῦν τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα. Κάποια ἄλλη πάλιν, ὀνομαζομένη Ἄννα Σνέλ, εἶχε παντρευτῆ ἕναν Ὁλλανδὸ ναυτικό, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τὴν ἄφησε κ' ἔφυγε. Αὐτὴ τότε ντύθηκε ἀνδρικὰ καὶ πῆγε καὶ κατατάχθηκε στὸ στρατό. Πολλὲς φορὲς πληγώθηκε σὲ μάχες, ἀλλὰ πάντοτε κατώρθωνε νὰ ἀποκρύπτῃ τὸ πραγματικὸ φῦλο της. Ὅταν ἔμαθε τέλος, ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε τουφεκισθῆ γιὰ κάποιο φόνο του, φανέρωσε πὼς ἦταν γυναίκα καὶ γύρισε στὸ σπίτι της.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΠΩΣ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΔΥΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Τὰ τελευταῖα χειρόγραφα τῆς «Θείας Κωμωδίας». Ἡ τρομερὴ ἀνησυχία τῶν παιδιῶν τοῦ Δάντη. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβου Ἀλιγκιέρι. Ὅπου ὁ Δάντης παρουσιάζεται στὸ γυιό του. Τὸ παράθυρο τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. Πῶς δὲν ἔγινε καλογρηὰ μιὰ βασίλισσα. Ἡ προσωπογραφία τοῦ Βελάσκουεθ. Ὅπου στὴν εἰκόνα της βασίλισσας προστίθεται... ράσο καὶ κουκούλλα...

ΕΤΑ τὸν θάνατο τοῦ Δάντη Ἀλιγκιέρι, τὰ δύο παιδιά του, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος, συγκέντρωσαν ὅλα τὰ χειρόγραφα τοῦ μεγάλου πατέρα τους γιὰ νὰ τὰ καθαρογράψουν καὶ νὰ ἐκδώσουν τὸ ἀθάνατο ἔργο του, τὴν «Θεία Κωμωδία». Ρίχτηκαν λοιπὸν μὲ ζῆλο στὴ δουλειά αὐτή, καί, σὲ λίγον καιρὸ κατώρθωσαν πράγματι νὰ τὰ συγκεντρώσουν καὶ νὰ τὰ τακτοποιήσουν ὅλα. Τότε ὅμως μὲ κατάπληξι καὶ σχεδὸν μὲ τρόμο, εἶδαν ὅτι ἔλειπαν τὰ δεκατρία τελευταῖα ποιήματα, τὰ «Ποιήματα τοῦ Παραδείσου». Τί νὰ εἶχαν γίνει ἄραγε;

Οἱ δύο νέοι ἤξεραν πολὺ καλὰ ὅτι ὁ πατέρας τους τὰ εἶχε γράψει καὶ ὅτι αὐτὰ ἀποτελοῦσαν τὸν ἐπίλογο τοῦ ἔργου του. Δὲν ἦταν λοιπὸν δυνατὸν νὰ τὰ εἶχε χάσει ὁ πατέρας τους, οὔτε πάλι νὰ τὰ εἶχε δώσει πουθενά, γιατὶ θὰ τοὺς τὸ ἔλεγε. Τότε τί εἶχαν γίνει;

Ἡ ἐξαφάνισις τῶν χειρογράφων εἶχε βάλει σὲ μεγάλη ἀνησυχία τοὺς δύο γυιοὺς τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας καὶ ἰδιαιτέρως τὸν μικρότερο, τὸν Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος εἶχε σχεδὸν χάσει καὶ τὸν ὕπνο του ἀπὸ τὴ συλλογή του. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη καταὼθωνε νὰ κλέψῃ καμμιὰ στάλα ὕπνο, ἄξαφνα πεταγόταν ξαφνιασμένος ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Ὄνειρα τρομερὰ τὸν ἐβασάνιζαν.

Ἔτσι μιὰ νύχτα εἶδε στὸν ὕπνο του νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ὁ πατέρας του. Ὁ νέος ὀνειρεύτηκε, ἀλλὰ καὶ σ' ὄνειρό του ἀκόμη δὲν εἶχε ξεχάσει ἐκεῖνο ποὺ βασάνιζε τὴν ψυχή του, δηλαδὴ τὴν ἐξαφάνισι τῶν τελευταίων χειρογράφων τῆς «Θείας Κωμωδίας». Καὶ, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι καὶ γεμάτος ἔκστασι μπροστὰ στὴν ὑπερφυσικὴ ἐμφάνισι τοῦ παγγὰ τ

Ἡ Θεοδώρα ὡς αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου.

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ... ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τὸ παραμύθι τῆς γιαγιᾶς ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε τὸ ὄνειρο ὅλων σχεδὸν τῶν κοριτσιῶν. Τί συμβαίνει στὴν πραγματικὴ ζωή. Ὄχι τὰ ὄμορφα καὶ φτωχὰ κορίτσια, ἀλλὰ ἡ ἔξυπνες καὶ πεπειραμένες γυναῖκες κάνουν γάμους ἀνωτέρους τῆς θέσεώς των. Ἡ Θεοδώρα, ἡ Αἰκατερίνη Α΄, ἡ κυρία Μαιντενὸν καὶ ἡ Ἰωσηφίνα. Ἡ Εὐγενία τῆς Γαλλίας, ἡ μόνη πραγματικὴ σταχτοπούτα. Ποιὰ εἶνε τὰ σημερινὰ βασιλοπουλα τοῦ παραμυθιοῦ, κλπ.

Ἡ κυρία ντὲ Μαιντενὸν

Εἶνε ἀσφυχτικὰ γεμάτος ὡς τὶς τελευταῖες του σειρές, γιατὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ γίνῃ κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Ἡ ὡραία Θεοδώρα, ἡ κόρη ἑνὸς ἀρκτοτρόφου, θὰ παρουσιασθῇ γιὰ τελευταία φορὰ στὸ κοινὸ τοῦ Βυζαντίου, ποὺ τόσες φορὲς τὴν εἶχε χειροκροτήσει. Αὔριο ὁ Ἰουστινιανός, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, θὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸν βωμὸ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νόμιμο σύζυγό του.

Οἱ πατρίκιοι εἶνε ἀνάστατοι. Εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Ἕνας πατρίκιος, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, νὰ παντρευτῇ μιὰ ἐλεεινὴ κόρη τοῦ ἱπποδρόμου, τῆς ὁποίας τὰ φιλήματα ἀγοράζεσαι ὡς τότε ὅποιος ἤθελε, φτάνει νὰ εἶχε χρήματα; Ἄμα μάλιστα τῆς ἄρεσε κανεὶς τῆς ἰδιας, ἡ Θεοδώρα ἔπεφτε πρόθυμα στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσῃ ἀπολύτως τίποτε. Μόνον σ' ἕναν ἀρνήθηκε τὴν ἀγάπη της, στὸν διάδοχο τοῦ θρόνου, τὸν μέλλοντα Καίσαρα. Ἀπ' αὐτόν, βλέποντας τὸ πάθος του, ζήτησε ὡς ἀμοιβὴ γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, τὸ χέρι του καὶ τ' ὄνομά του. Καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς ἐδέχθηκε τοὺς ὅρους της, παρ' ὅλη τὴν ἐξέγερσι τῆς Βυζαντινῆς κοινωνίας. Ἔτσι ἡ Θεοδώρα εἶδε νὰ ἐπαληθεύῃ στὸν ἑαυτό της τὸ παραμύθι τῆς Σταχτοπούτας. Τὸ βασιλόπουλο τὴν πῆρε γυναίκα του καὶ τὴν ἔκανε Αὐτοκράτειρα τοῦ λαμπροτέρου θρόνου τῆς οἰκουμένης.

Αἰκατερίνη Α΄ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας

**

Καὶ τώρα ἂς προχωρήσωμε δώδεκα ὁλοκλήρους αἰῶνες κι' ἂς πᾶμε στὴ Ρωσσία, στὴ σκηνὴ τοῦ πρίγκηπος Μεντσικώφ, τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ Ρωσσικοῦ στρατοῦ. Οἱ στρατιῶτες ὁδηγοῦν μπροστὰ στὸν στρατηγὸ μιὰ νέα γυναίκα, τὴν ὁποία συνέλαβαν αἰχμάλωτο μπρὸς στὸ Μαρίεμπουργκ. Στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ἀπευθύνουν, ἡ νεαρὰ αἰχμάλωτος ἀποκρίνεται ὅτι τὴ λένε Αἰκατερίνη, ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν Κουρλανδία καὶ ὅτι εἶνε χήρα ἑνὸς Σουηδοῦ δραγώνου. Εἶνε ψηλή, δροσερὴ καὶ ὄχι μεγαλείτερη ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν.

Ἡ Ἰωσηφίνα Μπωαρναί

Ὁ Μεντσικὼφ τὴν προσλαμβάνει στὴν ἀρχὴ ὡς ὑπηρέτριά του, ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ λίγο, γοητευμένος ἀπὸ τὰ θέλγητρά της τὴν ἐρωτεύεται παράφορα, μολονότι ἡ Αἰκατερίνη εἶνε τελείως ἀμόρφωτη καὶ δὲν ξέρει οὔτε νὰ γράφῃ, οὔτε νὰ διαβάζῃ. Ξέρει ὅμως τὴν τέχνη νὰ καρδιές. Κι' ὅταν μιὰ μέρα, μέσα στὴ σκηνὴ τοῦ Μεντσικώφ, εἶδε τὸν Τσάρο Πέτρο τὸν Μεγάλο, ἀμέσως μιὰ φιλοδοξία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της: νὰ τὸν κάνῃ δικό της!

Ἡ Αἰκατερίνη ξέρει τὸν τρόπο ποὺ πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ γιὰ νὰ τὸν δῇ κι' αὐτὸν νὰ σέρνεται στὰ πόδια της. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο πράγματι κατορθώνει νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπό της. Ἀπὸ φίλη τοῦ ἀρχιστρατήγου, γίνεται σύντομα ἐρωμένη τοῦ Τσάρου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν. Τόσο εἶνε τὸ πάθος τοῦ Μεγάλου Πέτρου πρὸς αὐτήν, ὥστε ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ τὴν παντρεύτηκε κρυφὰ καὶ τέλος τὴν ὠνόμασε ἐπισήμως Αὐτοκράτειρα!...

**

Ἂς προχωρήσωμε λίγα χρόνια ἀκόμη καὶ ἂς πᾶμε στὸ Παρίσι τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος, στὸ Παρίσι τοῦ βασιλέως Ἡλίου.

Ἡ ὡραία κυρία Σκαρρὼν εἶνε πειὰ χήρα. Ὁ παράλυτος ποιητὴς σύζυγός της τὴν ἄφησε, πεθαίνοντας, ἔρημη καὶ πάμπτωχη. Τί θὰ γίνῃ τώρα ἡ νεαρὰ χήρα, στὸ σαλόνι τῆς ὁποίας ὡς χθὲς μαζευόταν ἡ καλυτέρα κοινωνία τῆς Γαλλίας; Δὲν ἔχει βέβαια πενταρα περιουσία, ἀλλὰ εἶνε ἐξυπνη, μορφωμένη, ὡραία καὶ νέα. Ἡ ζωή της ὡς τότε κάθε ἄλλο παρὰ εὐτυχισμένη ἦταν, γιατὶ μ' ὅλο ποὺ παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ ἐτῶν τὸν ποιητὴ Σκαρρών, ὁ σύζυγός της ἦταν εἰκοσιπέντε χρόνια μεγαλείτερός της καί, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, σακάτης, τόσο ὥστε, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια του, δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του.

Οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς της φροντίζουν νὰ βροῦν μιὰ ἀξιοπρεπῆ θέσι γιὰ τὴν νεαρὰ χήρα καὶ σὲ λίγο τῆς προτείνουν νὰ γίνῃ παιδαγωγὸς τῶν παιδιῶν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ τῆς εὐνοουμένης του κυρίας ντὲ Μοντεσπάν. Ἡ κυρία Σκαρρὼν δέχεται μὲ εὐχαρίστησι τὴν λαμπρὴ αὐτὴ θέσι καὶ ἀφοσιώνεται μὲ ζῆλο στὰ καινούργια καθήκοντά της. Σὲ λίγο ὅμως ἀρχίζει καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς πνευματικὲς προόδους τῶν παιδιῶν του, τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε ὕστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο χρονικὸ διάστημα, ἡ παντοδύναμη εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως κυρία ντὲ Μοντεσὰν παραμερίζεται ἐντελῶς καὶ ἡ ἄσημη χήρα τοῦ ποιητοῦ Σκαρρὼν παίρνει τὸν τίτλο τῆς κυρίας ντὲ Μαιντενόν, ὡς ἀνταμοιβὴ γιὰ τὶς παιδαγωγικὲς της ὑπηρεσίες βέβαια.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε ἀρκετό. Ἡ κυρία ντὲ Μαιντενὸν θέλει νὰ φθάσῃ ψηλότερα ἀκόμη. Θέλει νὰ γίνῃ βασίλισσα, ἂν καὶ ἔχει περάσει νὰ σαράντα, ὁ δὲ βασιλεὺς εἶνε πειὰ γέρος. Καὶ μολαταῦτα συμβαίνει τὸ ἀπίστευτο. Δυὸ χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τῆς συζύγου του Μαρίας-Θηρεσίας, ὁ

Ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Ἀδελίνα Πάττι

Λουδοβίκος παντρεύεται μυστικὰ μὲ τὴν κυρία ντὲ Μαιντενόν.

Ἔτσι ἡ κυρία Σκαρρὼν ἐπέτυχε τὸ σκοπό της καὶ μολονότι ὁ σύζυγός της δὲν εἶνε τὸ ὡραῖο βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, τὸ ὁποῖον ὀνειρευόταν στὰ νεανικά της χρόνια, ἀλλὰ ἕνας γηρασμένος καὶ κουρασμένος ἀπὸ τὴν ζωὴ ἄνθρωπος, μολαταῦτα ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἐπιρροῆς ποὺ εἶχε ἐπάνω στὸν παντοδύναμο μονάρχη τῆς Γαλλίας, τὴν ἀποζημιώνει γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα!...

**

Ἂς προχωρήσουμε τώρα ἕνα-δυὸ αἰῶνες καὶ ἂς ἔρθουμε στὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Ἡ τρομοκρατία ὀργιάζει. Ἡ λαιμητόμος δὲν προφταίνει νὰ κόβῃ κεφάλια καὶ τὸ χῶμα δὲν προφταίνει νὰ πιῇ τὸ αἷμα ποὺ χύνεται. Στὴ φυλακὴ τῶν Καρμελιτῶν κάθεται κλεισμένη μιὰ νέα γυναίκα. Πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ὠδήγησαν στὴν πλατεία τῆς Γρέβης τὸν σύζυγό της, τὸν στρατηγὸ ὑποκόμητα ντὲ Μπωαρναί, καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν. Τὰ δάκρυα ἔχουν πλημμυρίσει τὸ πρόσωπο τῆς νεαρῆς χήρας.

"Οταν ἡ ὑποκόμησσα ντὲ Μπωαρναὶ ἦταν ἀκόμη ἡ ξένοιαστη μικρούλα Ἰωσηφίνα Τασὲ ντὲ λὰ Παζερί, μιὰ ἀραπίνα στὴν πατρίδα της τὴ Μαρτινίκα εἶχε κυττάξει τὸ χέρι της καὶ τῆς εἶχε εἰπῆ ὅτι μιὰ μέρα θὰ φοροῦσε τὸ κεφάλι της Αὐτοκρατορικὸ στέμμα. Στὴν ὥρα αὐτὴ τῆς ἀπελπισίας, τῆς ἡ Ἰωσηφίνα θυμᾶται τὴν προφητεία. «Εἶνε τὸ στέμμα τοῦ πόνου αὐτὸ ποὺ φορῶ!» συλλογίζεται μὲ πικρία.

Πέρασαν λίγα χρόνια, ἀρκετὰ γιὰ ν' ἀλλάξουν ἐντελῶς τὴν ὄψη τοῦ Παρισιοῦ καὶ νὰ κάνουν νὰ λησμονηθοῦν ἡ μαῦρες ἡμέρες τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἡ Ἰωσηφίνα ντὲ Μπωαρναὶ εἶνε τώρα σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου. Τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ στρατηγοῦ ἔδειχναν — γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως στὴ ζωή του — μιὰ βαθειὰ εὐτυχία, σεῖς ἐσεῖς ὅμως τὸ μυαλὸ ἐπάλευαν τὰ πιὸ ἀλληλοσυγκρουόμενα αἰσθήματα. Ἦταν ἄραγε σωστὸ αὐτὸ που ἔκανε; Ὁ νεαρὸς στρατηγὸς μὲ τοὺς ἀπότομους τρόπους καὶ τὸ ἀπεριποίητο ἐξωτερικό, δὲν ἀνταποκρινόταν ἀπολύτως μὲ τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἰωσηφίνας. Ἀλλὰ ὁ Μπαρρὰς καὶ οἱ ἄλλοι που τῆς τὸν ἐπροξένεψαν, τῆς εἶχαν εἰπῆ ὅτι ὁ Βοναπάρτης ἔχει λαμπρὸ μέλλον μπροστά του. Ἔτσι ἡ Ἰωσηφίνα ἀποφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν πρότασι τοῦ τρελλὰ ἐρωτευμένου στρατηγοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἐλπίζει ποτὲ νὰ λάβῃ τὸ στέμμα ποὺ τῆς προφήτευσε ἡ μάγισσα. Ὡστόσο ἡ ἀνοδος τοῦ Ναπολέοντος στ' ἀξιώματα εἶνε ἰλιγγιώδης. Ἡ Ἰωσηφίνα ἀρχίζει νὰ μὴ χαμογελᾶ πειὰ ὅταν συλλογίζεται τὴν προφητεία τῆς ἀσκαπίνας. Καὶ μόνον μιὰ ἡμέρα τὴν θυμᾶται καὶ χαμογελᾶει θριαμβευτικά: Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Πάπας μὲ τὰ ἅγια του τὰ χέρια τῆς βάζει τὸ Αὐτοκρατορικὸ στέμμα στὸ κεφάλι της.

Τὸ Αὐτοκρατορικὸ ὅμως στέμμα τῆς Γαλλίας δὲν φαίνεται νὰ φέρνῃ εὐτυχία σὲ ὅσους τὸ φοροῦν. Ἡ Ἰωσηφίνα εἶδε νὰ τὴν ἐγκαταλείπῃ ὁ ἄνδρας ποὺ τὴν εἶχε τόσο ἀγαπήσει, ἡ δὲ σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ' Εὐγενία ἐπέρασε ἐξ αἰτίας του τὶς μεγαλείτερες πικρίες καὶ ἀπογοητεύσεις ποὺ μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ μιὰ γυναίκα. Κατ' ἀντίθεσι πρὸς ὅσες ἀναφέραμε ἴσαμε τώρα, ἡ νεαρὰ Ἱσπανὶς κόμησσα Εὐγενία ντὲ Μοντίλιο ἦταν πραγματικῶς μιὰ ἀγνὴ καὶ ἀθῶα κόρη, ὅταν ἔγινε σύζυγος τοῦ Γάλλου Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Γ'. Σ'αὐτὴν συναντοῦμε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν τύπο τῆς ὡραίας καὶ ἄσημης κοπελλας ποὺ τὴν ἐπῆρε γυναίκα του τὸ βασιλόπουλο. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι γιὰ τὴν καλὴ τύχη τῆς κόρης της ἐφρόντισε πολὺ καὶ ἡ μητέρα της. Ἐπὶ χρόνια ταξείδεψε ἡ φιλόδοξη κόμησσα Μοντίλιο, γυρεύοντας νὰ κάνῃ γιὰ τὴν κόρη της ἕνα γάμο ἀντάξιο μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ καλλονή της. "Οπου κι' ἂν ἐμφανιζόταν ἡ Εὐγενία, ἀμέσως προκαλοῦσε τὸν θαυμασμὸ μὲ τὴν ζανθὴ ὡμορφιά της. Ὁ καταλληλος ὅμως γαμπρὸς εἶνε δύσκολο νὰ βρεθῇ. Ἡ Εὐγενία ἀρχίζει νὰ πληκτίζῃ τὰ τριάντα καί, παρ' ὅλο ποὺ ὁ καιρὸς δὲν ἔχει ἐπηρεάσει καθόλου τὴν καλλονή της, ἡ μητέρα της ἀρχίζει νὰ ἀνησυχῇ. Ἡ Εὐγενία ὅμως εἶχε μεγαλείτερη τύχη ἀπ' ὅ,τι τολμοῦσε νὰ φαντασθῇ ἡ μητέρα της. Ὁ νεαρὸς Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων τὴν εἶδε, τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες καὶ τὰ ἐμπόδια ποὺ παρουσιάστηκαν τὴν ἔκανε γυναίκα του.

Στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα ὁ ρωμαντισμὸς δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Καὶ ὅμως στὰ Βαλκάνια ἕνας βασιλεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἐπαληθεύσῃ καὶ πάλι τὸ παραμύθι τῆς «Σταχτοπούτας». Ὁ νεαρὸς Ἀλέξανδρος τῆς Σερβίας παντρεύθηκε τὴν χήρα τοῦ μηχανικοῦ Μασίν, τὴν ὡραία Δρῆγα. Ἡ νέα χήρα ἦταν ἀπὸ τὰ κατώτερα κοινωνικὰ στρώματα καὶ ὁ γάμος της μὲ τὸν μηχανικὸ Μασὶν ἦταν ἴσως γι' αὐτὴν μιὰ ἐξαιρετικὴ τύχη. Ὅταν χήρεψε, ἔγινε κυρία τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης Ναταλίας, πραγματικῶς ὅμως ἐκτελοῦσε χρέη καμαριέρας. Τότε τὴν γνώρισε ὁ νεαρὸς βασιλεὺς καὶ μεταξὺ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς κατὰ ἐννέα χρόνια μεγαλειτερας του Δράγας ἀναπτύχθηκε, σιγὰ-σιγά, ἕνα αἴσθημα ἀρκετὰ σκανδαλῶδες γιὰ τὴν Αὐλή. Παρὰ τὶς συμβουλὲς τῆς οἰκογενείας του, παρὰ τὴν σωρεία τῶν γραμμάτων, ἀνωνύμων καὶ μὴ που γαθίστοῦν στὸν νεαρὸ βασιλέα γνωστὴ τὴν σκανδαλώδη ζωὴ τῆς κυρίας Μασίν, ὁ Ἀλέξανδρος παντρεύτηκε τὴ χήρα τοῦ μηχανικοῦ καὶ τὴν ἔκανε βασίλισσα. Μερικὰ χρόνια μόνον μᾶς χωρίζουν ἀπ' αὐτὰ τὰ γεγονότα καὶ ὅμως τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ που εἶχε ἕνα τόσο τραγικὸ τέλος, μᾶς φαίνεται

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

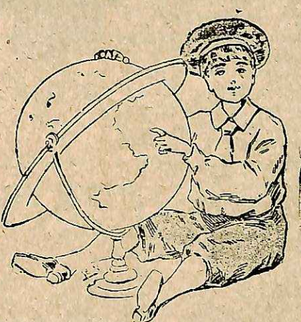
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Η ΚΥΚΛΩΠΕΙΟΣ ΠΟΛΙΣ

Οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ ἔχουν τὸ ρεκὸρ σὲ ὅλα τὰ πράγματα, ἀπέκτησαν τελευταία κ' ἕνα ἀκόμη ρεκόρ, γιὰ τὸ ὁποῖο ὑπερηφανεύονται.

Ἡ Νέα Ὑόρκη ἔγινε ἐπὶ τέλους ἡ μεγαλείτερη πόλις τοῦ κόσμου, ἐνῶ μέχρι τινὸς ἐρχόταν δευτέρα. Σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία ἀπογραφὴ ποὺ ἔγινε πέρυσι, ἔχει 7,820,676 κατοίκους, δηλαδὴ ξεπέρασε τὸ Λονδῖνο, ποὺ ἐρχόταν πρῶτο, κατὰ 350.000 κατοίκους.

Ἡ πόλις τῆς Νέας Ὑόρκης κτίσθηκε στὰ 1623 ἀπὸ ἕνα μεγάλο καραβάνι Βέλγων τυχοδιωκτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρχηγὸ τὸν περίφημο εὐπατρίδη τυχοδιώκτη Γιεσσὲ ντὲ Φορέστ, καταγόμενον ἀπ' τὸ Ἀθέσν, μικρὸ πόλι στὴν μεθόριο Γαλλίας καὶ Βελγίου.

Τὸ πρῶτο ὄνομα ποὺ ἔδωσαν οἱ μετανάσται ἐκείνοι στὴν πόλι τους, ἦταν Νέα Ἀθέσν, τὴν δὲ περιοχὴ τῆς τὴν ὠνόμασαν Νέο Βέλγιο.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ πόλις ἀρχισε νὰ εὐημερῇ ἐξαιρετικὰ καὶ νὰ ἑλκύῃ ὁλοένα περισσοτέρους μετανάστες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ὁλλανδούς. Ἔτσι, μέσα σὲ λίγα χρόνια, οἱ Ὁλλανδοὶ μετανάσται ἀπετέλεσαν τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ. Τότε μετωνόμασαν τὴν πόλι ἀπὸ Νέα Ἀθέσν, Νέο Ἀμστερνταμ. Ἀργότερα ὅμως, ὅταν κατὰ τὸ 1776 κατέλαβαν οἱ Ἄγγλοι ὅλη τὴν περιφέρεια τῆς Ν. Ὑόρκης, ἄλλαξαν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ Νέο Ἀμστερνταμ σὲ ἐδωσαν τὸ σημερινό της ὄνομα.

Ἡ ἐξέλιξις τῆς Νέας Ὑόρκης ἦταν ραγδαία. Ὅταν τὴν ἐκυρίευσαν οἱ Ἄγγλοι καὶ ἀπέγραψαν τὸν πληθυσμό της, ἡ Νέα Ὑόρκη εἶχε 15 χιλιάδες κατοίκους. Ἔπειτα ἀπὸ 24 χρόνια, στὰ 1800, εἶχε 60,000 καὶ στὰ 1850 εἶχε πάνω ἀπὸ μισὸ ἑκατομμύριο!

Στὰ 1901 ἔγινε νέα ἀπογραφή, ἀπ' τὴν ὁποία ἐξηκριβώθη ὅτι εἶχε 4,100.000 κατοίκους καὶ στὴν ἀπογραφὴ τοῦ 1910 εἶχε 4,600.000.

Μέσα στὰ τελευταῖα δεκαεννέα χρόνια ἡ Ν. Ὑόρκη ἀπέκτησε καὶ ἄλλους 3.420.000 νέους κατοίκους, προβλέπεται δὲ ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ξεπεράσῃ τὰ 10 ἑκατομμύρια.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Η ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΚΟΛΟΚΥΘΟΥ

Γνωρίζετε ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ ὀνομασία τοῦ γνωστοῦ προαστείου τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Κολοκυθοῦς; Κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ἤκμαζεν ἐν Ἀθήναις ἕνας ἱερεὺς ὀνόματι Παπᾶ Δημήτρης Κολοκύθης, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει μάλιστα ἄδειαν ἀπὸ τὸν **Πατριάρχη** νὰ ἱδρύσῃ μὲ δικά του ἔξοδα, τὴν ἐνταῦθα μονὴν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. Ὁ ἱερεὺς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο πλουσιώτατος, εἶχε στὴ σημερινὴ Κολοκυθοῦ ἕνα μεγάλο κτῆμα, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε καὶ ἐκκλησία, ἡ Παναγία τοῦ Κολοκύθη ἢ Κολοκυθοῦ ὀνομαζομένη ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἐξ οὗ προῆλθε καὶ ἡ ὀνομασία ὁλοκλήρου τοῦ μέρους αὐτοῦ.

Ἡ ἐξέλιξις τῆς Νέας Ὑόρκης ἦταν ραγδαία. Ὅταν τὴν ἐκυρίευσαν οἱ Ἄγγλοι καὶ ἀπέγραψαν τὸν πληθυσμό της, ἡ Νέα Ὑόρκη εἶχε 15 χιλιάδες κατοίκους. Ἔπειτα ἀπὸ 24 χρόνια, στὰ 1800, εἶχε 60,000 καὶ στὰ 1850 εἶχε πάνω ἀπὸ μισὸ ἑκατομμύριο!

Στὰ 1901 ἔγινε νέα ἀπογραφή, ἀπ' τὴν ὁποία ἐξηκριβώθη ὅτι εἶχε 4,100.000 κατοίκους καὶ στὴν ἀπογραφὴ τοῦ 1910 εἶχε 4,600.000.

Μέσα στὰ τελευταῖα δεκαεννέα χρόνια ἡ Ν. Ὑόρκη ἀπέκτησε καὶ ἄλλους 3.420.000 νέους κατοίκους, προβλέπεται δὲ ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ξεπεράσῃ τὰ 10 ἑκατομμύρια.

Ἡ βασίλισσα Δράγα τῆς Σερβίας δολοφονηθεῖσα τὴν 11 Ἰουλίου 1903.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΜΕ

Ἡ τελευταία νουθωτὲ τῆς ἐποχῆς εἶνε ἡ μπροσσὲ μουσελίνα. Γίνονται ἀπ' αὐτὴν θαυμάσιες βραδυνὲς τουαλέττες ἢ ντουμπλὺρ πολυτελῶν ἐπανωφοριῶν.

— Ἡ μπροσσὲ μουσελίνες φοριοῦνται ἐπάνω σὲ φόντα ἐμπριμὲ καὶ ἔχουν συνήθως δύο ἢ καὶ τρεῖς ἀποχρώσεις, κάποτε δὲ εἶνε κεντημένες καὶ μὲ λεπτότατες μετάλλινες κλωστές.

— Ἡ θαμπὲς ἐμπριμὲ μουσελίνες εἶνε κατάλληλες καὶ γιὰ βραδυνὰ καὶ γιὰ ἀπογευματινὰ φορέματα, εἶνε δὲ διαφόρων εἰδῶν. Ἐκεῖνες ὅμως ποὺ συνηθίζονται περισσότερο ἐφέτος, ἔχουν πολὺ μεγάλα λουλούδια πολύχρωμα, ἐμπριμὲ ἐπάνω σὲ φόντο γκρίζο ἢ κρέμ. Τὰ λουλούδια ποὺ βλέπουμε συχνότερα ἐμπριμὲ στὶς ἐφετεινὲς μουσελίνες, εἶνε τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ γούφαρα.

— Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ λουλούδια, συνηθίζονται καὶ ἄλλα διάφορα μοτὶφ γεωμετρικὰ καὶ φανταζὶ ἐμπριμὲ στὶς μουσελίνες καὶ στὰ λεπτὰ καλοκαιρινὰ βουάλ. Ὡστόσο τὰ πιὸ μοντέρνα σχέδια εἶνε τὰ μεγάλα λουλούδια καὶ μπουκέτα.

— Τὰ φορέματα ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμὲ γίνονται πάντοτε χωρὶς γαρνιτοῦρες, πολὺ πλατειά, μὲ ἄφθονα γκοντὲ καὶ μὲ ἀλλεπάλληλα βολάν. Τὰ φορέματα πάλι ἀπὸ ἁπλὴ μουσελίνα, ὄχι δηλαδὴ ἐμπριμέ, γαρνίρονται ἄφθονα μὲ ἐγκρουστασιὸν ἀπὸ δαντέλλα, ἰδίως δὲ τὰ βραδυνά.

— Τὸ πλέον μοντέρνο χρῶμα γιὰ βραδυνὴ τουαλέττα εἶνε τὸ βιολὲ σὲ ὅλες του τὶς ἀποχρώσεις, ἀπὸ τὴν πιὸ ἀνοιχτὴν ἀπόχρωσί του ὡς τὴν πιὸ σκούρα, ἡ ὁποία μοιάζει μὲ μπλὲ-μαρέν. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τώρα τελευταῖα πολλὰ λεπτὰ ὑφάσματα τῆς ἐποχῆς βιολέ, τούλια, μουσελίνες καὶ βουάλ. Εἶνε ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας καὶ τὸ πράσινο χρῶμα, καθὼς καὶ ὁ συνδυασμὸς τοῦ κίτρινου καὶ καφέ.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μουσελίνα καὶ τὴν δαντέλλα, εἶνε πολὺ τῆς μόδας καὶ τὸ τούλι. Ἔτσι βλέπουμε τουαλέττες καμωμένες ὁλόκληρες ἀπὸ τούλι, μὲ ἄφθονα βολάν, μὲ σούρες καὶ μὲ πλισσέ. Ἐπίσης μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες νουθωτὲ εἶνε καὶ τὸ ἐμπριμὲ ἢ λαμὲ τούλι. Συνηθίζονται τούλια μὲ διάφορες ἐμπρεσιόν, ὅπως ἡ μουσελίνες καὶ τὰ βουάλ, τούλια κεντημένα μὲ χρυσὲς ἢ ἀσημένιες κλωστὲς ἢ ἀκόμη καὶ μὲ χάνδρες. Ἀπὸ τὰ τούλια αὐτὰ γίνονται θαυμάσιες βραδυνὲς τουαλέττες. Τὴν ἡμέρα συνηθίζεται περισσότερο τὸ μαῦρο καὶ τὸ καφὲ τούλι, τὸ δὲ τούλι ἀπὸ κλωστὴ συνηθίζεται γιὰ γαρνιτοῦρα ἀσπορρούχων.

— Τὸ ἐμπριμὲ καὶ λαμὲ τούλι πολλὲς φορὲς χρησιμεύει μόνον ὡς γαρνιτοῦρες σὲ μονόχρωμα φορέματα, καθὼς καὶ γιὰ μπορντοῦρες καὶ ζῶνες. Ἐπίσης θὰ ἰδοῦμε καὶ μεγάλες καπελίν ἀπὸ φανταζὶ τούλι, ἡ ὁποίες θὰ φορεθοῦν πολὺ στὶς μεγάλες ζέστες τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ ἐνωρίς.

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΑΝΣΑΜΠΛ

Ἕνα ὡραῖο ἀνσάμπλ, ἀποτελούμενο ἀπὸ φοῦστα καὶ ἐπανωφόρι ἀπὸ κρεπ-ζωρζὲτ μαῦρο, ἐμπριμὲ μὲ ἄσπρο, καὶ μπλούζα ἀπὸ ἄσπρο σατέν.

ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Ντὲ-πιὲς ἀπογευματινὸ ἀπὸ κρεπ-σατὲν μαῦρο, μὲ φοῦστα ἀν φόρμ, μὲ γκοντὲ στὸ ἕνα πλάϊ καὶ μὲ κορσάζο γαρνιρισμένο μὲ γιακὰ καὶ παραμέντα ἀπὸ ἄσπρο σατέν.

ΕΝΑ ΛΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ

Φόρεμα ἀπὸ λινὸ ἄσπρο ἢ χρωματιστό, γαρνιρισμένο μὲ ὁμοιόχρωμα κεντήματα.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΚΑΙ ΑΠΛΟ ΦΟΡΕΜΑ

Φόρεμα ἀπὸ κρεπ-ντὲ-σὶν μπέζ, ἐμπριμὲ κόκκινο καὶ μαῦρο, μὲ γιακὰ ζαμπὼ, πλαστρόν, παραμέντα καὶ ζώνη ἀπὸ κρεπ-ντὲ-σὶν μπέζ, ἁπλό.

— Φοῦστες ἀπὸ μεταξωτὴ μουσελίνα ἢ ἀπὸ τούλι προσαρμόζονται συνήθως σὲ κορσάζα ἀπὸ κρεπ-σατέν, ἢ ἀπὸ ταφτὰ λαμέ, ἢ ἀπὸ μουὰρ μαλακὸ μπροσσέ.

— Ἡ φοῦστες ἀπὸ μουσελίνα ἢ ἀπὸ τούλι γίνονται πολὺ φαρδιὲς πάντοτε, καὶ συχνὰ ἡ μουσελίνα ἢ τὸ τούλι εἶνε διπλὸ ἢ καὶ τριπλό, ὥστε νὰ στέκωνται μὲ χάρι. Συχνὰ ἐπίσης ἔχουν καὶ μπορντοῦρα δαντελλένια ἢ μπορντοῦρα ἀπὸ γούνα ἀλεπούς, ἀλλὰ συχνότερα ἀκόμη γαρνίρονται μὲ μπαντὼ ἀπὸ φτερὰ στρουθοκαμήλου χρωματιστά, ποὺ προηδοῦν μιὰ αἰθέρια χάρι στὴν τουαλέττα. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ φτερὰ εἶνε πολὺ ἀκριβά, μπορεῖτε νὰ τὰ ἀντικαταστήσετε μὲ μαραμποὺ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐπίσης πολὺ διακοσμητικό, ἢ καὶ μὲ σουρωτὲς μπάντες ἀπὸ ταφτά.

— Μὲ τὸν συνδυασμὸ μουσελίνας ἐμπριμὲ καὶ ταφτὰ ἐμπριμὲ γίνονται ὡραιότατες τουαλέττες γιὰ ὑπαίθριες ἑορτὲς καὶ γιὰ τὶς κούρσες.

— Ἡ πλέον μοντέρνα ὀμπρέλλα λούσου γίνεται ἀπὸ μοτὶφ πλεχτά, ἀπὸ χρωματιστὸ γκοντρὸ μεταξύ. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ὀμπρέλλα αὐτὴ εἶνε μᾶλλον διακοσμητικὴ παρὰ κατάλληλη γιὰ νὰ μᾶς προφυλάσσῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο.

— Ἡ ἐφετεινὲς ὀμπρέλλες εἶνε φόρμας γιαπωνέζικης καὶ ἔχουν δέκα ἕξ ἀκτινωτὰ κομμάτια στερεωμένα ἐπάνω σὲ μπαλένες, ἡ ὁποίες λήγουν σὲ μικρὲς μποῦκλες ἀσορτὶ μὲ τὸ χρῶμα τῆς ὀμπρέλλας. Τὸ χεράκι εἶνε κοντὸ καὶ χοντρὸ κάτω, ἀπὸ ξύλο σκαλιστό, ζωγραφισμένο λακέ, ἢ ἀπὸ χρωματισμένο κρύσταλλο.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πλεκτὲς ὀμπρέλλες, βλέπουμε καὶ ὀμπρέλλες πολυτελείας, ἡ ὁποῖες, ἂν καὶ εἶνε πολὺ λίγο πρακτικές, εἶνε ὡστόσο χαριτωμένες ὡς συμπλήρωμα μιᾶς λουσάτης τουαλέττας.

— Συνηθίζονται ἐπίσης καὶ ἡ λινὲς ὀμπρέλλες μὲ μεγάλα μοτὶφ χρωματιστὰ ἢ μαῦρα, ἐνκρυστὲ ἢ κεντημένα. Ἡ ὀμπρέλλες αὐτὲς συνοδεύουν τὰ πρωϊνὰ φορέματα καὶ τὰ φορέματα ἐξοχῆς. Γιὰ τὴν ἐξοχὴ συνηθίζονται καὶ ὀμπρέλλες ἴσιες ἀπὸ κρετόν, μὲ πολύχρωμα λουλούδια καὶ πουλιὰ ἐξωτικά, ἐντελῶς Γιαπωνέζικες. Γίνονται πέτσινες ὀμπρέλλες καὶ ἀπὸ χαρτὶ ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ κρετόν.

— Ἡ τσάντες εἶνε συνήθως ἀσορτὶ μὲ τὰ παπούτσια, μὲ τὴ ζώνη, μὲ τὰ γάντια, ἢ μὲ τὸ καπέλλο.

— Ἡ τσάντες ἀπὸ δέρμα καφέ, γκρίζο, μπὲζ ἢ μαῦρο, πηγαίνουν μὲ κάθε χρώματος τουαλέττα.

— Γιὰ τὸ πρωϊ συνηθίζονται τσάντες ἀπὸ δέρμα μοσχαριοῦ βελουτέ, γιὰ τὸ ἀπόγευμα τσάντες ἀπὸ δέρμα φειδιοῦ, κροκοδείλου καὶ αντιλόπης.

— Ἡ βραδυνὲς τσάντες λάμπουν ὁλόκληρες ἀπὸ στρὰς, ἀπὸ παγιέττες, ἀπὸ χάνδρες καὶ ἀπὸ κεντήματα χρυσᾶ ἢ ἀσημένια. Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ λαμὲ καὶ ἀπὸ ὑφάσματα περλέ.

Η MONTAIN

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Σὰ μυρολιὰ ποὺ τ' ἄνθη της τινάζει
ὁ οὐρανὸς τὸ χιόνι του σκορπᾶ,
κι' ἄσπρο σεντόνι ὁλόγυρα σκεπάζει
τὴ γῆ ποὺγει τὰ σπλάγνα της νωπά.

Ἀπ' τὸ παράθυρό μου τ' ἀντικρίζω
καὶ τὸ θωρῶ μὲ βλέμμα χαρωπὸ
καὶ τ' ἀγαπῶ πολύ, γιατί νομίζω
πὼς μοιάζει μὲ τὴν κόρη ποὺ ἀγαπῶ.

Καὶ χαίρομαι στὴ λύπη ποὺ μὲ λυώνει
γιατί ἔτσι τύχαι ἡ μοῖρα μου γραφτό,
νάναι ἡ μορφή της ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι,
νάναι ἡ καρδιά της κρύα σὰν αὐτό.

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τοὺς ὀδόντας, τὰ οὖλα, ὁλόκληρον τὸ στόμα. Δοκιμάσατέ την καὶ θὰ αἰσθανθῆτε καθαριότητα καὶ δροσερότητα τοῦ στόματος ἐπὶ ὥρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ἰδοὺ ἐν μεταφράσει τί εἶπεν ὁ γνωστὸς μεγάλος χημικὸς τῆς Γερμανίας Dr. Kurt Zimmermann κατὰ τὸν πρὸ ἡμερῶν ἐν Βερολίνῳ λόγον του περὶ τῶν Γερμανικῶν βαφῶν ὑφασμάτων «ARTI»

«Ὡς μία λίαν σοβαρὰ καὶ σπουδαιοτάτη πρόοδος τῆς Γερμανικῆς Χημείας πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ σύνθεσις τῶν βαφῶν ὑφασμάτων σήματος «ARTI», ἡ ἀφάνταστος ἐπιτυχία τῶν ὁποίων ἔχει ἀπασχολήσει ἐπὶ καιρὸν τὸν παγκόσμιον τύπον. Τὰ συστατικὰ τῶν βαφῶν «ARTI». Κύριοι, δὲν μᾶς εἶνε ἀπολύτως γνωστά, διότι τὸ ἐργοστάσιον κρατεῖ αὐστηρῶς μυστικὸν τὸ ἓν ἐκ τῶν συστατικῶν τούτων. Κατόπιν ὅμως γενομένων κατ' ἐπανάληψιν πειραμάτων, ἀπεδείχθη ὅτι πάντως τὰ συστατικὰ τῶν βαφῶν «ARTI» εἶνε τοιαῦτα, ὥστε τὸ βαφόμενον ὕφασμα ἀποδεδειγμένως νὰ μὴν ὑρίσταται τὴν παραμικρὰν βλάβην, νὰ προσλαμβάνῃ ὄψιν καινουργοῦς, νὰ δύναται νὰ πλένεται χωρὶς νὰ ξεβάφῃ καὶ νὰ ἐκτίθεται εἰς τὸν ἥλιον χωρὶς νὰ ὑρίσταται καμμίαν ἀπολύτως ἀλλοίωσιν τοῦ χρωματισμοῦ. Λόγῳ τῶν μεγάλων τούτων προτερημάτων, ὡς καὶ τῆς ἁπλουστάτης χρήσεώς των, αἱ βαφαὶ «ARTI» κατέκτησαν χυριολεκτικῶς τὸν κόσμον ὅλον. Ἡ τοιαύτη ἐπιτυχία τῶν βαφῶν «ARTI» ἐπέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμὸν εἰς τὰ βαφεῖα, διότι σήμερον ὁ κόσμος δὲν δίδει πλέον τὰ φορέματά του εἰς τὰ βαφεῖα, ἀλλὰ τὰ βάφει μόνος του μὲ βαφὰς «ARTI». Αἱ Γερμανικαὶ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκοῦς παρακαταθήκης
ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ — Ἀθῆναι — Λέκκα 21α

Η ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καταστρέφει τὰς ἐπικινδύνους διὰ τὸ στόμα νοσογενεῖς ἑστίας. Ἡ κάλυψις τοῦ ἑνὸς τρίτου τῆς ψήκτρας εἶναι ἀρκετή.

ΚΟΛΥΝΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3 δραχμὰς ἕκαστον.

Ἄριστον ἀβλαβὲς Ἀμερικανικὸν Ἀντιδρωτικὸν ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ

ODO-RO-NO

Καθαριότης καὶ οἰκονομία ἐνδυμάτων ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
27Μενάνδρου27-Ἀθῆναι. Τηλ.1-68

ΚΡΕΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ Ι'ΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ
(Σῆμα κατατεθέν)

Εἶνε ἀφρὸς πικραμυγδάλου, ἡ μόνη κρέμα ποὺ θὰ σᾶς ἀφαιρέσῃ τὰς ρυτίδας καὶ θὰ σᾶς προφυλάξῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ζητήσατέ την παντοῦ

Κεντρικὴ Ἀποθήκη Φαρμακείων ΚΑΤΣΑΡΗ & ΡΕΡΑ
Γωνία Πατησίων 17 καὶ Βερανζέρου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9—Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 3-72 (Παλαιόν).

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
Βιβλία ἀγγελιῶν δι' ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ εὑρίσκετε στὸ τυπογραφεῖον ΣΤΡΑΓΓΑΛΟΥ Λέκκα 7

ΠΡΙΝ ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ ΣΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ
ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ
ΣΕΒΕΝΤΕΞ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ 8

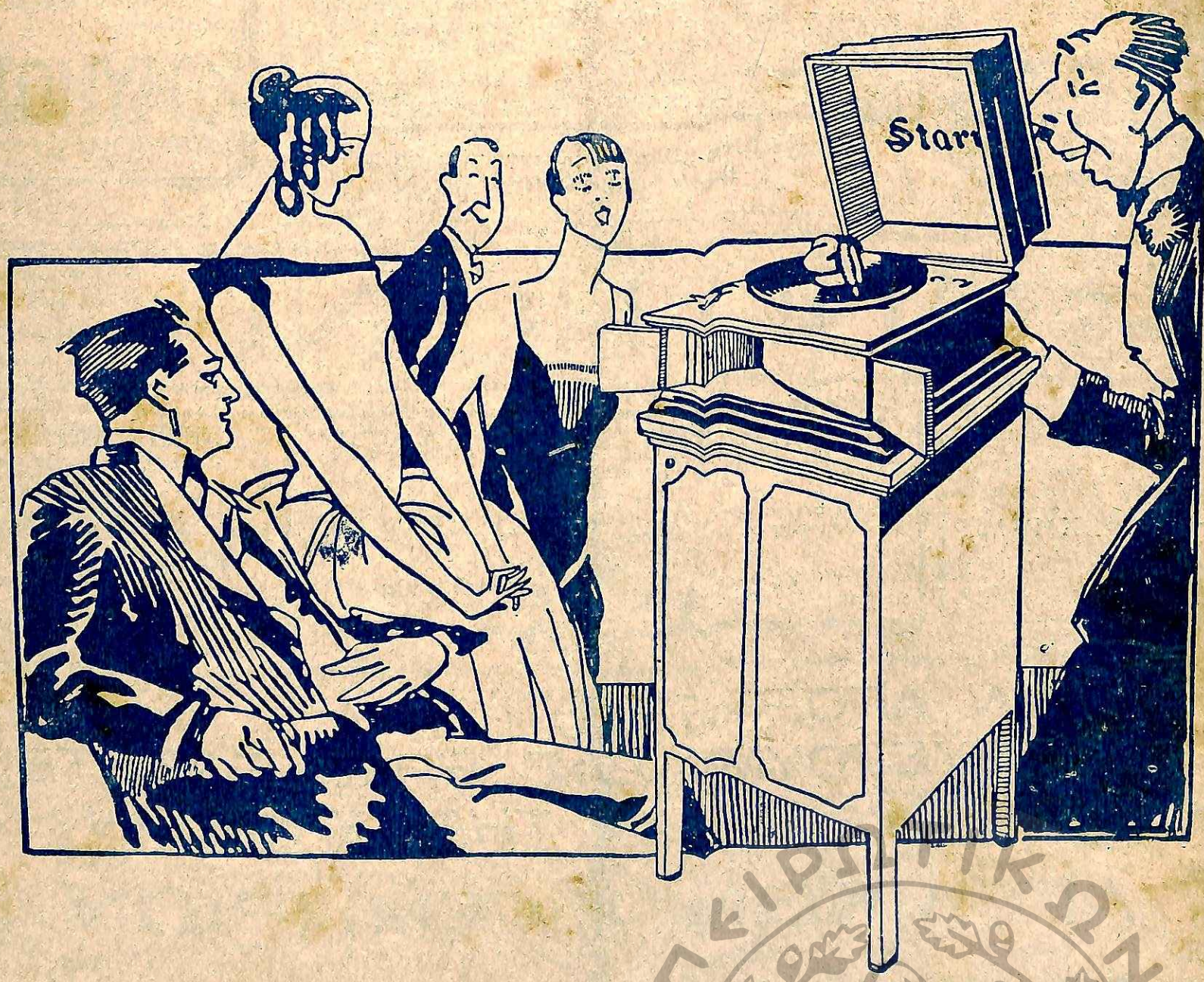
ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκοῦς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι Λέκκα 21α.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48